

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการ “แนวทางการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนด้านธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัด
นครศรีธรรมราช”

ผู้วิจัย

นายอนุমান จันทวงศ์และคณะ

สนับสนุนโดย สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)
(ความเห็นในรายงานนี้เป็นของผู้วิจัย สกว.ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป)

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์
โครงการ “แนวทางการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนด้านธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัด
นครศรีธรรมราช”

คณะผู้วิจัย	สังกัด
อนุমান จันทวงศ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
กมลวรรณ เหล่ายัง	มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
มณกันต์ สมเกื้อ	มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
ปรเมษฐ์ คำชู	มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
ดร.นীরนาท แก้วประเสริฐ ระวังทอง	มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
จินตนิย์ จินตรานันท์	มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
ชวพงษ์ น้อยสุข	มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์

สนับสนุนโดย สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)
ความเห็นในรายงานนี้เป็นของผู้วิจัย สกว.ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีเพราะได้รับคำปรึกษาและคำแนะนำ ในการทำงานวิจัยที่ดียิ่งจาก ดร.เทิดชาย ช่วยบำรุง ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวไทย คุณสุทธิ ศิลมัย ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดนครศรีธรรมราช คุณสุเทพ เกื้อสังข์ ผู้อำนวยการสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานนครศรีธรรมราช

ขอขอบพระคุณ เจ้าหน้าที่ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดนครศรีธรรมราชและสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานนครศรีธรรมราช ที่ช่วยเหลือเรื่องข้อมูลเบื้องต้นและช่วยติดต่อประสานงานในการเก็บรวบรวมข้อมูลและขอขอบคุณนักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ ชุมชน ที่ให้ความร่วมมือในการรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี และขอบคุณที่ได้สละเวลาแสดงความคิดเห็นในการทำงานวิจัยฉบับนี้ให้ดีที่สุด ซึ่งทำให้ผู้วิจัยมีกำลังใจในการทำงานวิจัยมากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ได้กรุณาตรวจสอบความถูกต้อง ให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่องของแบบสอบถามและขอขอบคุณผู้ที่มีได้เอ่ยนาม ณ ที่นี้ที่มีส่วนช่วยเหลือสนับสนุนให้การวิจัยครั้งนี้สำเร็จด้วยดี

ผู้วิจัย

กรกฎาคม 2554

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

แนวทางการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนด้านธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ระดับรายได้จากการท่องเที่ยวและรูปแบบการกระจายรายได้จากการจัดการธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช โดยการศึกษาครั้งนี้ใช้ข้อมูลปฐมภูมิจากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชจำนวน 30 คน สัมภาษณ์นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชจำนวน 440 ราย แบ่งเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทยจำนวน 410 ราย นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจำนวน 30 ราย และทำการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการในธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชจำนวน 400 ราย

ผลการศึกษาโดยสรุปมีดังนี้ นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเป็นหญิง ร้อยละ 53.20 เป็นชายร้อยละ 46.80 ซึ่งมีจำนวนไม่แตกต่างกัน ด้านอายุของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่า มีอายุระหว่าง 20 - 40 ปี คิดเป็นร้อยละ 62.30 ด้านอาชีพของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชส่วนใหญ่ประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชนคิดเป็นร้อยละ 16.36 รองลงมาเป็นนักเรียน นักศึกษาคิดเป็นร้อยละ 15.00 ด้านระดับรายได้ของนักท่องเที่ยวพบว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวส่วนมากมีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง มีรายได้ 10,000 – 30,000 บาท ต่อเดือน ร้อยละ 47.95 รองลงมาคือกลุ่มผู้มีรายได้น้อยกว่า 10,000 บาท ร้อยละ 35.67 ด้านรูปแบบการเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชของนักท่องเที่ยวตั้งแต่การเดินทางก่อนเข้ามาในจังหวัดนครศรีธรรมราช การเดินทางท่องเที่ยวภายในจังหวัดนครศรีธรรมราช และการเดินทางกลับ พบว่า โดยส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวเดินทางมาด้วยตนเองเป็นส่วนใหญ่ โดยการเดินทางด้วยรถส่วนตัว หรือรถประจำทาง หรือเครื่องบิน

ด้านแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวพบว่า นักท่องเที่ยวมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยคนละ 8,865 บาท โดยค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่เป็นค่าที่พักคิดเป็นร้อยละ 24.44 รองลงมาเป็นค่าใช้จ่ายค่าตัว ร้อยละ 22.79 ค่าน้ำมันร้อยละ 15.79 และ ค่าของที่ระลึกคิดเป็นร้อยละ 12.30 ตามลำดับ และพบว่าในการท่องเที่ยวนักท่องเที่ยวมีค่าใช้จ่ายในการทำบุญคิดเป็นร้อยละ 2.31 ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นการท่องเที่ยวเชิงพุทธ ระดับความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ในภาพรวมอยู่ในเกณฑ์ดีมีค่าเฉลี่ย 4.17 หากจำแนกเป็นรายองค์ประกอบพบว่าปัจจัยที่นักท่องเที่ยวพึงพอใจมากที่สุดคือความพึงพอใจต่อความสวยงาม และ

ความหลากหลายของสถานที่ท่องเที่ยว และความสะดวกสบายในการเดินทาง มีค่าเฉลี่ย 4.35 , 4.11 และ 4.07 ตามลำดับ ด้านปัจจัยที่นักท่องเที่ยวมีระดับความพึงพอใจค่อนข้างน้อยคือ การให้ความรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวและบริการของเจ้าหน้าที่ภาครัฐ มีค่าเฉลี่ย 3.48 และ 3.39 ตามลำดับ ด้านปัจจัย นอกจากนี้ ด้านการให้บริการของผู้ให้บริการ และป้ายแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวมีระดับความพึงพอใจที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าปัจจัยอื่นๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.53 และ 3.56 ตามลำดับ

ระดับรายได้ที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่ารายได้ของผู้ประกอบการส่วนใหญ่น้อยกว่า 50,000 บาท ต่อเดือน ร้อยละ 71.50 รองลงมารายได้เฉลี่ยต่อเดือน 50,000 – 70,000 บาท ร้อยละ 7.50 ตามลำดับ โดยรายได้รวมจากการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวทั้งปีเฉลี่ยรายละ 915,940.37 บาท หากทำการเฉลี่ยรายได้ของผู้ประกอบการเป็นรายเดือนพบว่าผู้ประกอบการมีรายได้เดือนเมษายนสูงที่สุดโดยมีรายได้เฉลี่ย 83,083.11 บาท รองลงมาเป็นเดือนมกราคม มีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 82,236.48 บาท และ เดือนมีนาคม มีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 78,846.05 บาท คิดเป็นร้อยละ 9.08, 8.97 และ 8.60 ของรายได้เฉลี่ยทั้งปีตามลำดับ ด้านระดับความพึงพอใจของผู้ประกอบการธุรกิจด้านการท่องเที่ยวต่อการจัดการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่า การจัดการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย 3.83 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.83 หากจำแนกเป็นรายประเด็นพบว่า การจัดการด้านความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐในจังหวัดนครศรีธรรมราชผู้ประกอบการมีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ย 4.48 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.19 รองลงมา ความหลากหลายของสถานที่ท่องเที่ยวมีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ย 4.31 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.21 ตามลำดับ และในประเด็นทั้งหมด ผู้ประกอบการมีความพึงพอใจต่อความชว่งเหลือของหน่วยงานภาครัฐน้อยที่สุด แต่ยังคงมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก 3.34 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.13 ตามลำดับ

การกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวเชิงปริมาณของผู้ให้บริการการท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่า มูลค่ารายได้เฉลี่ยของธุรกิจที่พัก มีระดับรายได้สูงสุดจำนวน 4,033,202 บาทต่อปีรองลงมาเป็นรายได้จากร้านอาหารจำนวน 1,798,721 บาทและร้านขายของที่ระลึกจำนวน 763,393.60 บาทต่อปี ระดับการกระจายรายได้เบื้องต้นโดยใช้สัมประสิทธิ์จินีพบว่า ธุรกิจบริการรับส่งนักท่องเที่ยวมีความไม่เท่าเทียมกันสูงที่สุด คือมีค่าสัมประสิทธิ์จินี 0.76812684 เนื่องจากเป็นธุรกิจที่มีการผูกขาดสูง และต้องมีการขอสัมปทานเส้นทาง และสะท้อนถึงอิทธิพลการให้บริการของรถโดยสารในท้องถิ่นด้วย ระดับการกระจายรายได้เบื้องต้นโดยใช้ดัชนี

Shorrocks order two พบว่าธุรกิจบริการรับส่งนักท่องเที่ยวมีค่าความไม่เท่าเทียมกันสูงที่สุดมีค่าดัชนี Shorrocks order two 3.652396 รองลงมาคือธุรกิจ ร้านอาหาร และร้านขายของที่ระลึก มีค่าดัชนี Shorrocks order two 2.550145, 1.775538 ตามลำดับ หากพิจารณาองค์ประกอบของธุรกิจที่ส่งผลต่อความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ พบว่า ประเภทของธุรกิจเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้รายได้ไม่เท่าเทียมกัน พบว่ามีความไม่เท่าเทียมกันระหว่างกลุ่มสูงถึงร้อยละ 59.72 รองลงมาคือระดับการศึกษาของผู้ประกอบการ และประสบการณ์ประกอบธุรกิจ ซึ่งมีความไม่เท่าเทียมกันระหว่างกลุ่มร้อยละ 13.36 และ 9.25 ตามลำดับ ส่วนเพศของผู้ประกอบการ และสถานที่ตั้งของธุรกิจในแต่ละประเภทของแหล่งท่องเที่ยวมีผลต่อการกระจายรายได้ค่อนข้างน้อย ซึ่งสามารถตีความได้ว่าทุนทรัพย์ซึ่งเป็นปัจจัยหลักในการเลือกประเภทธุรกิจ และทุนมนุษย์ ซึ่งเกิดจากการศึกษาและประสบการณ์เป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดความแตกต่างทางด้านรายได้

ด้านแผนพัฒนาการลงทุนในธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชมีประเด็นการพัฒนา ดังนี้ มีการพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลและส่งเสริมกิจกรรมประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว มีการส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนแก่ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวเน้นการพัฒนากระบวนการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้คงอยู่อย่างยั่งยืนและมีการพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวและกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว

บทคัดย่อ

โครงการ : แนวทางการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนด้านธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัด

นครศรีธรรมราช

ชื่อนักวิจัย นายอนุมาน จันทวงศ์

E mail address: anuman3@hotmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ระดับรายได้จากการท่องเที่ยวและรูปแบบการกระจายรายได้จากการจัดการธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช โดยการศึกษาครั้งนี้ใช้ข้อมูลปฐมภูมิจากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชจำนวน 30 คน สัมภาษณ์นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชจำนวน 440 ราย แบ่งเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทยจำนวน 410 ราย นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจำนวน 30 ราย และทำการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการในธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชจำนวน 400 ราย มีผลการศึกษาโดยสรุปดังนี้

นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเป็นหญิงและชายมีจำนวนไม่แตกต่างกัน มีอายุระหว่าง 20 - 40 ปี อาชีพของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน รองลงมาเป็นนักเรียน นักศึกษา นักท่องเที่ยวส่วนมากมีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง มีรายได้ 10,000 – 30,000 บาท ต่อเดือน ด้านรูปแบบการเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชของนักท่องเที่ยวตั้งแต่การเดินทางก่อนเข้ามาในจังหวัดนครศรีธรรมราช การเดินทางท่องเที่ยวภายในจังหวัดนครศรีธรรมราช และการเดินทางกลับ พบว่า โดยส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวเดินทางมาด้วยตนเองเป็นส่วนใหญ่ โดยการเดินทางด้วยรถส่วนตัว หรือรถประจำทาง หรือเครื่องบิน ด้านแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวพบว่า นักท่องเที่ยวมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยคนละ 8,865 บาท โดยค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่เป็นค่าที่พักคิดเป็นร้อยละ 24.44 รองลงมาเป็นค่าใช้จ่ายค่าตัว ร้อยละ 22.79 ค่าน้ำมันร้อยละ 15.79 และ ค่าของที่ระลึกคิดเป็นร้อยละ 12.30 ตามลำดับ

ระดับรายได้ที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่ารายได้ของผู้ประกอบการส่วนใหญ่น้อยกว่า 50,000 บาท ต่อเดือน ร้อยละ 71.50 รองลงมารายได้เฉลี่ยต่อเดือน 50,000 – 70,000 บาท ร้อยละ 7.50 ตามลำดับ โดยรายได้รวมจากการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวทั้งปีเฉลี่ยรายละ 915,940.37 บาท พบว่าผู้ประกอบการมีรายได้เดือนเมษายนสูงที่สุด

โดยมีรายได้เฉลี่ย 83,083.11บาท รองลงมาในเดือนมกราคม มีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 82,236.48 บาท และ เดือนมีนาคม มีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 78,846.05บาท คิดเป็นร้อยละ 9.08, 8.97 และ 8.60 ของรายได้เฉลี่ยทั้งปี ตามลำดับ

การกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวของผู้ให้บริการการท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัด นครศรีธรรมราชพบว่า มูลค่ารายได้เฉลี่ยของธุรกิจที่พัก มีระดับรายได้สูงสุดจำนวน 4,033,202 บาทต่อปีรองลงมาเป็นรายได้จากร้านอาหารจำนวน 1,798,721 บาทและร้านขายของที่ระลึก จำนวน 763,393.6 บาทต่อปี ระดับการกระจายรายได้เบื้องต้นโดยใช้สัมประสิทธิ์จีนิพบว่าธุรกิจ บริการรับส่งนักท่องเที่ยวมีความไม่เท่าเทียมกันสูงที่สุด คือมีค่าสัมประสิทธิ์จีนิ 0.76812684 ระดับการกระจายรายได้เบื้องต้นโดยใช้ดัชนี Shorrocks order two พบว่าธุรกิจบริการรับส่ง นักท่องเที่ยวมีความไม่เท่าเทียมกันสูงที่สุดมีค่าดัชนี Shorrocks order two 3.652396 รองลงมาคือธุรกิจ ร้านอาหาร และร้านขายของที่ระลึก มีค่าดัชนี Shorrocks order two 2.550145, 1.775538 ตามลำดับ

ด้านแผนพัฒนาการลงทุนในธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชมีประเด็นการ พัฒนาดังนี้ มีการพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลและส่งเสริมกิจกรรมประชาสัมพันธ์ด้านการ ท่องเที่ยว มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีการ ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนแก่ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวเน้นการพัฒนากระบวนการจัดการ แหล่งท่องเที่ยวให้คงอยู่อย่างยั่งยืนและมีการพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวและ กิจกรรมด้านการท่องเที่ยว

คำสำคัญ แผนพัฒนาการลงทุน ธุรกิจการท่องเที่ยว แบบแผนการใช้จ่าย การกระจาย รายได้

Research Title: The investment plan to develop the tourism sector in Nakhonsrithammarat.

Researcher: Mr. Anuman Chanthawong

Email address. anuman3@hotmail.com

Abstract

The objective of this research was to study the spending patterns of tourists, Income from tourism, the distribution of income from tourism sector and the investment plan to develop the tourism sector in Nakhonsrithammarat including establishment of database with regard to stakeholders in tourism sector. Collection of data is executed via questionnaires from 400 tourism entrepreneurs, 440 visitors; Collection of data is obtained from two parts as follows: 1. 410 Thailand tourists and 30 foreign tourists , in-depth interviews with stakeholders 30 people

The outcome of study can be concluded as follow: Visitors to the women and men are no different. Aged 20-40 years.and professional staff in private company and student. Most tourists are income 10,000 to 30,000 baht per month. The travel patterns of tourists in the province since before coming into the province. Travel within the province. And returned to find that the majority of visitors into their own for the most part. The journey by car. Or bus. Or plane. The visitors' spending patterns found. Tourists with an average cost per 8,865 by spending most of the accommodation as per 24.44, followed by the cost per cent 22.79 fuel surcharge of 15.79 and a souvenir as per 12.30. respectively.

The revenue of entrepreneurs are less than 50,000 per month is 71.50 per cent. and revenue per month from 50,000 to 70,000 Baht 7.50 per cent respectively. an average annual income of entrepreneurs is 915,940.37 Baht . the highest revenue in April, with a median income of 83,083.11 Baht .March had a highest average income per month 82,236.48 Baht and January had a median income of 78,846.05 Baht per month, representing 9.08, 8.97 and 8.60 of the average annual income, respectively.

Distribution of income from tourism service in Nakhonsrithammarat. The highest average value was hotel sector. The level of a maximum of 4,033,202 per year, followed by income from the restaurant of 1,798,721 and souvenirs shop that of 763,393.6 per year. The

initial distribution of income by using the Gini Index shows that business travel service has the highest inequality. Is the Gini Index 0.76812684 levels of income distribution, primarily using the index Shorrocks order two found the service to send tourists to inequality highest index value Shorrocks order two 3.652396 followed by the Food and Shop for souvenirs with the index Shorrocks order two 2.550145, 1.775538, respectively.

The development plan for investment in tourism development issues in the province are as follows. The development of information and public relations activities to promote tourism. Developing human resources to support the growth of the tourism industry to promote access to capital for entrepreneurs, business travel management, tourism development to remain sustainable and strategic plan development. Tourism and travel activities.

Keyword : plan to invest Tourism sector Spending patterns Income distribution.

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทสรุปสำหรับผู้บริหาร	ข
บทคัดย่อภาษาไทย	จ
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ช
สารบัญ	ณ
สารบัญตาราง	ฎ
สารบัญภาพ	ฐ
บทที่ 1 บทนำ	
หลักการและเหตุผล	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
คำถามเพื่อการวิจัย	5
นิยามศัพท์	5
ขอบเขตของโครงการวิจัย	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
แนวทางการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์	8
กรอบแนวคิดในการวิจัย	9
บทที่ 2 วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
บริบทพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราช	11
แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษา	33
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	47
บทที่ 3 ระเบียบวิธีการวิจัย	
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	70
เทคนิคการสุ่มตัวอย่าง	72
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา	72
การเก็บรวบรวมข้อมูล	75
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	75

บทที่ 4 ผลการวิจัยและการอภิปรายผล

ข้อมูลทั่วไปของแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช	77
แบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว	79
ระดับรายได้ที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยว	100
รูปแบบการกระจายรายได้จากการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว	113
แนวทางการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนของธุรกิจท่องเที่ยว	121

บทที่ 5 สรุปผลและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย	138
การอภิปรายผล	148

บรรณานุกรม

ภาคผนวก ก

ภาคผนวก ข

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1.1	รายได้จากการท่องเที่ยวปี พ.ศ.2548 - 2550	1
1.2	จำนวนนักท่องเที่ยวในภาคใต้และรายได้จากการท่องเที่ยวในภาคใต้ พ.ศ.2549	3
1.3	จำนวนนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชระหว่างปี 2546-2550	4
4.1	ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวที่เข้าท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช	82
4.2	รูปแบบการเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช	83
4.3	แผนการเดินทางของนักท่องเที่ยว	86
4.4	แผนการเดินทางในจังหวัดนครศรีธรรมราช	87
4.5	ความถี่ของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช	87
4.6	จำนวนคนที่เดินทางมาท่องเที่ยวกับนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช	88
4.7	ผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช	89
4.8	ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช	89
4.9	การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยว	90
4.10	ระดับความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่เข้าท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช	92
4.11	สมการถดถอยประมาณค่าใช้จ่ายส่วนเพิ่ม	95
4.12	แบบแผนการใช้จ่ายด้านการเดินทาง	95
4.13	วิธีการเลือกที่พักของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช	96
4.14	เกณฑ์การเลือกที่พัก	97
4.15	แบบแผนการใช้จ่ายด้านเครื่องดื่ม	97
4.16	การรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวด้านของที่ระลึก	98
4.17	เส้นทางการท่องเที่ยวหลักของนักท่องเที่ยว	99
4.18	ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการในธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช	101
4.19	รายได้จากการประกอบธุรกิจท่องเที่ยวของผู้ประกอบการ	104
4.20	รายได้เฉลี่ยจากการประกอบธุรกิจท่องเที่ยวของผู้ประกอบการ	105

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.21	ภาระหนี้สินจากการประกอบธุรกิจ แหล่งที่มาของหนี้สิน จำนวนหนี้สินของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว	106
4.22	พฤติกรรมกรรมการชำระหนี้เงินของนักท่องเที่ยวที่เข้าท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช	107
4.23	ระดับความพึงพอใจต่อการจัดการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐในจังหวัดนครศรีธรรมราช	108
4.24	ระดับความคึกซัดเห็นเรื่องสิ่งที่ต้องการความช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐ	109
4.25	รายได้เฉลี่ยแยกตามประเภทธุรกิจท่องเที่ยว	113
4.26	แสดงสัมประสิทธิ์จีพีแยกตามประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว	114
4.27	ดัชนี Shorrocks จำแนกตามประเภทธุรกิจที่ให้บริการ	118
4.28	ดัชนี Shorrocks จำแนกตามองค์ประกอบ	120
4.29	สรุปการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและอุปสรรค	123
4.30	ตารางโทวี (TOWS Matrix)	125

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1.1	แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในภาคใต้ผ่านด่านตรวจคนเข้าเมือง	2
2.1	สัญลักษณ์จังหวัดนครศรีธรรมราช	11
2.2	เส้นลออเรนซ์ว่าด้วยการกระจายรายได้ของประชากร	39
4.1	เส้นลออเรนซ์ของภาพรวมธุรกิจท่องเที่ยว	115
4.2	เส้นลออเรนซ์ว่าของภาพรวมธุรกิจโรงแรม	115
4.3	เส้นลออเรนซ์ว่าของภาพรวมธุรกิจร้านอาหาร	116
4.4	เส้นลออเรนซ์ว่าของภาพรวมธุรกิจหาบเร่แผงลอย	116
4.5	เส้นลออเรนซ์ว่าของภาพรวมธุรกิจรับส่งนักท่องเที่ยว	117
4.6	แผนยุทธศาสตร์การลงทุนด้านธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช	129
4.7	ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1	130
4.8	ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2	131
4.9	ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3	132
4.10	ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4	133
4.11	ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 5	134

บทที่ 1

บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล

ปัจจุบันการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมเนื่องจากเป็นภาคบริการหลักที่สร้างรายได้ให้แก่ประเทศ โดยแนวโน้มการท่องเที่ยวสร้างรายได้ให้แก่ประเทศเพิ่มขึ้นทุกปีโดยในปี พ.ศ. 2548 ประเทศไทยมีรายได้จากการท่องเที่ยว 367,400 ล้านบาท และเพิ่มขึ้นเป็น 482,300 ล้านบาทและ 547,800 ล้านบาท ในปี พ.ศ. 2549 และ พ.ศ. 2550 ตามลำดับ หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 5.2 6.2 และ 6.5 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) ตามลำดับ (ดังตารางที่ 1.1)

ตารางที่ 1.1 รายได้จากการท่องเที่ยวปี พ.ศ. 2548-2550

ปี	รายได้จากนักท่องเที่ยว (ล้านบาท)	รายได้จากนักท่องเที่ยวต่อ GDP (%)
2545	323,500	5.9
2546	309,300	5.2
2547	384,400	5.9
2548	367,400	5.2
2549	482,300	6.2
2550	547,800	6.5

ที่มา: สำนักสถิติแห่งชาติ, 2553

สำหรับในภาคใต้มีรายได้จากการท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2547 มูลค่า 156,455 ล้านบาท และมีรายได้ลดลงเหลือ 76,433 ล้านบาท ในปี พ.ศ. 2548 เนื่องจากเกิดเหตุการณ์พิบัติภัยในจังหวัดฝั่งอันดามัน และเพิ่มขึ้นเป็น 107,095 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2549 เนื่องจากแหล่งท่องเที่ยวในภาคใต้มีพื้นฐานที่ดีจากทรัพยากรธรรมชาติที่มีความหลากหลายด้านแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติมีป่าไม้อันอุดมสมบูรณ์รวมถึงมีสภาพอากาศที่อยู่ในเขตร้อน ทำให้มีนักท่องเที่ยวจำนวนมากที่มาท่องเที่ยวในภาคใต้โดยในปี พ.ศ. 2549 มีจำนวนนักท่องเที่ยว 2,872,477 คน และ

เพิ่มขึ้นเป็น 3,056,711 คน และ 3,430,481 คน ในปี พ.ศ. 2550 และ ในปี พ.ศ. 2551 ตามลำดับ (ดังแสดงตามภาพที่ 1.1)

ภาพที่ 1.1 แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในภาคใต้ผ่านด่านตรวจคนเข้าเมือง

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2553

หากจำแนกนักท่องเที่ยวเป็นรายจังหวัดพบว่าในปีพ.ศ. 2549 จังหวัดภูเก็ตมีจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดรองลงมาคือจังหวัดสุราษฎร์ธานีและจังหวัดกระบี่มีจำนวนนักท่องเที่ยวจำนวน 2,882,779 คน 1,335,699 คนและ 940,530 คน ตามลำดับ โดยสามารถสร้างรายได้ให้จังหวัด จำนวน 65,151.01ล้านบาท 17,939.48 ล้านบาทและ 14,681.35 ล้านบาท ตามลำดับ (ดังตารางที่ 1.2)

ตารางที่ 1.2 จำนวนนักท่องเที่ยวในภาคใต้และรายได้จากการท่องเที่ยวในภาคใต้ พ.ศ.2549

จังหวัด	นักท่องเที่ยว(คน)	รายได้ (ล้านบาท)
ภูเก็ต	2,882,779	65,151.01
ชุมพร	58,227	194.50
กระบี่	940,530	14,681.35
สุราษฎร์ธานี	1,335,699	17,939.48
สตูล	50,086	188.31
สงขลา	818,784	5,428.40
ยะลา	231,433	688.32
ตรัง	70,366	414.91
ระนอง	30,063	83.20
พัทลุง	2,106	2.06
พังงา	420,399	1,632.4
ปัตตานี	970	1.63
นราธิวาส	236,361	606.34
นครศรีธรรมราช	32,037	83.92

ที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2553

จังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นจังหวัดในภาคใต้ตอนบนอยู่ติดกับทะเลอ่าวไทยมีทั้งป่าชายเลนหาดทราย และชายทะเลส่วนตอนกลางของพื้นที่เป็นแนวเทือกเขาสูงและเป็นแหล่งต้นน้ำสำคัญ เป็นแหล่งท่องเที่ยวมีน้ำตกที่สวยงามหลายแห่ง และเป็นแหล่งท่องเที่ยวผืนป่าที่อุดมสมบูรณ์ นอกจากนี้จังหวัดนครศรีธรรมราชยังประกอบไปด้วยมรดกทางอารยธรรม และศิลปวัฒนธรรม เนื่องจากเป็นดินแดนที่มีประวัติศาสตร์และวิวัฒนาการต่อเนื่องยาวนาน ปากฎหลักฐานทางประวัติศาสตร์ แสดงถึงความเจริญรุ่งเรืองหลายยุคหลายสมัยก่อเกิดเป็นศิลปวัฒนธรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ขนบธรรมเนียมประเพณีที่เป็น

เอกลักษณ์ที่ชาวเมืองยังสืบทอดรักษาไว้จนถึงปัจจุบันทำให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเพิ่มสูงขึ้นทุกปีโดยในปี 2548 มีจำนวนนักท่องเที่ยว 918,263 คน เพิ่มขึ้นเป็น 1,013,208 คนและ 1,155,138 คนในปี 2549 และ2550 ตามลำดับ (ดังตารางที่ 1.3)

ตารางที่ 1.3 จำนวนนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชระหว่างปี 2546-2550

ปี	จำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทย (คน)	จำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ (คน)	จำนวนนักท่องเที่ยวรวม (คน)
2546	774,964	12,027	786,991
2547	902,364	24,491	926,855
2548	896,937	21,326	918,263
2549	990,106	23,102	1,013,208
2550	1,133,103	22,035	1,155,138

ที่มา: สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2553

สามารถสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวให้แก่จังหวัดในปีพ.ศ. 2548 จำนวน 504 ล้านบาท และเพิ่มขึ้นเป็น 568 ล้านบาทและ 620 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2549 และ 2550 ตามลำดับ (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2553) จากการศึกษาพบว่าการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชมีศักยภาพในการแข่งขันเนื่องจากมีสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความหลากหลายเช่นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม สถานที่ท่องเที่ยวธรรมชาติ เป็นต้น ประกอบกับในปัจจุบันมีจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเพิ่มสูงขึ้นทุกปีส่งผลให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดนครศรีธรรมราชเพิ่มสูงขึ้นและผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยวและธุรกิจที่เกี่ยวข้องมีรายได้เพิ่มสูงขึ้น ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรทำการศึกษาแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวเพื่อนำมาพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวและสถานประกอบการด้านการท่องเที่ยวเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวเพื่อให้จังหวัดมีรายได้เพิ่มสูงขึ้นผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของปัญหานี้ จึงได้ทำการศึกษาภายใต้โครงการแนวทางการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนด้านธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชโดยการศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวเพื่อนำมาพัฒนาการท่องเที่ยวใน

จังหวัดนครศรีธรรมราชให้สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวและศึกษา การกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวและรูปแบบการกระจายรายได้จากการจัดการธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนด้านการธุรกิจการท่องเที่ยวของจังหวัดอย่างยั่งยืนต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.2.1 เพื่อศึกษาแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช
- 1.2.2 เพื่อศึกษาระดับรายได้จากการท่องเที่ยวและรูปแบบการกระจายรายได้จากการจัดการธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช
- 1.2.3 เพื่อจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

1.3 คำถามการวิจัย

- 1.3.1 แบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นอย่างไร
- 1.3.2 ระดับรายได้ที่เกิดจากการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชมีค่าเท่าไร
- 1.3.3 รูปแบบการกระจายรายได้จากการจัดการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นอย่างไร
- 1.3.4 แผนพัฒนาการลงทุนของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นอย่างไร

1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ

นักท่องเที่ยว หมายถึง นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชที่ไม่มีภูมิลำเนาในจังหวัดนครศรีธรรมราช

1.5 ขอบเขตของโครงการวิจัย

ในการศึกษาคั้งนี้เป็นการศึกษาแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ระดับรายได้จากการท่องเที่ยวและรูปแบบการกระจายรายได้จากการจัดการธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเพื่อนำไปจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

1.5.1 ขอบเขตด้านประชากร ในการวิจัยครั้งนี้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1.5.1.1 นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ทั้งชาวไทย และชาวต่างประเทศเพื่อศึกษาแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวในจังหวัด นครศรีธรรมราชโดยทำการออกแบบสอบถามจำนวน 430 ชุด โดยทำการสอบจำแนกดังนี้

นักท่องเที่ยวยชาวไทยจำนวน 410 คน

นักท่องเที่ยวยชาวต่างประเทศจำนวน 30 คน

นอกจากนี้มีการจัดประชุมกลุ่มระดมความคิดเห็น นักวิชาการ องค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่น เจ้าหน้าที่ของรัฐ ชุมชน หอการค้าจังหวัด และ ผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการ ท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชจำนวน 30 คน เพื่อศึกษาแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว ในจังหวัดนครศรีธรรมราช

1.5.1.2 ผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัด นครศรีธรรมราช เพื่อศึกษาระดับการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยว โดยทำการออกแบบสอบถามจำนวน 400 ชุด โดยทำการสอบจำแนกตามกลุ่มดังนี้

ผู้ประกอบการธุรกิจของที่ระลึกจำนวน 100 ชุดแบ่งการเก็บข้อมูลดังนี้

ผู้ประกอบการธุรกิจของที่ระลึกที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยวประเภททะเล หาดทราย เกาะ อ่าว จำนวน 25 ชุด

ผู้ประกอบการธุรกิจของที่ระลึกที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยวประเภทป่าเขา แม่น้ำ ถ้ำ ทะเลสาบ จำนวน 25 ชุด

ผู้ประกอบการธุรกิจของที่ระลึกที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยวประเภทวิถีชีวิต ชุมชน ตลาด หมู่บ้าน ศูนย์วัฒนธรรม จำนวน 25 ชุด

ผู้ประกอบการธุรกิจของที่ระลึกที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยวประเภทวัด พิพิธภัณฑ์ โบราณสถาน อนุสาวรีย์ จำนวน 25 ชุด

ผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารจำนวน 100 ชุดแบ่งการเก็บข้อมูลดังนี้

ผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยวประเภททะเล หาดทราย เกาะ อ่าว จำนวน 25 ชุด

ผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยวประเภทป่าเขา แม่น้ำ ถ้ำ ทะเลสาบ จำนวน 25 ชุด

ผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยวประเภทวิถีชีวิต
ชุมชน ตลาด หมู่บ้าน ศูนย์วัฒนธรรม จำนวน 25 ชุด

ผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยวประเภทวัด
พิพิธภัณฑ์ โบราณสถาน อนุสาวรีย์ จำนวน 25 ชุด

ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักจำนวน 100 ชุดแบ่งการเก็บข้อมูลดังนี้

ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยวประเภททะเล หาดทราย
เกาะ อ่าว จำนวน 25 ชุด

ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยวประเภทป่าเขา แม่น้ำ ถ้ำ
ทะเลสาบ จำนวน 25 ชุด

ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยวประเภทวิถีชีวิตชุมชน
ตลาด หมู่บ้าน ศูนย์วัฒนธรรม จำนวน 25 ชุด

ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยวประเภทวัด พิพิธภัณฑ์
โบราณสถาน อนุสาวรีย์ จำนวน 25 ชุด

ผู้ประกอบการธุรกิจขนส่งและธุรกิจอื่นๆจำนวน 100 ชุดแบ่งการเก็บ ข้อมูลดังนี้

ผู้ประกอบการธุรกิจขนส่งและธุรกิจอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยวประเภท
ทะเล หาดทราย เกาะ อ่าว จำนวน 25 ชุด

ผู้ประกอบการธุรกิจขนส่งและธุรกิจอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยวประเภท
ป่าเขา แม่น้ำ ถ้ำ ทะเลสาบ จำนวน 25 ชุด

ผู้ประกอบการธุรกิจขนส่งและธุรกิจอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยวประเภท
วิถีชีวิตชุมชน ตลาด หมู่บ้าน ศูนย์วัฒนธรรม จำนวน 25 ชุด

ผู้ประกอบการธุรกิจขนส่งและธุรกิจอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยวประเภท
วัด พิพิธภัณฑ์ โบราณสถาน อนุสาวรีย์ จำนวน 25 ชุด

1.5.1.3 ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช
เพื่อนำมาจัดทำแผนพัฒนาด้านการลงทุนธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชโดยการจัด
ประชุมกลุ่มเพื่อระดมความคิดเห็นจำนวน 30 คน

1.5.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการวิจัยครั้งนี้ต้องการทราบแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ระดับรายได้ที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช และรูปแบบการกระจายรายได้จากการจัดการธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเพื่อนำไปจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

1.5.3 ขอบเขตด้านเวลา

ในการทำวิจัยครั้งนี้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล 1 ปี เริ่มตั้งแต่เดือน สิงหาคม 2553 ถึงเดือน กรกฎาคม 2554

1.5.4 ขอบเขตด้านพื้นที่

ในการทำวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาในพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราช

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากโครงการ

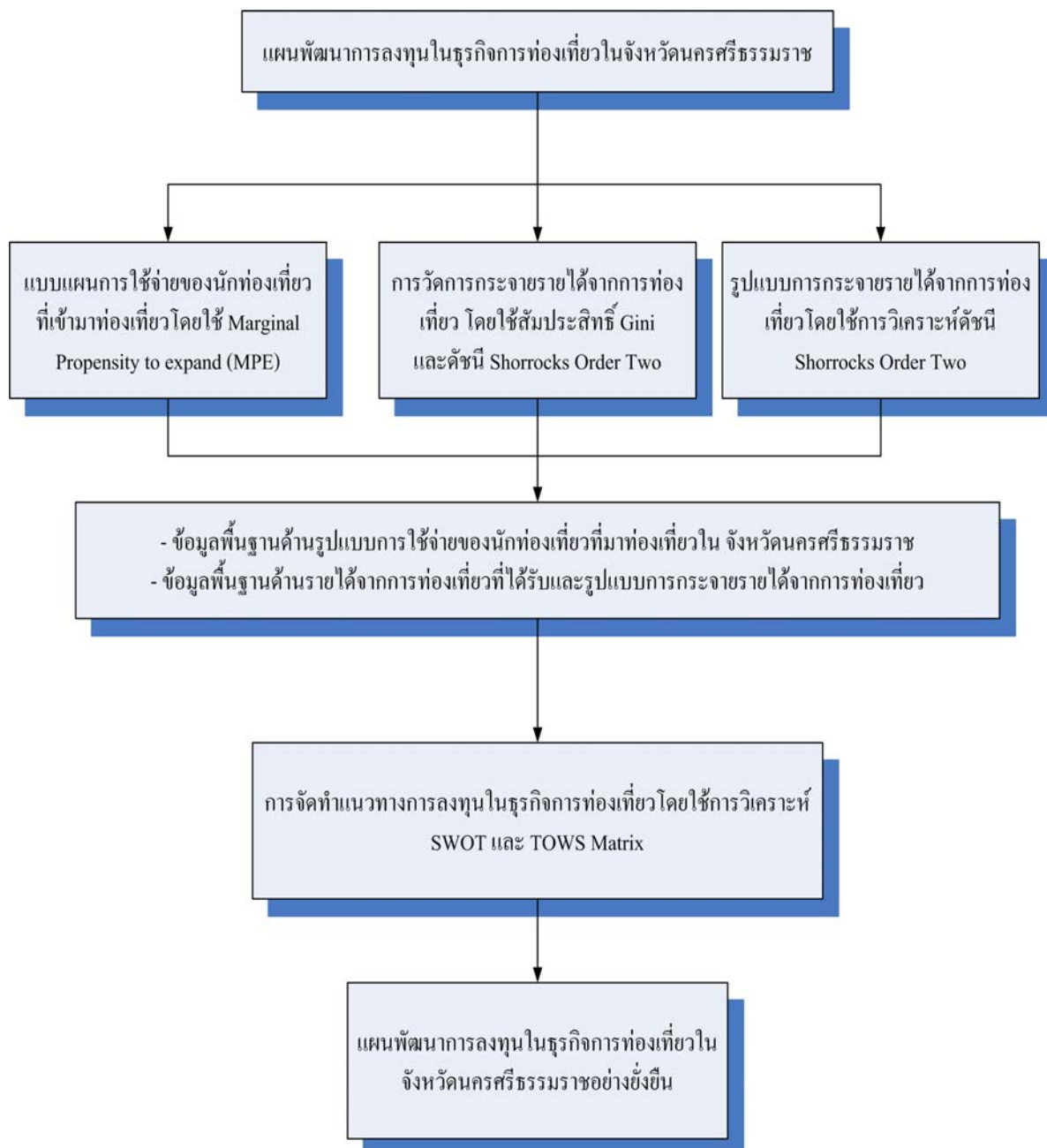
- 1.6.1 จังหวัดนครศรีธรรมราชได้แนวทางในการกำหนดนโยบายและเงื่อนไขที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขันภายใต้เขตการค้าเสรี
- 1.6.2 ผู้ประกอบการสามารถปรับปรุงการดำเนินธุรกิจให้สอดคล้องกับแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเพื่อให้มีรายได้ที่ยั่งยืน
- 1.6.3 จังหวัดนครศรีธรรมราชได้แนวทางในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเพื่อสอดคล้องกับแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช
- 1.6.4 จังหวัดนครศรีธรรมราชได้แผนพัฒนาด้านการลงทุนในธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

1.7 แนวทางการนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์

- 1.7.1 จังหวัดนครศรีธรรมราชได้แผนพัฒนาการลงทุนด้านธุรกิจท่องเที่ยว
- 1.7.2 ผู้ประกอบการด้านธุรกิจท่องเที่ยวสามารถนำผลการวิจัยไปปรับปรุงให้สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวมากขึ้น

1.7.3 ผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชมีรายได้เพิ่มขึ้นจากการท่องเที่ยว

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ที่มา : จากการศึกษา

บทที่ 2

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทางผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลและองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนด้านธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ทั้งจากเอกสารและการสืบค้นจากแหล่งต่างๆ เพื่อนำแนวคิดหลักการมาใช้ในการดำเนินงานวิจัย โดยทางผู้วิจัยทำการจำแนกการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาโครงการแนวทางการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนด้านธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช โดยลำดับหัวข้อดังนี้

- 2.1 ความรู้เรื่องบริบทพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราช
- 2.2 แนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษา
 - 2.2.1 แนวคิดเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายส่วนเพิ่ม (The marginal propensity to expend: MPE)
 - 2.2.2 ทฤษฎีการกระจายรายได้
 - 2.2.3 การวิเคราะห์ส่วนประสมทางการตลาด (Marketing Mix)
 - 2.2.4 การวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค (SWOT Analysis)
 - 2.2.5 แนวคิดการวิเคราะห์ TOWS Matrix
- 2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 2.3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว
 - 2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับรายได้และรูปแบบการกระจายรายได้จากการจัดการธุรกิจการท่องเที่ยว
 - 2.3.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแผนการลงทุนด้านธุรกิจการท่องเที่ยว

2.1 บริบทพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราช

ภาพที่ 2.1 สัญลักษณ์จังหวัดนครศรีธรรมราช

ที่มา: เว็บไซต์จังหวัดนครศรีธรรมราช

ตราประจำจังหวัด เป็นรูปพระบรมธาตุเจดีย์มีรูปสัตว์ ตามปีนักษัตรล้อมรอบ หมายถึง เมือง 12 นักษัตร จากตำนานเมืองนครศรีธรรมราช ในช่วงพุทธศตวรรษที่ 17-18 มีทั้งหมด 12 เมือง

ความหมายจังหวัด นครอันงามสง่า แห่งพระราชผู้ทรงธรรม

อักษรย่อจังหวัด นศ.

ดอกไม้ประจำจังหวัด ดอกราชพฤกษ์

ต้นไม้ประจำจังหวัด ต้นชะเอม ชื่อวิทยาศาสตร์ว่า *Mellettia atropurpurea*

นกประจำจังหวัด นกกินปลีหางยาวเขียว (Green-tailed Sunbird)

ประวัติความเป็นมาจังหวัดนครศรีธรรมราช

เมืองประวัติศาสตร์ พระธาตุทองคำ ขึ้นฉัตรรมชาติ

แร่ธาตุอุดม เครื่องถมสามกษัตริย์ มากวัดมากศิลป์ ครบสิ้นกุ้งปู

นครศรีธรรมราชเป็นเมืองที่มีเสน่ห์น่าไปเยือนมากเมืองหนึ่ง นอกจากจะมีป่าไม้ที่อุดมสมบูรณ์และสวยงาม เช่นเขาหลวง หรือชุมชนพัฒนาตัวอย่างที่บ้านคีรีวง และเมืองนครยังเป็นแหล่งศิลปวัฒนธรรม ทั้งหนังตะลุง โนรา มีแฝงไว้ด้วยคติธรรม และเป็นเมืองพุทธในแดนใต้ พระมหาธาตุวรมหาวิหาร มรดกทางวัฒนธรรมที่เมืองนครมีอยู่ในปัจจุบันนั้นได้รับการสั่งสมความเป็นมาทางประวัติศาสตร์อันยาวนานกว่า 1800 ปี

“ตามพรลิงค์” คือแคว้นที่เคยตั้งอยู่ที่เมืองนครศรีธรรมราชปัจจุบัน ได้รับการบันทึกอยู่ใน

เอกสารมีลินทปัญหาของอินเดียตั้งแต่ พุทธศตวรรษที่ 5 และเป็นที่ยอมรับกันดีในหมู่พ่อค้า จากอินเดีย จีน ตะวันออกกลาง ด้วยเป็นเมืองท่าที่สำคัญ ตั้งอยู่บนคาบสมุทรที่กั้นน่านน้ำทั้งสองด้าน จึงเหมาะที่จะเป็นเส้นทางแลกเปลี่ยนสินค้าจากทั้งสองฝั่งสมุทร และประกอบกับมีอ่าวที่เป็นท่าจอดเรือได้ พร้อมกันนั้นศาสนาพราหมณ์ก็ได้แพร่ขยายเข้ามาด้วย พบหลักฐานมากในช่วงพุทธศตวรรษที่ 11-14

ต่อมาในพุทธศตวรรษที่ 14-16 อาณาจักรศรีวิชัยที่มีศูนย์กลางอยู่ที่เมืองครุฑ ชัยยา มีอำนาจปกครองเหนือดินแดนแถบคาบสมุทร พุทธศาสนานิกายมหายานจึงได้แพร่เข้ามาที่แคว้นตามพรลิงค์ด้วย

เมื่อเข้าสู่พุทธศตวรรษที่ 17-18 แคว้นตามพรลิงค์รุ่งเรืองสูงสุด ผู้ครองแคว้นตั้งตนเป็นกษัตริย์ทรงนามพระเจ้าศรีธรรมราชา พร้อมกับนั้นได้สถาปนาราชวงศ์ปทุมวงศ์ และแผ่อิทธิพลรวมทั้งพุทธศาสนาไปยังเมืองต่างๆในภาคใต้ จนเป็นที่ยอมรับว่านครศรีธรรมราชเป็นศูนย์กลางของพุทธศาสนาในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในสมัยนั้น

เมื่อนครศรีธรรมราช หรือ นครอันเป็นสง่าแห่งพระราชอาผู้ทรงธรรม รุ่งเรืองอยู่ประมาณร้อยกว่าปี และเสื่อมลงเมื่อยกทัพไปตีเมืองลังกา และโจรสลัดถือโอกาสเข้าปล้นเมืองถึง 3 ครั้ง ประกอบกับเกิดไข้ห่าระบาด จึงเป็นเหตุให้บ้านเมืองถูกทิ้งร้าง จนกระทั่งสมัยอยุธยา ผู้คนเริ่มกลับมาตั้งบ้านเมืองใหม่อีกครั้ง และนครศรีธรรมราชได้กลายมาเป็นหัวเมืองฝ่ายใต้ของราชอาณาจักรอยุธยา

ต่อมาในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ในช่วงรัชกาลที่ 5 ได้มีการแก้ไขการปกครองหัวเมืองปักษ์ใต้ใหม่ นครศรีธรรมราชได้เปลี่ยนฐานะเป็นมณฑลนครศรีธรรมราช ในปี พ.ศ. 2439 จนกระทั่ง พ.ศ. 2475 ได้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครอง จึงได้ยุบมณฑลนครศรีธรรมราชและเปลี่ยนมาเป็นจังหวัดนครศรีธรรมราชในปัจจุบัน

อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดต่อกับจังหวัดสุราษฎร์ธานีและอ่าวไทย
ทิศใต้	ติดต่อกับจังหวัดพัทลุง สงขลา
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับชายทะเลฝั่งอ่าวไทย
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับจังหวัดตรัง กระบี่

ลักษณะภูมิประเทศ แบ่งเป็น 3 ส่วน

1. บริเวณที่ราบตอนกลาง บริเวณพื้นที่อำเภอเมือง สีชล ชนอม ลานสกา พรหมคีรี ร่อนพิบูลย์ ชะอวด และอำเภอพระพรหม มียอดเขาหลวงสูงที่สุดในภาคใต้ 1,835 เมตร
2. ที่ราบชายฝั่งตะวันออกตั้งแต่เทือกเขาตอนกลางถึงฝั่งอ่าวไทยบริเวณที่ราบของอำเภอ ชนอม สีชล ท่าศาลา เมือง ปากพนัง เขียวใหญ่ หัวไทร และชะอวด
3. ที่ราบด้านตะวันตก บริเวณที่ราบระหว่างเทือกเขานครศรีธรรมราช และเทือกเขาบรรทัด บริเวณพื้นที่ อำเภอพิปูน ทุ่งใหญ่ ฉวาง นาบอน บางขัน ถ้าพรธรา และทุ่งสง

สถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ

อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช

วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร ตั้งอยู่ริมถนนราชดำเนิน ตำบลในเมือง วัดพระมหาธาตุ เป็นพระอารามหลวงชั้นเอก ชั้นวรมหาวิหาร เดิมชื่อวัดพระบรมธาตุ เป็นปูชนียสถานที่สำคัญที่สุดแห่งหนึ่งของภาคใต้และประเทศไทย ตามตำนานพระบรมธาตุนครศรีธรรมราช กล่าวว่า เจ้าชายธนกุมารและพระนางเหมชาลา เป็นผู้นำเสด็จพระบรมธาตุมาประดิษฐาน ณ หาดทรายแก้วและสร้างเจดีย์องค์เล็ก ๆ เป็นที่หมายไว้ ต่อมาในปีมหาศักราช 1098 (พ.ศ.1719) พระเจ้าศรีธรรมมาโคกราช ทรงสร้างเมืองนครศรีธรรมราชขึ้นพร้อมการก่อสร้างเจดีย์ขึ้นใหม่ พระบรมธาตุเจดีย์มีลักษณะรูปแบบศิลปกรรมเป็นเจดีย์ทรงลังกาสูง 55.78 เมตร (กรมศิลปากรวัดเมื่อการบูรณะปลียอดทองคำเมื่อ พ.ศ. 2538) จากฐานบัวคว่ำบัวหงายถึงปลียอด 6.80 เมตร ใช้ทองคำเนื้อสิบหุ้มโดยรอบ ภายในวัดพระมหาธาตุฯ มีวิหารที่มีความสำคัญหลายหลังประดิษฐานอยู่โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระวิหารหลวง มีความงามตามแบบสถาปัตยกรรมสมัยอยุธยา นอกจากนี้ยังมี วิหารสามจอม วิหารที่มีพระพุทธรูปทรงเครื่องอย่างกษัตริย์ชื่อว่า “พระศรีธรรมมาโคกราช” ประดิษฐานอยู่ วิหารพระมหาภิเนษกรมน์ (วิหารพระทองม้า) วิหารทับเกษตร ส่วน วิหารเขียน และวิหารโพธิ์ลังกานั้นเป็นสถานที่จัดแสดงโบราณวัตถุที่พุทธศาสนิกชนถวายเป็นพุทธบูชา

พระพุทธรูปลีหิงค์ ประดิษฐานภายในหอพระพุทธรูปลีหิงค์บริเวณศาลากลางจังหวัด เป็นพระพุทธรูปสำคัญที่ตามตำนานกล่าวว่า พระมหากษัตริย์ลังกาโปรดให้สร้างขึ้นเมื่อ พ.ศ. 700 และมาอยู่ประเทศไทยในสมัยพ่อขุนรามคำแหงมหาราช ปัจจุบันพระพุทธรูปลีหิงค์ในประเทศไทยมีอยู่ 3 องค์ คือ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติพระนคร วัดพระสิงห์ จังหวัดเชียงใหม่ และหอพระพุทธรูปลีหิงค์ จังหวัดนครศรีธรรมราช หอพระพุทธรูปลีหิงค์นี้เดิมเป็นหอพระประจำวังของเจ้าพระยานคร (น้อย) ภายในหอแบ่งเป็นสองตอน ตอนหน้าเป็นที่ประดิษฐานองค์พระพุทธรูปลีหิงค์และพระลากเงิน พระลากทอง ส่วนหอตอนหลังเป็นที่บรรจุอัฐิของสกุล ณ นคร

วัดท้าวโคตร เป็นวัดเก่าแก่แห่งหนึ่งของเมืองนครศรีธรรมราช ภายในอุโมงค์มีจิตรกรรมบนแผ่นไม้ ประดับอยู่ด้านบนของอาคาร เป็นศิลปะต้นรัตนโกสินทร์ ภายในบริเวณมีเจดีย์แบบศรีวิชัย ปัจจุบันอยู่ในสภาพปรักหักพังเหลือเพียงซากฐาน ด้านหลังหอร่องยังมีกุฏิไม้ตกแต่งด้วยลายฉลุที่งดงามน่าชม

หอพระอิศวร อยู่ริมถนนราชดำเนิน เป็นโบราณสถานในศาสนาพราหมณ์ลัทธิไศวนิกาย เป็นที่ประดิษฐานศิวลึงค์ซึ่งถือเป็นสัญลักษณ์ของพระอิศวร และฐานโยนิ รวมทั้งเทวรูปสำริดอีกหลายองค์ อาทิ เทวรูปศิวนาฏราช พระอุมา และพระพิฆเนศ ปัจจุบันเทวรูปสำริดในหอพระอิศวรเป็นของจำลอง ของจริงได้นำไปเก็บรักษาไว้ที่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาตินครศรีธรรมราช

หอพระนารายณ์ ตั้งอยู่ถนนราชดำเนิน ตรงข้ามหอพระอิศวรเป็นโบราณสถานในศาสนาพราหมณ์อีกแห่งหนึ่ง อาคารหอพระนารายณ์เดิมไม่สามารถสืบทราบรูปแบบได้แล้ว สิ่งที่พบภายในหอพระนารายณ์ ได้แก่ เทวรูปพระนารายณ์สลักจากหินทรายสีเทาทรงหมวกรูปกระบอกปลายสอบและพระหัตถ์ขวาทรงสังข์ มีอายุราวพุทธศตวรรษที่ 10-11 นับเป็นเทวรูปที่เก่าแก่ที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ปัจจุบันได้เก็บรักษาไว้ในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาตินครศรีธรรมราช โบราณวัตถุที่ตั้งแสดงอยู่ในหอพระนารายณ์ขณะนี้คือ เทวรูปพระนารายณ์จำลองจากองค์จริงที่พบในแหล่งโบราณคดีแถบอำเภอลี้ชล

พระวิหารสูง หรือ หอพระสูง เป็นปูชนียสถานที่สำคัญแห่งหนึ่งของเมืองนครศรีธรรมราช ตั้งอยู่นอกกำแพงเมืองโบราณนครศรีธรรมราชด้านทิศเหนือในบริเวณสนามหน้าเมือง ใกล้สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ถนนราชดำเนิน เรียกชื่อตามลักษณะของการก่อสร้างของพระวิหารซึ่งสร้างบนเนินดินที่สูงกว่าพื้นปกติถึง 2.10 เมตร ไม่ปรากฏหลักฐานแสดงประวัติอย่างแท้จริง แต่สามารถสันนิษฐานจากลักษณะของสถาปัตยกรรม และจิตรกรรมฝาผนังว่าสร้างในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น ภายในพระวิหารประดิษฐานพระพุทธรูปปูนปั้นแกนดินเหนียวสันนิษฐานว่าสร้างในสมัยพุทธศตวรรษที่ 23-24 หรือในสมัยอยุธยาตอนปลาย

กุฏิทรงไทย หรือ กุฏิร้อยปี ตั้งอยู่ในวัดวังตะวันตก ริมถนนราชดำเนิน ตามประวัติกล่าวว่า เมื่อครั้งเจ้าจอมมารดาปรางประทับอยู่ที่วังตะวันออก โปรดให้ปรับปรุงป่าช้าแรดตรงข้ามกับวังตะวันออกให้เป็นอุทยานวังตะวันตก ครั้นเจ้าจอมมารดาปรางสิ้นชีพิตักษัยลง เจ้าพระยานคร (น้อย) ผู้บุตรได้ใช้สถานที่แห่งนี้เป็นที่ปลงพระศพ และสร้างขึ้นใหม่ให้เป็นวัดวังตะวันตกคู่กับวังตะวันออก ต่อมาเมื่อ พ.ศ. 2431 พระครูกาชาด (ยอง) พร้อมด้วยสานุศิษย์ได้สร้างกุฏิขึ้นหมู่หนึ่ง ด้วยประสงค์เพื่อ “เปลื้องธุระสงฆ์ที่วังวนด้วยจากฟากฝา แลจะได้อยู่อาไสยเอาเรียนพระธรรมบำรุงพุทธศาสนาให้จริง” โดยใช้เวลาในการก่อสร้างนานถึง 13 ปี เป็นกุฏิไม้ทรงไทยเรือน

เครื่องลับ 3 หลัง มีหลังคาจั่ว แต่หลังคาคลุมเชื่อมต่อกัน ตัวเรือนฝาปะกน ตามประตู หน้าต่าง และช่องลม ประดับด้วยลวดลายที่เป็นเอกลักษณ์ของเมืองนคร ปี พ.ศ. 2535 สมามคมสถาปนิกสยามคัดเลือกภูมิวิวัฒน์ตะวันตกให้เป็นอาคารอนุรักษ์ดีเด่น ประเภทปูชนียสถานและวัดวาอาราม

แก่งจันทน์ ตัวอาคารเป็นอาคารก่ออิฐถือปูนรูปทรงอย่างอาคารจีนภายในประดิษฐานบัวบรรจุอัฐิของเจ้าพระยานคร (หนู) และหม่อมทองเหนียวผู้เป็นชายา ปัจจุบันตั้งอยู่ในเขตวิทยาลัยสงฆ์ภาคทักษิณซึ่งอยู่ในวัดแก่ง ถนนราชดำเนิน

แก่งจันทน์ประตู ตั้งอยู่ในบริเวณวัดประตู ถนนราชดำเนินใกล้สนามกีฬาจังหวัด สร้างสมัยต้นรัตนโกสินทร์ มีลักษณะทางสถาปัตยกรรมเป็นแบบจีนเช่นเดียวกับแก่งจันทน์ โดยเป็นที่ประดิษฐานอัฐิเจ้าพระยานคร (น้อย) ผู้เป็นบุตรของเจ้าพระยานคร (หนู)

เจดีย์ยักษ์ อยู่ริมถนนศรีปราชญ์ ข้างสำนักงานเทศบาลนครศรีธรรมราช เป็นเจดีย์สูงใหญ่เป็นอันดับ 2 รองจากเจดีย์พระบรมธาตุ ทรงเจดีย์เป็นแบบลังกา สันนิษฐานว่าชาวลังกาที่สร้างพระบรมธาตุเป็นผู้สร้าง ราว พ.ศ. 1800-1900 มีการซ่อมสมัยอยุธยาและรัตนโกสินทร์ตอนต้น แต่ก่อนองค์เจดีย์ทรุดโทรมมากและยอดหัก กรมศิลปากรได้ซ่อมแซมในปี พ.ศ. 2518-2522 ด้านหน้าพระเจดีย์มีวิหารประดิษฐานพระพุทธรูปปั้นนั่งองค์ใหญ่ สมัยอยุธยา เรียกพระเงินหรือหลวงพ่อกเงิน

อนุสรณ์สถานกวีศรีปราชญ์ ตั้งอยู่ในโรงเรียนกัลยาณีศรีธรรมราช เป็นสระน้ำโบราณที่เชื่อว่าเป็นที่ล้างดาบที่ใช้ประหารศรีปราชญ์ ซึ่งเป็นกวีเอกสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราชแห่งกรุงศรีอยุธยา ศรีปราชญ์ต้องโทษถูกเนรเทศจากกรุงศรีอยุธยา มายังเมืองนครอันไกลโพ้นในยุคนั้น จนศรีปราชญ์ทำผิดอีกครั้ง พระยานครศรีธรรมราชจึงสั่งประหารชีวิต ปัจจุบันสระล้างดาบศรีปราชญ์ได้รับการบูรณะให้มีภูมิทัศน์สวยงาม

บ้านหนังตะลุงสุชาติ ทรัพย์สิน เลขที่ 10/18 ถนนศรีธรรมโศก ซอย 3 ได้รับรางวัลยอดเยี่ยมอุตสาหกรรมท่องเที่ยว (Thailand Tourism Awards) ประจำปี 2539 รางวัลดีเด่นประเภทวัฒนธรรมและโบราณสถาน บริเวณบ้านหนังตะลุงได้จัดแบ่งเป็นพิพิธภัณฑ์หนังตะลุง จัดแสดงหนังตะลุงประเภทต่าง ๆ สาธิตการแกะรูปหนังตะลุง มีเวทีสาธิตหนังตะลุงอย่างครบวงจรนักท่องเที่ยวและผู้สนใจสามารถเข้าชมและศึกษาศิลปวัฒนธรรมได้ทุกวัน โทร. 0 7534 6394

กำแพงเมือง อยู่ริมถนนราชดำเนิน เป็นกำแพงที่ซ่อมขึ้นใหม่ตามรูปเดิมในสมัยต้นกรุงรัตนโกสินทร์ และได้รับการบูรณะเพิ่มเติมขึ้นอีกในปี พ.ศ. 2533 เป็นแนวขนานไปกับคูเมือง ตั้งแต่ป้อมประตูชัยเหนือ หรือประตูชัยศักดิ์ ไปทางตะวันออก ยาวประมาณ 100 เมตร

ศาลาประตูหก อยู่ริมถนนราชดำเนิน เดิมเป็นศาลานอกกำแพงเมืองตรงประตูชัยเหนือ

อันเป็นที่พักของคนเดินทาง ซึ่งเข้าเมืองไม่ทัน เพราะประตูเมืองปิดเสียก่อน ศาลาแห่งนี้ตั้งอยู่ระหว่างต้นประตู (ต้นโศ) หกต้น ชาวนครเรียกว่า “หลาโศหก” ศาลาหลังที่มีอยู่ทุกวันนี้สร้างขึ้นใหม่โดยคงรูปลักษณะ ทางสถาปัตยกรรมของศาลาเดิมไว้

พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ นครศรีธรรมราช ตั้งอยู่ถนนราชดำเนิน ตรงข้ามวัดสวนหลวง ตำบลในเมือง เป็นอาคารทรงไทย 2 ชั้น สร้างเมื่อ พ.ศ. 2514 และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เสด็จเปิดเมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2517 บริเวณโดยรอบพิพิธภัณฑฯ ร่มรื่นด้วยต้นไม้ใหญ่ ภายในอาคารจัดแสดงโบราณวัตถุที่พบในจังหวัดนครศรีธรรมราชและจังหวัดใกล้เคียง โบราณวัตถุสมัยก่อนประวัติศาสตร์ ศิลปะสมัยทวารวดีจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ เครื่องถ้วยจีน เครื่องถ้วยอันนัม (ญวน) เครื่องสังคโลก เงินตราสมัยต่างๆ ศิลปะพื้นบ้านภาคใต้ หนังสือลงมือหรัสพพื้นบ้านภาคใต้ เครื่องมือเครื่องใช้ในการดำรงชีวิตของคนภาคใต้ ได้แก่ เครื่องมือในการทำนา เครื่องทอผ้า อุปกรณ์การกรีดยาง รากไม้แก้วแกะสลักเป็นรูปสัตว์กว่าร้อยชนิดอยู่รวมกัน เป็นฝีมือของ นายอ่ำ ศรีสัมพุทธ ซึ่งได้รับรางวัลที่ 1 ประเภทงานแกะสลักของจังหวัดในงานเดือนสิบ และมรดกดีเด่นของจังหวัดนครศรีธรรมราช ได้แก่ พนักกันยา เรือพระที่นั่งทำด้วยแผ่นเงินขนาดใหญ่ถมทองอย่างสวยงามถือว่าเป็นถมทองชิ้นเยี่ยมที่สุดและใหญ่ที่สุดในจังหวัดนครศรีธรรมราช และยังมี หน้าบันไม้จำหลักภาพเทพราศีลปะภาคใต้ เครื่องถม เครื่องทองเหลือง ฝ้ายกเมืองนครศรีธรรมราช รถม้าโบราณ เป็นต้น เปิดให้เข้าชมทุกวันพุธ – วันอาทิตย์ เว้นวันจันทร์-วันอังคาร และวันหยุดนักขัตฤกษ์ ตั้งแต่เวลา 09.00-16.00 น. ค่าเข้าชมคนไทย 10 บาท ชาวต่างประเทศ 30 บาท สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมติดต่อ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ นครศรีธรรมราช อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช 80000 โทร. 0 7534 1075

สวนสมเด็จพระศรีนครินทร์ 84 (ทุ่งท่าลาด) อยู่ที่ถนนราชดำเนิน เป็นสวนสาธารณะขนาดใหญ่มีเนื้อที่ประมาณ 1,257 ไร่ ตั้งอยู่หลังสนามกีฬาจังหวัดนครศรีธรรมราช พื้นที่แห่งนี้เคยเป็นส่วนหนึ่งของ “สวนราชฤดี” ในสมัย ร.5 ภายในสวนมีสวนสัตว์เปิด สวนนกนานาชนิด สวนสุขภาพ รวมทั้งทะเลสาบซึ่งเป็นที่อาศัยของนกเปิดน้ำที่อพยพมาจากถิ่นอื่นในช่วงมกราคมถึงมีนาคม ของทุกปี

พิพิธภัณฑสถานเมืองนครศรีธรรมราช ตั้งอยู่ ณ อาคารวีรไทย ในบริเวณสวนสมเด็จพระศรีนครินทร์ 84 (ทุ่งท่าลาด) เป็นสถานที่จัดแสดงประวัติความเป็นมาของเมืองนครศรีธรรมราชตั้งแต่สมัยก่อนประวัติศาสตร์ ที่บอกเล่าถึงฐานบรรพบุรุษชาวนคร รวมถึงอารยธรรม วัฒนธรรม ศาสนา พุทธ คริสต์ อิสลาม อีกทั้งบุคคลผู้ซึ่งมีคุณูปการต่อเมืองนครในฐานะผู้ก่อตั้งและสร้างเมืองนคร อันมีพระเจ้าศรีธรรมมาโคกราช พระเจ้าจันทรภาณุ พระรัตนธัชมุนีศรีธรรมราช (ม่วง รตนธเชร)

พระครูเทพมนีศรีสุวรรณภูมาภิบาล (ปาน) พระครูพิศิษฐอรรธการ (พ่อท่านคล้าย) เป็นอาทิ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เป็นโครงการสาธารณประโยชน์ที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ อำนวยการจัดงานเฉลิมพระเกียรติ สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ เนื่องในโอกาส พระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 6 รอบ 12 สิงหาคม 2547 ด้วยวิทยาการอันทันสมัยในการ นำเสนอเรื่องราวที่จัดแสดง ทำให้พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติรัตนราชกุมารีเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ น่าสนใจ เปิดให้เข้าชมทุกวันเว้นวันจันทร์ เวลา 09.00 - 17.00 น. สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม โทร. 0 7535 8261

อนุสาวรีย์วีรไทย ตั้งอยู่ในค่ายวชิราวุธ (กองทัพภาคที่ 4) ถนนราชดำเนิน เป็นอนุสาวรีย์ ที่หล่อด้วยทองแดงรมดำ เป็นรูปทหารเตรียมรบสองมือจับปืนติดดาบเตรียมแทง ชาวบ้านเรียกว่า “จ่าดำ” หรือ “เจ้าพ่อดำ” สร้างเพื่อเป็นอนุสรณ์ของทหารไทยในภาคใต้ที่เสียชีวิตในการปะทะกับ ทหารญี่ปุ่น ในสงครามมหาเอเชียบูรพา เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2484

อำเภอลานสกา

อุทยานแห่งชาติเขาหลวง ครอบคลุมพื้นที่ของอำเภอเมือง อำเภอพิปูน อำเภอพรหมคีรี อำเภอลานสกา อำเภอฉวาง อำเภอช้างกลาง และอำเภอนบพิตำ มีเนื้อที่ประมาณ 570 ตาราง กิโลเมตร ประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติ เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม 2517 ประกอบด้วยเทือกเขาที่ สลับซับซ้อน มียอดเขาหลวงเป็นยอดเขาสูงสุดประมาณ 1,835 เมตร จากระดับน้ำทะเล ซึ่งสูง ที่สุดในภาคใต้เป็นแหล่งของต้นน้ำลำธารและคลองต่างๆ กว่า 15 สาย มีสภาพเป็นป่าดงดิบชื้น และป่าดิบเขา เส้นทางเดินในอุทยานเป็นวงรอบ มีธรรมชาติที่สวยงามและมีความหลากหลาย ทางชีวภาพ มีพืชและสัตว์ที่หายากอยู่มากมาย อุทยานแห่งนี้ได้รับรางวัลยอดเยี่ยม (Thailand Tourism Awards) ประจำปี 2541 รางวัลยอดเยี่ยมประเภท แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ ช่วงเวลาที่ เหมาะในการเดินทางมาท่องเที่ยว คือเดือนมกราคม-เดือนมิถุนายน

นอกจากในเขตอุทยานจะมีน้ำตกแล้ว อุทยานยังมีน้ำตกที่อยู่ในอำเภอต่างๆ เช่น น้ำตก พรหมโลก น้ำตกอ้ายเขียว หรือน้ำตกโนเขียว ในอำเภอพรหมคีรี น้ำตกกรุงชิง อำเภอ นบพิตำ น้ำตกท่าแพ อำเภอลานสกา น้ำตกสวนอายุ อำเภอฉวาง

สถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจบริเวณอุทยาน ได้แก่

น้ำตกกะโรม ต้นน้ำเกิดจากเทือกเขานครศรีธรรมราช ไหลลงมาจากยอดเขาดงหลั่นลง มาเป็นชั้นๆ มีหนานหรือชั้นถึง 19 ชั้น เช่น หนานฝั่ง หนานน้ำรวง หนานดาตฟ้า และหนานสอย ดาว เป็นหนานที่สูงที่สุดประมาณ 1,300 - 1,400 เมตร พระมหากษัตริย์และพระราชวงศ์ของไทย

เคยเสด็จประพาสน้ำตกแห่งนี้ คือพระปรมาภิไธยย่อของรัชกาลที่ 5 และรัชกาลที่ 6 คือ “จปร.” และ “วปร.” การเดินทาง จากตัวเมืองไปตามทางหลวงหมายเลข 4015 (นครศรีธรรมราช-จันดี) ประมาณ 29 กิโลเมตร แยกขวาเข้าไปอีก 2 กิโลเมตร

เส้นทางเดินศึกษาธรรมชาติ อุทยานมีเส้นทางเดินศึกษาธรรมชาติกะโรม ระยะทาง 2 กิโลเมตร และเส้นทางเดินศึกษาธรรมชาติกรุงชิง ระยะทาง 3.8 กิโลเมตร ทั้ง 2 เส้นทางสามารถเดินเองหรือมีเจ้าหน้าที่นำก็ได้

อุทยานฯ มีบ้านพักและสถานที่กางเต็นท์บริการ สอบถามข้อมูลได้ที่ อุทยานแห่งชาติเขาหลวง ตำบลเขาแก้ว อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช 80230 โทร. 0 7539 1218

บ้านคีรีวง เป็นชุมชนเก่าแก่ที่อพยพไปอาศัยอยู่เชิงเขาหลวง ตำบลกำโลน อันเป็นเส้นทางเดินขึ้นสู่ยอดเขาหลวง ชาวบ้านมีวิถีชีวิตที่สงบสังคมแบบเครือญาติ อาชีพหลักคือการทำสวนผลไม้ผสม เรียกว่า “สวนผสม” เช่น มังคุด เงาะ ทุเรียน สะตอ ชุมชนบ้านคีรีวง แบ่งออกเป็นหลายกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มมัตย้อม กลุ่มสมุนไพร กลุ่มจักสานกะลามะพร้าว กลุ่มแปรรูปน้ำผลไม้ กลุ่มไวน์ และกลุ่มทุเรียนกวน ซึ่งแต่ละกลุ่มจะมีผลิตภัณฑ์ที่ได้รับความนิยมจากผู้บริโภค และนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวก็มักจะซื้อเป็นของฝากกันอยู่เสมอ สินค้าราคาไม่แพงและมีคุณภาพ เมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน 2531 ได้เกิดมหาอุทกภัยในภาคเหนือ หมู่บ้านถูกน้ำพัดหายไปนับ 100 หลัง ซึ่งวัดและชาวคีรีวงได้รักษาพระอุโบสถและบ้านที่ประสบภัยไว้เป็นอนุสรณ์สถาน ชุมชนคีรีวงได้เป็นชุมชนต้นแบบในการจัดการธุรกิจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ได้รับรางวัลยอดเยี่ยมอุตสาหกรรมท่องเที่ยว (Thailand Tourism Awards) ประจำปี 2541 ประเภทเมืองและชุมชน เนื่องจากเป็นชุมชนที่มีวิถีชีวิตแบบชาวสวนอยู่กับธรรมชาติ และได้พัฒนาการบริการนักท่องเที่ยวขึ้นมาเป็นธุรกิจใหม่ของชุมชน ประกอบด้วยการนำทางเดินป่า ลูกราบ การจัดที่พักแบบโฮมสเตย์ โดยการจัดตั้งชมรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เป็นองค์กรกลางของชาวชุมชนจัดแบ่งหน้าที่ไปยังกลุ่มต่าง ๆ ให้เกิดการมีส่วนร่วมของชุมชนอย่างทั่วถึง การพักแบบโฮมสเตย์ ผู้สนใจจะเสียค่าที่พักคืนละ 120 บาท ค่าอาหาร 70 บาท แต่สำหรับผู้ที่ต้องการจะเรียนรู้และสัมผัสวิถีชีวิตชาวคีรีวง จะเสียค่านำเที่ยว 3,290 บาท ใช้เวลา 3 วัน 2 คืน นักท่องเที่ยวจะเข้าไปเยี่ยมชมวิถีชีวิตของชุมชนคีรีวงได้ตลอดปี โดยเฉพาะในฤดูกาลผลไม้ออกชุกเดือนกรกฎาคม-กันยายน สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมที่ ศูนย์ประสานงานบ้านคีรีวง โทร. 0 7553 3113 การเดินทาง ไปบ้านคีรีวง จากอำเภอเมือง ตามทางหลวงหมายเลข 4016 จากนั้นเลี้ยวซ้ายเข้าทางหลวงหมายเลข 4015 บริเวณกิโลเมตรที่ 9 เลี้ยวขวาเข้าหมู่บ้านคีรีวง เข้าไป 9 กิโลเมตร หรือขึ้นรถสองแถวจากตลาดคลองท่า ในอำเภอเมือง มีรถออก ตั้งแต่เวลา 07.00-16.00 น. ราคา 25 บาท

อำเภอพรหมคีรี

พระตำหนักเมืองนคร ตั้งอยู่ในบริเวณสวนผลไม้เก่าแก่ของตระกูลทองสมัคร ซึ่งเป็นผู้สร้างเรือนรับรองถวายในนามของชาวเมืองนครศรีธรรมราช เพื่อเป็นที่ประทับของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในคราวที่เสด็จมาทรงงานที่เมืองนครศรีธรรมราช บริเวณโดยรอบแวดล้อมร่มรื่นด้วยไม้ผลและไม้ประดับ พระตำหนักเมืองนครเปิดให้เข้าชมได้ทุกวัน เวลา 08.00-17.00 น. เว้นวันพุธและเวลาที่พระราชวงศ์เสด็จประทับ ไม่เสียค่าเข้าชม สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม โทร. 0 7539 6300

การเดินทาง จากตัวเมืองใช้ทางหลวงหมายเลข 4016 (นครศรีธรรมราช-พรหมโลก) ผ่านตลาดพรหมโลก ถึงกิโลเมตรที่ 22 แยกขวามือเข้าไป 2.5 กิโลเมตร

วัดเขาขุนพนม ตั้งอยู่หมู่ที่ 3 ตำบลบ้านเกาะ จากตัวเมืองใช้ทางหลวงหมายเลข 4016 ถึงกิโลเมตรที่ 21 ผ่านตลาดพรหมโลก มีทางแยกขวาไปอีก 2.5 กิโลเมตร วัดเขาขุนพนม เป็นวัดที่มีความสำคัญทางด้านประวัติศาสตร์และโบราณคดี มีถ้ำซึ่งมีกำแพงก่ออิฐถือปูน และใบเสมาเช่นเดียวกับกำแพงเมือง ผนังด้านหน้ามีลายปูนปั้นประดับเครื่องลายครามจีน ในถ้ำมีพระพุทธรูปสำริดประมาณ 30 องค์ และพระพุทธรูปสำริด ถ้ำในวัดแห่งนี้มีหลายถ้ำทะลุถึงกัน สันนิษฐานว่าเป็นที่ประทับของสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี แต่บางท่านก็ว่าเป็นที่พักผ่อนสำหรับเจ้าหญิงเกศิณีธิดาของเจ้านราสูริยวงศ์ เจ้าเมืองนครศรีธรรมราช ช่วง พ.ศ. 2312-2319

ศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช ตั้งอยู่บริเวณเขาขุนพนม หมู่ 3 ตำบลบ้านเกาะ ศูนย์วิทยาศาสตร์ฯ จัดตั้งเพื่อให้ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และสิ่งแวดล้อม โดยจัดในรูปแบบของนิทรรศการด้านวิทยาศาสตร์พื้นฐานทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ดาราศาสตร์ และอวกาศ โดยเน้นเรื่องใกล้ตัวสัมผัสได้ เรียนรู้จากของจริง และนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนั้นยังมีการจัดกิจกรรมการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์ เช่น การจัดค่ายวิทยาศาสตร์และสิ่งแวดล้อม การอบรมครูวิทยาศาสตร์ ศูนย์วิทยาศาสตร์ฯ มีศูนย์บริการ เปิดให้เข้าชมทุกวันจันทร์-วันศุกร์ เวลา 08.00-16.00 น. สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม โทร. 0 7539 6363 โทรสาร 0 7539 6364 หรือ www.nakhonsci.go.th

การเดินทาง ใช้เส้นทางเดียวกับทางไปพระตำหนัก ถึงกิโลเมตรที่ 21 แยกขวาเข้าไป 2.5 กิโลเมตร

น้ำตกพรหมโลก อยู่ตำบลพรหมโลก เป็นน้ำตกขนาดใหญ่ที่มีลานหินกว้างและสวยงามแห่งหนึ่ง มีต้นน้ำจากเทือกเขานครศรีธรรมราชไหลลงมาบนแผ่นหิน 4 ชั้น (หนาน) ได้แก่ หนานบ่อ น้ำวน หนานวังไม้ปัก หนานวังหัวบัว หนานวังอ้ายแล สายน้ำไหลผ่านหมู่ไม้นานาพันธุ์ริมเชิงเขา

แล้วไหลไปเป็นคลองท่าแพและลงสู่อ่าวไทยที่ตำบลปากพูน การเดินทาง ห่างจากตัวเมืองไปตามทางหลวงหมายเลข 4016 (นครศรีธรรมราช-พหุคคีรี) ถึงกิโลเมตรที่ 20 มีทางแยกซ้ายเข้าทางหลวง 4132 อีกประมาณ 5 กิโลเมตร

น้ำตกอ้ายเขียว หรือ น้ำตกในเขียว อยู่ตำบลทอนหงส์ ต้นน้ำเกิดจากเขาหลวงเช่นกัน มีทั้งหมด 15 ชั้น เช่น หนานช่องไทร หนานบังใบ หนานไม้ไผ่ หนานเสือผ่าน หนานบุปผาสวรรค์ หนานหินกอง หนานหัวช้าง หนานไทรกวาดลาน หนานฝาแฝด สภาพทั่วไปยังคงเป็นป่าดิบสองข้างทางเข้าน้ำตกเป็นสวนพฤษชาวนครเรียกว่า “พฤษชาวนคร” เพราะมีรสเผ็ดร้อน กลิ่นหอม การเดินทางไปชมน้ำตกควรจะไปในช่วงหน้าฝนเพราะน้ำจะไหลแรงเป็นสายสีขาวจากผาสูง ดูสดชื่น และหากจะชมทิวทัศน์ยอดเขาหลวงซึ่งมีความสูงจากระดับน้ำทะเล 1,835 เมตร ควรไปชมที่น้ำตกแห่งนี้

การเดินทาง ห่างจากอำเภอเมืองประมาณ 30 กิโลเมตร ตามทางหลวงหมายเลข 4016 ใช้เส้นทางเดียวกับน้ำตกพหุคคีรี แต่เลยไปจนถึงกิโลเมตรที่ 26 มีทางแยกซ้ายเข้าไปอีก 3 กิโลเมตร

อำเภอหนองปีศาจ

น้ำตกกรุงชิง เป็นน้ำตกที่สวยงามและสำคัญของอุทยานแห่งชาติเขาหลวง ตั้งอยู่ในตำบลกรุงชิง ชื่อ “กรุงชิง” มาจากคำว่า “ต้นชิง” ซึ่งเป็นพันธุ์ไม้ตระกูลปาล์มชนิดหนึ่งที่มีอยู่มากในเขตนี้ น้ำตกกรุงชิงมีอยู่หลายชั้น เช่น หนานมัดแพ หนานฝนแสนห่า หนานปลิว หนานจน หนานโจร หนานต้นตอ หนานวังเรือบิน ชั้นที่สวยงามที่สุด ได้แก่ “หนานฝนแสนห่า” อยู่ที่ชั้น 2 เพราะน้ำตกจากหน้าผาสูงชันประมาณ 100 เมตร กระแสน้ำแม่เป็นผืนกว้างกระจายออกเป็นละอองเหมือนม่านฝน ไม่จับกันเป็นเกลียวน้ำดังน้ำตกทั่วไป จึงเรียกว่า “ฝนแสนห่า” จากหน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติเขาหลวง ที่ ชล. 4 ถึงหนานฝนแสนห่า ระยะทาง 3.8 กิโลเมตร บริเวณน้ำตกกรุงชิงมีที่พักและสถานที่สำหรับเล่นแคมป์ไฟ มีร้านค้าและร้านอาหาร

การเดินทาง จากตัวเมืองใช้เส้นทางหลวงสายนครศรีธรรมราช-พหุคคีรี (ทางหลวงหมายเลข 4016) ถึงสามแยกนาแหรงเลี้ยวซ้ายไปถึงอำเภอหนองปีศาจแล้วเลี้ยวขวา (ทางหลวงหมายเลข 4186) ระยะทาง 70 กิโลเมตร

อำเภอช้างกลาง

อำเภอช้างกลาง เป็นอีกหนึ่งกิ่งอำเภอที่มีกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่น่าสนใจที่กำลังได้รับความนิยมและเป็นที่ยอมรับในหมู่นักท่องเที่ยวที่นิยมท่องเที่ยวเชิงเกษตร โดยมีรางวัลดีเด่น

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทย (Thailand Tourism Awards 2002) จากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) เป็นสิ่งยืนยันคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยว การดำเนินการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของอำเภอข้างกลางเป็นความร่วมมือของชุมชน โดยรวมตัวเป็นกลุ่มและจัดตั้งชมรมท่องเที่ยวเกษตรข้างกลางเป็นหน่วยกลาง ในการประสานการนำเที่ยวและการเข้าชมแหล่งต่างๆ ดังนี้

1. ศูนย์ส่งเสริมท่องเที่ยวเกษตรข้างกลาง เป็นที่ตั้งของชมรมท่องเที่ยวเกษตรข้างกลาง เป็นศูนย์ประสานงานแหล่งท่องเที่ยวเกษตรและเครือข่ายแหล่งท่องเที่ยวเกษตรในอำเภอข้างกลาง มีห้องประชุม ห้องพักและลานกิจกรรมไว้บริการ ศูนย์ฯ ตั้งอยู่กิโลเมตรที่ 27 และห่างจากอำเภอเมือง 36 กิโลเมตร สอบถามข้อมูลโทร. 0 7548 6616

2. แปลงดอกดาหลา มีการสาธิตการปลูกและจำหน่ายดอกดาหลา โดยจะมีผู้มารับซื้อถึงสวนทั้งจากจังหวัดนครศรีธรรมราชและจังหวัดอื่น ๆ ติดต่อข้อมูลได้ที่ ศูนย์ส่งเสริมท่องเที่ยวเกษตรข้างกลาง โทร. 0 7548 6616 การเดินทาง อยู่บริเวณกิโลเมตรที่ 35 - 36 ระยะทางห่างจากอำเภอเมือง 56 กิโลเมตร ไปทางบ้านท้ายเหมือง ปากทางมีป้ายชี้ทางไปวัดหน้าเขาเหมน ระยะทางจากปากทางถึงแปลง ประมาณ 10 กิโลเมตร

3. จุดชมวิวเขาเหมน (เขาพระสุเมรุ) เป็นจุดที่มองเห็นทิวทัศน์ของเขาเหมนและบรรยากาศของสวนผลไม้ที่อยู่รายรอบ มีบริการเดินป่าและชมสวนผลไม้รวมทั้งมีบริการอาหารเครื่องดื่มและที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว ระยะทางห่างจากอำเภอเมือง 45 กิโลเมตร บริเวณกิโลเมตรที่ 36 สอบถามข้อมูลได้ที่ คุณเรวัต ปรีชาวัย โทร. 08 1397 3537

4. แปลงดอกหน้าวัว วีราฟลอรา แหล่งผลิตดอกหน้าวัวสายพันธุ์ฮอลแลนด์หลากสีกว่า 30 สายพันธุ์ เปิดให้เข้าชม ระยะทางห่างจากอำเภอเมือง 42 กิโลเมตร ตั้งอยู่ที่กิโลเมตร 37 ติดต่อข้อมูลได้ที่ 08 1841 5086

5. ฟาร์มเพาะพันธุ์นกยูง เป็นแหล่งเพาะพันธุ์นกยูงสายพันธุ์อินเดีย และจำหน่ายลูกนกยูงอายุตั้งแต่ 1 เดือนถึง 1 ปี ในบริเวณสวนทุเรียน นอกจากนี้ยังมีบ้านพักไว้บริการนักท่องเที่ยว ราคาหลังละ 300 บาท

6. ชมรมคนรักเห็ด แหล่งเพาะและจำหน่ายเห็ดหลากชนิด อาทิ เห็ดหอม เห็ดหูหนู เห็ดนางฟ้า และเป่าฮื้อ นอกจากนี้ยังจำหน่ายอุปกรณ์และถุงเพาะเชื้อเห็ด รวมทั้งให้คำแนะนำในการเพาะเลี้ยงเห็ดแก่เกษตรกรและผู้สนใจทั่วไป ติดต่อคุณสุรินทร์ รอดพัน โทร. 08 9590 2103

7. พรเพชรฟาร์ม ฟาร์มเพาะพันธุ์ปลาแรดและจำหน่ายลูกปลาพันธุ์ต่างๆ เช่น ปลาทับทิม ปลาสลิด และปลาจระเม็ด บนเนื้อที่ประมาณ 100 ไร่ อยู่บริเวณกิโลเมตรที่ 42-43 ระยะทางห่างจากอำเภอเมือง 52 กิโลเมตร ติดต่อได้ที่ คุณจารึก นกแก้ว โทร. 0 7548 6668

8. กลุ่มเลี้ยงผึ้งควนसान เป็นกลุ่มเลี้ยงผึ้งโพรงไทย ประมาณ 200 รัง โดยเลี้ยงในสวนผลไม้เกษตรกรด้วยการขายน้ำผึ้ง และยังผลพลอยได้จากการให้ผึ้งเป็นตัวผสมเกสรดอกไม้ ช่วยให้เกษตรกรได้ผลผลิตเพิ่มอีกทางหนึ่ง นอกจากการจำหน่ายน้ำผึ้งแล้ว ทางกลุ่มยังผลิตอุปกรณ์เลี้ยงผึ้งจำหน่ายแก่เกษตรกรและผู้สนใจอีกด้วย การเดินทางใช้เส้นทาง 4015 และแยกขวาที่กิโลเมตรที่ 35 – 36 เข้าไปประมาณ 5 กิโลเมตร ถึงหน้าวัดควนसानเลี้ยงขวาตรงทางแยกตรงข้ามประตูวัด เข้าไปประมาณ 2 กิโลเมตร เป็นถนนลูกรังผ่านสวนยางพาราและข้ามสะพานแล้วเลี้ยวซ้ายอีก 200 เมตร สอบถามข้อมูล โทร. 0 7536 1135

อำเภอขนอม

อุทยานแห่งชาติหาดขนอม - หมู่เกาะทะเลใต้ ที่ทำการฯ ตั้งอยู่บนเส้นทางถนนขนอม-โรงไฟฟ้า แยกซ้ายเข้าไปประมาณ 100 เมตร เนื้อที่ของอุทยานฯ ครอบคลุมพื้นที่ทางทะเล เกาะแก่ง ภูเขา และพื้นที่ชายฝั่งทะเลของอำเภอขนอมทั้งหมด รวมทั้งพื้นที่ทางทะเลบางส่วนของจังหวัดสุราษฎร์ธานี อุทยานแห่งชาติหาดขนอม-หมู่เกาะทะเลใต้ ประกอบด้วยเกาะน้อย เกาะวังใน เกาะวังนอก เกาะแตน เกาะราบ เกาะท่าไร่ เกาะผี เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีอ่าวขนอม อ่าวท้องท่าคำ อ่าวท้องกลาง อ่าวท้องหยี อ่าวท้องยาง และภูเขาต่างๆ เช่น เขาพลายดำ เขาผีหงาย เขาคอ เขาเพลา เขาตาดฟ้า เป็นต้น

อ่าวขนอม เป็นอ่าวที่ใหญ่ที่สุดในบรรดาอ่าวต่างๆ ของอำเภอขนอม อยู่ห่างจากตัวอำเภอประมาณ 1.5 กิโลเมตร ใช้ทางหลวงหมายเลข 4041 ประมาณ 17 กิโลเมตร ผ่านตลาดสุขาภิบาลขนอมประมาณ 1 กิโลเมตร จากนั้นจึงเลี้ยวขวาไปตามชายหาดขนอม หาดขนอมนั้นเป็นชายฝั่งทะเลที่สวยงามยาวติดต่อกัน ประกอบด้วย

หาดในเพลา เป็นหาดที่ใหญ่ที่สุดของอำเภอขนอม และเป็นจุดที่เด่นที่สุดในการท่องเที่ยว ลักษณะหาดเป็นแนวยาวโค้งขนานกับแนวภูเขา ทัศนียภาพโดยรอบมีความเป็นธรรมชาติที่งดงาม หาดทรายขาวสะอาดเหมาะสำหรับเล่นน้ำ บริเวณหาดจะมีที่พัก ร้านอาหาร บริการนักท่องเที่ยว

หาดหน้าด่าน ลักษณะหาดเป็นแนวยาว ทรายขาว มีสวนมะพร้าวโดยรอบ สถานที่เงียบสงบสามารถมองเห็นทิวทัศน์ท้องทะเลสีครามสวยงาม

อ่าวท้องหยี มีสภาพแวดล้อมเป็นธรรมชาติที่สมบูรณ์ เหมาะสำหรับการพักผ่อนแบบแคมป์ปิ้งหรือเต็นท์ อ่าวท้องหยีมีพื้นที่อยู่ในวงล้อมของเขาเพลาและเขากลาง ทำให้ชายหาดสงบเงียบและเป็นส่วนตัว

อ่าวแขวงเกา ลักษณะอ่าวเป็นหาดทรายขาว มีหมู่บ้านชาวประมงและร้านอาหารทะเลสด เป็นจุดลงเรือชมปลาโลมาสีชมพู บ่อน้ำจืดกลางทะเลและเขาพิบผ้า

อ่าวทองชิง เป็นอ่าวที่มีพื้นที่ต่อจากอ่าวแขวงเกา หรือแขวงเกา มีหาดทรายขาวยาวประมาณ 1,300 เมตร รายล้อมด้วยสวนมะพร้าว มีภูเขาไชนันอยู่ทางใต้ของอ่าว ลักษณะพื้นที่ยังเป็นธรรมชาติ เหมาะแก่การตั้งแคมป์สำหรับหมู่คณะใหญ่ที่ชื่นชอบการผจญภัย ด้านบนมีที่พักของอุทยานฯ สำหรับนักท่องเที่ยว

ถ้ำเขาวังทอง ห่างจากตัวเมือง 77 กิโลเมตร เป็นถ้ำที่มีความงดงามทางธรรมชาติแห่งหนึ่งของจังหวัดนครศรีธรรมราช ภายในถ้ำเขาวังทองมีลักษณะเป็นห้องโถงขนาดใหญ่บ้างเล็กบ้างหลายห้อง แต่ละห้องมีหินงอกหินย้อยที่มีลักษณะรูปร่างต่างกันไป บ้างคล้ายเจดีย์ โดโนเสาร์น้อยหน้า หรือไข่ดาว เป็นต้น การเข้าชมบางห้องจะต้องใช้วิธีคลาน ลอด หรือปีนป่าย ภายในถ้ำมีไฟ ใช้เวลาเดินประมาณ 1 ชั่วโมง เสียค่าเข้าชม 30 – 50 บาท ผู้ที่ต้องการเข้าชมถ้ำเขาวังทองต้องติดต่อขอกุญแจจากผู้ดูแลถ้ำที่บ้านตรงปากทางเข้าถ้ำ

การเดินทาง จากอำเภอขนอมเลี้ยวขวาตรงทางแยกไปยังอำเภอดอนสัก และเลี้ยวซ้ายอีกครั้งหนึ่ง ตรงปากทางเข้ามีศาลาที่พักผู้โดยสารเป็นที่สังเกต (ชื่อศาลาตันสกุล) เข้าไปอีกประมาณ 6 กิโลเมตร ถึงปากทางเข้าถ้ำ

อำเภอสิชล

หาดสิชล หรือ ชาวท้องถิ่นเรียกกันว่า หัวหินสิชล เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อมานานของอำเภอสิชล บริเวณชายหาดเป็นแนวหินไปจนถึงหาดทรายโค้ง เป็นบริเวณที่เล่นน้ำได้ บนหาดมีที่พักและร้านอาหารสำหรับนักท่องเที่ยว

หาดหินงาม บริเวณชายหาดเต็มไปด้วยก้อนหินกลมเกลี้ยง มีสีส้มสวยงามและเป็นที่มาของชื่อหาดหินงาม ตลอดแนวชายหาดไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกบริการ

หาดคอเขา (หาดปิติ) เป็นหาดที่ชาวท้องถิ่นนิยมไปพักผ่อน ชายหาดจะต่อจากหาดหินงาม บริเวณโดยรอบได้รับการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านที่พักและร้านอาหารสำหรับบริการนักท่องเที่ยว

การเดินทาง โดยทางหลวงหมายเลข 401 จากอำเภอเมืองประมาณ 70 กิโลเมตร เข้าสู่อำเภอสิชล จากตัวอำเภอสิชลแยกขวาไปทางบ้านปากน้ำ ระยะทาง 3 กิโลเมตร ถึงชายหาดสิชล และจากหาดสิชลไปอีก 1.5 กิโลเมตร ถึงหาดหินงาม และหาดคอเขา ซึ่งอยู่ห่างจากหาดหินงามไป 2 กิโลเมตร

อุทยานแห่งชาติน้ำตกสี่ขีด อยู่ในแนวเทือกเขานครศรีธรรมราชตอนบน ครอบคลุมพื้นที่อำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช และอำเภอกาญจนดิษฐ์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติ เมื่อวันที่ 17 มิถุนายน 2542 มีเนื้อที่ทั้งหมด 90,625 ไร่ มียอดเขาคือโหมด เป็นยอดเขาที่สูงที่สุด สูง 1,303 เมตร ปกคลุมด้วยป่าดิบชื้นมีระบบนิเวศที่สมบูรณ์ มีพรรณไม้ที่พบ ได้แก่ ไม้ในวงศ์ไม้อย่าง ตะเคียนทอง หลุมพอ จำปาป่า สัตว์ป่าก็มีชุกชุม เช่น สมเสร็จ เลียงผา นกประจำถิ่นภาคใต้ที่หายาก อากาศค่อนข้างเย็นสบาย จะมีฝนตกชุกเดือนพฤศจิกายน สถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจในอุทยานฯ ได้แก่

น้ำตกสี่ขีด อยู่ติดกับที่ทำการอุทยานฯ เป็นน้ำตกหินปูนไหลลดหลั่นลงมาเป็นชั้น ๆ ชั้นแรกไหลจากยอดเขาสูง 60 เมตร ไหลผ่านชั้นหินระยะทางยาว 12 กิโลเมตร มีแอ่งน้ำกว้างสามารถลงเล่นน้ำได้ บริเวณน้ำตกสวยงามร่มรื่นด้วยต้นไม้กับสายน้ำ

น้ำตกหน่อตง เป็นน้ำตกที่สวยงาม ซ่อนตัวอยู่กลางป่า มีจำนวน 7 ชั้น อยู่อำเภอสิชล

ถ้ำเขาพับผ้า เป็นถ้ำหินปูนขนาดเล็กมีหินงอก หินย้อยที่สวยงาม มีความลึกจากปากถ้ำประมาณ 60 เมตร อยู่ห่างจากที่ทำการอุทยานฯ 5 กิโลเมตร

ถ้ำสวนปราง เป็นถ้ำหินปูนขนาดใหญ่ ภายในถ้ำกว้างขวาง มีหินงอกหินย้อยอยู่ตามผนังถ้ำ มองดูเหมือนผ้าม่านขนาดใหญ่ เป็นถ้ำที่ได้รับฉายาว่า “วิมานค้างคาว” เนื่องจากมีค้างคาวมาอาศัยอยู่เป็นจำนวนมากตั้งอยู่ในใกล้เคียงหน่วยพิทักษ์อุทยานที่ สข.1 (สวนปราง)

น้ำตกภูริน อยู่ห่างจากถ้ำสวนปรางประมาณ 2 กิโลเมตร เป็นน้ำตกที่เกิดจากลำห้วยที่ไหลผ่านภูเขาหินปูน และถ้ำที่มีหินงอกหินย้อย นอกจากนั้นในลำห้วยยังมีปลาชนิดต่าง ๆ อาศัยอยู่จำนวนมาก

ถ้ำโครำ เป็นถ้ำหินปูน มีปากถ้ำกว้างใหญ่ตั้งอยู่บนหน้าผาสูงชัน บริเวณหน่วยพิทักษ์ที่ สข.1 ปากถ้ำสามารถมองเห็นทิวทัศน์สภาพป่าเบื้องล่างที่สวยงาม และยังเป็นที่อยู่ของเลียงผา ในภาษาท้องถิ่น เรียกว่า “โครำ” ซึ่งเป็นสัตว์ป่าสงวนที่หายาก

เส้นทางเดินศึกษาธรรมชาติ มีเส้นทางเดินป่าระยะสั้นและเส้นทางเดินป่าประเภทท่องเที่ยว สอบถามรายละเอียดและติดต่อเจ้าหน้าที่นำทางได้ที่ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว

อุทยานฯ มีร้านค้าสวัสดิการและสถานที่กางเต็นท์บริการนักท่องเที่ยว ได้แก่ บริเวณที่ทำการอุทยาน หน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติ สข.1 (สวนปราง) และน้ำตกภูริน สอบถามข้อมูลได้ที่อุทยานแห่งชาติน้ำตกสี่ขีด หมู่ 2 ตำบลสี่ขีด อำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช 80120

การเดินทาง จากอำเภอเมืองนครศรีธรรมราชไปตามทางหลวงหมายเลข 401 ระยะทาง 69 กิโลเมตร ถึงสี่แยกอำเภอสิชล (สี่แยกต้นพยอม) เลี้ยวซ้ายระยะทาง 15 กิโลเมตร หรือจากตัว

เมืองสุราษฎร์ธานี ใช้ทางหลวงหมายเลข 401 ระยะทาง 52 กิโลเมตร ถึงสามแยกเขาหัวช้างเดี่ยว ขวาระยะทาง 10 กิโลเมตร

แหล่งโบราณคดีเขาคา อยู่ตำบลเสภา โบราณคดีเขาคามีอายุกว่า 1,500 ปี บริเวณเขาคาเป็นศาสนสถานสำคัญในลัทธิไศวนิกาย ซึ่งเคารพนับถือพระศิวะหรือพระอิศวรเป็นเทพเจ้าสูงสุด มีเขาคาประดู่เขาพระสุเมรุเป็นศูนย์กลางและโบราณสถานเล็ก ๆ กระจายเป็นบริเวณโดยรอบ มีการค้นพบโบราณวัตถุที่ใช้พิธีกรรม เช่น ฐานโยนิ ศิวลึงค์ ท่อโสมสูตร (ท่อน้ำมนต์) ตลอดจนซากโบราณสถานที่เป็นเทวสถาน สระน้ำโบราณ กรมศิลปากรได้ทำการบูรณะเสร็จเรียบร้อยแล้ว เมื่อปี พ.ศ. 2540

การเดินทาง ตามทางหลวงหมายเลข 401 (นครศรีธรรมราช-สีชล) จากสี่แยกจอมพิบูลย์ ถึงกิโลเมตรที่ 99 แยกซ้ายเข้าถนนจินดาประชาสวรรค์ประมาณ 7 กิโลเมตร

เขापलयดำ เป็นภูเขาที่ติดทะเลเป็นรอยต่ออำเภอขนอม และอำเภอสีชล เป็นที่ตั้งของสถานที่พัฒนาและอนุรักษ์พันธุ์สัตว์ป่าเขापलयดำ ตั้งอยู่ในตำบลทุ่งไผ่ มีหาดที่สวยงามคือบริเวณหาดท้องยาง สามารถลงเล่นน้ำได้ เขापलयดำมีสัตว์ป่าประเภทกินพืชอาศัยอยู่จำนวนหนึ่ง เช่น กวาง กระซัง และนกนานาชนิด สอบถามข้อมูลติดต่อ อบตำบลทุ่งไผ่ โทร. 0 7537 6110

การเดินทาง จากตัวเมืองตามทางหลวงหมายเลข 401 (นครศรีธรรมราช-สีชล) ถึงกิโลเมตรที่ 98 แล้วเลี้ยวขวาเข้าหมู่บ้านบางปอไป 10 กิโลเมตร ถึงหาดท้องยาง หากเดินทางต่อไปอีก 5 กิโลเมตร จะถึงเขापलयดำ

อำเภอท่าศาลา

มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ ตั้งอยู่เลขที่ 222 ตำบลไทยบุรี สถาปนาเมื่อ 29 มีนาคม 2535 ลักษณะเป็นเมืองมหาวิทยาลัยและเป็นอุทยานการศึกษา มีพื้นที่ประมาณ 9,000 ไร่ ภายในมหาวิทยาลัยฯ ประกอบด้วย อุทยานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หอดูดาว อุทยานโบราณคดี (ตุ้มปั้ง) เปิดให้เข้าชมวันและเวลาราชการ สอบถามรายละเอียด โทร. 0 7533 9124, 0 7538 4000 ต่อ ประชาสัมพันธ์ หากต้องการเข้าชมเป็นหมู่คณะควรติดต่อล่วงหน้า การเดินทาง ห่างจากอำเภอเมือง 30 กิโลเมตร ตามทางหลวงหมายเลข 401 เลี้ยวซ้ายบริเวณกิโลเมตรที่ 19

อุทยานแห่งชาติเขานัน ห่างจากอำเภอท่าศาลา 30 กิโลเมตร อุทยานฯ มีเนื้อที่ประมาณ 436 ตารางกิโลเมตร ครอบคลุมพื้นที่ของอำเภอท่าศาลา อำเภอสีชล และอำเภอนบพิตำ นอกจากนี้ ยังมีอาณาเขตที่ครอบคลุมเขตป่าสงวนแห่งชาติป่าเขานัน และเขตป่าสงวนแห่งชาติป่ากรุงชิงบางส่วน ลักษณะเป็นเทือกเขาสูงสลับซับซ้อน เป็นแนวติดต่อมาจากอุทยานแห่งชาติเขาหลวง เป็นป่าต้นน้ำของคลองหลายสาย

อุทยานฯ มีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ ได้แก่

น้ำตกสุนันทา เป็นน้ำตกขนาดเล็กที่มีความงดงามตามธรรมชาติ สายน้ำไหลจากหน้าผาชั้นสูงสู่อ่างน้ำเบื้องล่าง และไหลลงสู่ลำคลองกลาย ซึ่งเป็นลำน้ำสายสำคัญในอำเภอท่าศาลา สามารถจัดกิจกรรมล่องแพตามลำน้ำได้ในช่วงฤดูน้ำหลาก

น้ำตกกรุงนาง เป็นน้ำตก 3 ชั้น ขนาดกลาง แต่ละชั้นสูงประมาณ 30 เมตร ตั้งอยู่ที่บ้านสวนปราง แยกจากเส้นทางไปบ้านปากลง เป็นทางลูกรังใช้ได้ตลอดปี

น้ำตกคลองปาว เป็นน้ำตกที่สวยงามอีกแห่งหนึ่ง มีลักษณะไหลลดหลั่นเป็นชั้นๆ เป็นต้นกำเนิดของคลองกลาย ตลอดลำคลองกลายมีโชดหินสวยงาม การเดินทาง ใช้เส้นทางไปบ้านปากลงเข้าสู่หน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติเขานันที่ ขน. 1 (คลองกลาย) ระยะทาง 3.5 กิโลเมตร แล้วเดินเท้าต่อประมาณ 1 กิโลเมตรถึงน้ำตก

อุทยานฯ มีสถานที่กางเต็นท์บริการนักท่องเที่ยว โดยทำหนังสือแจ้งล่วงหน้าที่อุทยานแห่งชาติเขานัน ตู้ ป.ณ. 51 อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช 80160

การเดินทาง จากตัวเมืองใช้เส้นทางหลวงหมายเลข 401 ข้ามคลองกลายผ่านบ้านสระแก้ว อำเภอท่าศาลา กิโลเมตรที่ 110 แล้วเลี้ยวซ้ายเข้าบ้านปากเจา เข้าสู่ที่ทำการอุทยานฯ ประมาณ 15 กิโลเมตร

โบราณสถานวัดโมคคลาน ตั้งอยู่หมู่ 12 ตำบลโมคคลาน เดิมเป็นเทวสถานของศาสนาฮินดูลัทธิไศวนิกายขนาดใหญ่มาก่อน อายุประมาณพุทธศตวรรษที่ 12 - 14 ต่อมาเทวสถานแห่งนี้ถูกทิ้งร้างไป จนสมัยอยุธยากลุ่มชุมชนได้มาสร้างวัดขึ้นใหม่ จนปี 2480 มีพระมาสร้างเป็นสำนักสงฆ์และเป็นวัด หลักฐานที่ยังมีอยู่ให้เห็น ได้แก่ แนวเสานหิน หินแกะสลักรอบประตูอาคาร ธรณีประตู ชิ้นส่วนโยนิและศิวลึงค์ สระน้ำโบราณ แท่นตั้งเทวรูป กรมศิลปากรได้ประกาศขึ้นทะเบียนเป็นโบราณสถานไว้ตั้งแต่ พ.ศ. 2518

การเดินทาง ใช้ทางหลวงหมายเลข 401 (นครศรีธรรมราช-สิชล) ถึงบ้านหน้าทัพ แล้วเลี้ยวซ้ายเข้าทางหลวงหมายเลข 4022 ไปอีก 6 กิโลเมตร

อำเภอปากพนัง

พระตำหนักประทับแรมอำเภอปากพนัง พระตำหนักที่ประทับแรมอำเภอปากพนัง เป็นพระตำหนักที่สร้างขึ้นในโครงการสร้างบ้านให้พ่อ ซึ่งดำเนินการโดยความร่วมมือของชาวนครศรีธรรมราช และชาวไทยทั่วประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เป็นพระตำหนักทรงงานถวายแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในคราวที่เสด็จอยู่และทรงงานในเมืองนครศรีธรรมราช กลุ่มอาคารพระตำหนักฯ มีลักษณะทางสถาปัตยกรรมแบบภาคใต้ เป็นอาคารก่ออิฐถือปูนโดยมีส่วน

ประดับตกแต่งและตกแต่งภายในที่เน้นศิลปวัฒนธรรมภาคใต้ โดยเฉพาะผ้าทอเมืองนคร พระตำหนักฯ ตั้งอยู่ในพื้นที่โครงการพัฒนาพื้นที่ลุ่มน้ำปากพนังอันเนื่องมาจากพระราชดำริ ซึ่งประกอบด้วย กลุ่มอาคารพระตำหนัก พิพิธภัณฑสถานเฉลิมพระเกียรติและประตูละบายน้ำอุทกวิทยา ประสิทธิ์ สอบถามข้อมูล โทร. 0 7541 6138, 0 7541 6140

การเดินทาง จากอำเภอเมืองไปอำเภอปากพนัง ระยะทาง 35 กิโลเมตร ใช้ทางหลวงหมายเลข 4013 เลี้ยวขวาบริเวณสามแยกไปอำเภอปากพนังฝั่งตะวันออก ถึงสี่แยกเลี้ยวขวาอีกครั้ง เดินทางต่ออีกประมาณ 2 กิโลเมตร จะถึงโครงการพัฒนาพื้นที่ลุ่มแม่น้ำปากพนังอันเนื่องมาจากพระราชดำริ และหากจะเดินทางไปอำเภอปากพนังฝั่งตะวันออก ใช้ทางหลวงหมายเลข 4013 จากอำเภอเมืองเลี้ยวขวาบริเวณสามแยก ผ่านสี่แยกและข้ามสะพานแม่น้ำปากพนัง

ชายทะเลปากพนังและแหลมตะลุมพุก เป็นสถานที่ซึ่งอยู่บริเวณตอนบนของอำเภอปากพนัง ด้านที่ติดกับทะเลด้านใน (อ่าวนครฯ) มีประชากรตั้งถิ่นฐานอยู่ ส่วนด้านนอกที่ติดกับอ่าวไทยเป็นหาดทรายและมีต้นสนขึ้นเป็นแนวยาว เป็นสถานที่เกิดเหตุการณ์มหาตภัยครั้งใหญ่จากพายุไซร่อนแฮร์เรียตพัดถล่มแหลมตะลุมพุก เมื่อวันที่ 25 ตุลาคม 2505 ระดับน้ำสูง 5 เมตร กำลังลม 90 กิโลเมตรต่อชั่วโมง คลื่นสูง 6.8 เมตร มีชาวแหลมตะลุมพุกสูญหายกว่า 1,300 คน ลักษณะของชายหาดปากพนังเป็นชายหาดยาวไปตามชายฝั่งทะเล มีแหลมตะลุมพุกเป็นแหลมทรายรูปจันทร์เสี้ยวยื่นไปในอ่าวไทย สามารถขับรถไปจนถึงปลายแหลมได้ ระยะทางประมาณ 6 กิโลเมตร นอกจากนี้ยังมีร้านอาหารทะเลบริการในบริเวณใกล้เคียงอีกด้วย

การเดินทาง ใช้ทางหลวงหมายเลข 4013 (นครศรีธรรมราช-ปากพนัง) มีทางแยกเข้าสู่แหลมตะลุมพุก ประมาณ 16 กิโลเมตร

อำเภอทุ่งสง

อุทยานแห่งชาติน้ำตกโยง หรือเรียกกันทั่วไปว่า “น้ำตกโยงใสใหญ่” มีพื้นที่ประมาณ 126,675 ไร่ ครอบคลุมพื้นที่อำเภอทุ่งสง อำเภอฉวาง อำเภอนาบอน ประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติ เมื่อปี 2534 มีสภาพป่าและทิวทัศน์ที่อุดมสมบูรณ์และสวยงามอีกแห่งหนึ่ง พื้นที่เป็นเทือกเขาสลับซับซ้อนทอดยาวตามแนวเหนือมาได้ ได้แก่ เขาเหมน เขาทง เขาวังหีบ เขาพระเขาหลวง เขาโยง เขาลำโรม เขาปากแพรก เขาปลายเปิด เป็นต้น เป็นแหล่งต้นน้ำที่สำคัญของกลุ่มน้ำตาปี ลุ่มน้ำปากพนัง และลุ่มน้ำกันตัง และมียอดเขาเหมน เป็นยอดเขาสูงสุด มีความสูง 1,235 เมตรจากระดับน้ำทะเล นอกจากนี้ยังมีพบสัตว์ป่าและพืชต่าง ๆ ที่น่าสนใจและหายาก

หลายชนิด อุทยานฯ มีฝนตกชุกเกือบทั้งปี แต่ก็สามารถเดินทางมาท่องเที่ยวได้ช่วงเดือนมกราคม ถึงเดือนกรกฎาคม อุทยานฯ มีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ ได้แก่

น้ำตกโยง เกิดจากเทือกเขาลำโรม เขาปากแพรงและเขาโยง สูง 7 ชั้น ชั้นที่ 1 สูง 30 เมตร เป็นน้ำตกที่มีลักษณะเป็นกระแสน้ำที่รวมกันเป็นเกลียวเชือกสีขาวเส้นนมหีมา ตกจากหน้าผาที่สูงชันสู่เบื้องล่างที่มีลักษณะเป็นแอ่งน้ำขนาด 20 x 30 เมตร ลึก 10 - 15 เมตร บริเวณที่น้ำตกลงมาเป็นกระแสน้ำวนอันตรราย มีน้ำไหลตลอดปี น้ำตกอยู่ห่างจากที่ทำการอุทยานฯ 300 เมตร เส้นทางเดินศึกษาธรรมชาติ บริเวณที่ทำการอุทยานฯ มี 2 เส้นทาง คือ ระยะเวลา 1 กิโลเมตรและ 3 กิโลเมตร ตามทางเดินจะมีป้ายสื่อความหมาย สามารถเดินเองหรือมีเจ้าหน้าที่นำทางก็ได้ นอกจากนี้ในเขตพื้นที่อุทยานซึ่งอยู่ในอำเภออื่น ๆ มีสถานที่ที่น่าสนใจหลายแห่ง

น้ำตกวังปริง อยู่ที่หมู่ 1 ตำบลถ้ำใหญ่ อำเภอทุ่งสง มีลานหินเป็นบริเวณกว้าง เหมาะสำหรับการพักผ่อน ห่างจากที่ทำการอุทยานฯ 13 กิโลเมตร

น้ำตกหนานเตย อยู่ที่หมู่ 8 ตำบลนาหลวงเสน มี 3 ชั้น ชั้นที่ 3 มีต้นเตยลักษณะเด่น ห่างจากที่ทำการอุทยานฯ 18 กิโลเมตร

น้ำตกหนานปลิว อยู่ที่หมู่ 1,4 ตำบลนาหลวงเสน มี 3 ชั้น น้ำตกชั้นที่ 3 เป็นชั้นที่สวยงามที่สุด โดยเดินทางจากอำเภอทุ่งสงตามถนนยุทธศาสตร์-บ้านนาประดิษฐ์ ระยะเวลา 7 กิโลเมตร เลี้ยวขวาระยะทาง 4 กิโลเมตร

น้ำตกหนานปลิว 2 ตั้งอยู่หมู่ 5,7 ตำบลนาหลวงเสน มี 2 ชั้น คือหนานตากผ้า และหนานปลิว โดยเดินทางจากอำเภอทุ่งสงตามถนนยุทธศาสตร์-บ้านนาประดิษฐ์ ระยะเวลา 6 กิโลเมตร ถึงฝายกั้นน้ำบ้านประดู่ เดินเท้าระยะเวลา 4 กิโลเมตร

ค่ายผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ตั้งอยู่หมู่ 1 ตำบลถ้ำใหญ่ เป็นสถานที่อยู่และหลบภัยของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ในอดีต ได้แก่ หลุมหลบภัย หลุมขบถ บังเกอร์ กระทะหุงข้าว ลานกว้างเป็นสถานศึกษา สถานพยาบาล ห้องประชุม ห่างจากอุทยานฯ 6 กิโลเมตร

ยอดเขาเหมน อยู่อำเภอนาบอน เป็นยอดเขาที่สูงที่สุด อากาศหนาวเย็นตลอดปี สภาพป่าเป็นป่าดิบเขา มีทุ่งหญ้าและกล้วยไม้ เช่น รองเท้านารี สามารถพบเห็นได้ในหน้าหนาว ตอนเช้าจะมีทะเลหมอกให้ชมเกือบทุกวัน การเดินทาง จากอำเภอทุ่งสง ตามทางหลวงหมายเลข 41 ระยะเวลา 15 กิโลเมตร หรือเดินทางด้วยเท้าจากน้ำตกคลองจ้งถึงยอดเขาพระสุเมรุ (ยอดเขาเหมน) ระยะเวลา 6 กิโลเมตร

น้ำตกคลองจ้ง อยู่อำเภอนาบอน มีน้ำตก 7 ชั้น มีแอ่งน้ำใหญ่บริเวณชั้นที่ 1 และชั้นที่ 4 ห่างจากอุทยานฯ 20 กิโลเมตร

น้ำตกหนานโจร อยู่อำเภอลานสกา มี 2 ชั้น บริเวณน้ำตกมีต้นปาล์มร้อยศอก (ต้นลานสกา) เดินทางจากอำเภอลานสกา ตามถนนสายลานสกา-บ้านน้ำรอบ ระยะทาง 8 กิโลเมตร

น้ำตกคูหาสวรรค์ อยู่อำเภออ่อนพิบูลย์ มี 7 ชั้น สภาพน้ำตกคล้ายหินก้อนใหญ่มีมา ตั้งอยู่กลางน้ำตก น้ำไหลลงมาทั้งสองข้าง มีหน้าผาที่สูงชัน การเดินทาง ตามทางหลวงหมายเลข 403 ระยะทาง 15 กิโลเมตร แยกซ้ายมือข้างที่ว่าการอำเภออ่อนพิบูลย์ ระยะทาง 11 กิโลเมตร

จุดชมวิวยอดเขาควหา ตั้งอยู่ตำบลอ่อนพิบูลย์ อำเภออ่อนพิบูลย์ ห่างจากอุทยานฯ 15 กิโลเมตร ด้านตะวันออกจะมองเห็นตัวเมืองนครศรีธรรมราช อำเภออ่อนพิบูลย์ อำเภอพระพรหม ชายทะเลแหลมตะลุมพุกไปถึงอำเภอเชียรใหญ่ ด้านตะวันตก จะเห็นทิวทัศน์ฝั่งเมือง อำเภอทุ่งสง ยอดเขาพระสุเมรุ ยอดเขาวังหีบ ทะเลหมอก ทางด้านทิศเหนือ จะมองเห็นทิวทัศน์ เขาหลวง สามารถขับรถถึงจุดชมวิวดูได้ รถที่ใช้ควรเป็นรถขับเคลื่อน 4 ล้อ และก่อนจะขึ้นไปจุดชมวิวดู จะต้องแจ้งเจ้าหน้าที่อุทยานฯ ก่อนเพราะเส้นทางขึ้นรถไม่สามารถสวนกันได้อุทยานฯ ไม่มีบ้านพักบริการแต่มีสถานที่กางเต็นท์ พร้อมเต็นท์ให้เช่า นอกจากนี้มีร้านอาหาร สอบถามรายละเอียดได้ที่ อุทยานแห่งชาติน้ำตกโยง หมู่ที่ 7 ตำบลถ้ำใหญ่ อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช 80110 โทร. 0 7535 4967

การเดินทาง จากตัวเมืองใช้เส้นทางนครศรีธรรมราช-ทุ่งสง (ทางหลวงหมายเลข 403) ระยะทาง 50 กิโลเมตร แล้วให้แยกเข้าไปทางขวาอีกประมาณ 3 กิโลเมตร

ถ้ำตลอด ห่างจากที่ว่าการอำเภอทุ่งสง 500 เมตร เลี้ยวซ้ายทางไปโรงพยาบาลทุ่งสง เป็นถ้ำเล็ก เกิดจากภูเขาชั้ยชุมพล ตัวถ้ำสามารถเดินทะลุได้ตลอด จึงได้ชื่อว่าถ้ำตลอดหรือถ้ำลอด ภายในถ้ำมีพระพุทธรูปปางไสยาสน์องค์ใหญ่ มีภาพจิตรกรรมฝาผนัง เป็นเรื่องราวพุทธประวัติเขียนโดยอาจารย์แนบ ทิชนิพนธ์ จิตรกรชาวนครศรีธรรมราชที่มีชื่อเสียง รอบบริเวณถ้ำเป็นสวนสาธารณะไว้สำหรับพักผ่อน

พระโพธิสัตว์กวนอิม อยู่ห่างจากตลาดทุ่งสง 1 กิโลเมตร เป็นประติมากรรมรูปปั้นขนาดใหญ่สีขาว สูง 19 เมตร ปางปาฏิหาริย์แผ่เมตตา พระหัตถ์ซ้ายทรงถือแจกันหลังน้ำทิพย์ พระหัตถ์ขวาทรงถือกิ่งหลิว เคียงข้างด้วยกุมารชาย-หญิง ทูตเกิดด้วยพระยามังกรประทับบนดอกบัวกลางสระน้ำใหญ่ รายรอบด้วยน้ำพุ

เทศกาลงานประเพณี

ประเพณีแห่ผ้าขึ้นธาตุ พระบรมธาตุเจดีย์เป็นเสมือนตัวแทนขององค์พระพุทธเจ้า ซึ่งชาวนครศรีธรรมราช เชื่อมั่นว่ามีบุญญาภินิหารหาที่เปรียบมิได้ ทั้งนี้เพราะว่าภายในพระเจดีย์ได้ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุไว้ ในปีหนึ่งๆ พุทธศาสนิกชนจะบูชาองค์พระธาตุเจดีย์ด้วยการจัดขบวนแห่พระภิกษุขึ้นห่มองค์เจดีย์เพื่อความเป็นสิริมงคลอันจะนำมาซึ่งความสำเร็จในการดำรงชีพทุกด้าน ประเพณีนี้จัดขึ้นปีละ 2 ครั้ง ในวันมาฆบูชา (ขึ้น 15 ค่ำ เดือน 3) และวันวิสาขบูชา (ขึ้น 15 ค่ำ เดือน 6)

ประเพณีเทศกาลเดือนสิบ เป็นประเพณีที่ยิ่งใหญ่มากของชาวภาคใต้และชาวนครศรีธรรมราช งานประเพณีนี้เริ่มในวันแรม 1 ค่ำ ถึงแรม 15 ค่ำ เดือน 10 ของทุกๆ ปี ประเพณีเทศกาลเดือนสิบ เป็นงานบุญเพื่อแสดงความกตัญญูต่อบุพการีซึ่งล่วงลับไปแล้ว ตามความเชื่อทางพุทธศาสนาว่าผู้ล่วงลับไปแล้วมีบาปมากจะตกนรกและกลายเป็น “เปตชน” หรือเปรต จะถูกปล่อยตัวจากนรกเพื่อให้ขึ้นมาพบญาติพี่น้องและลูกหลานของตนในเมืองมนุษย์ในวันแรม 1 ค่ำ เดือนสิบ และให้กลับลงไปอยู่ในนรกดังเดิมก่อนพระอาทิตย์ขึ้นในวันแรม 15 ค่ำ เดือนสิบ ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่จึงพยายามหาอาหารต่าง ๆ ไปทำบุญตามวัดเพื่ออุทิศส่วนกุศลแก่ผู้ล่วงลับไปแล้ว เริ่มในวันแรม 13 ค่ำ ซึ่งเป็น “วันจ่าย” หมายถึง วันออกจ้บจ่ายซื้อของที่จำเป็นในการจัดตกแต่ง “หุมุรับ” (สำหรับ) ในวันแรม 14 ค่ำ คือวัน “ยกหุมุรับ” หมายถึง การยก “หุมุรับ” ไปวัดหรือวันรับตายายและวันที่ผู้ล่วงลับจะต้องกลับลงไปอยู่ในนรกตามเดิม คือวันแรม 15 ค่ำ เดือนสิบ เรียกว่า “วันบังสุกุล” หรือวันส่งตายาย สำหรับหุมุรับในปัจจุบันนี้ได้มีการพัฒนาจากการจัดหุมุรับแบบดั้งเดิม เป็นการตกแต่งให้สวยงามมากขึ้น โดยมีองค์ประกอบครบถ้วนตามแบบโบราณและจัดให้มีการแข่งขันการจัดหุมุรับขึ้นอีกด้วย โดยจะมีขบวนแห่แห่กันอย่างสวยงามตลอดแนวถนนราชดำเนินในวันแรม 14 ค่ำ เดือนสิบ

สินค้าพื้นเมืองและของที่ระลึก

เครื่องถมนคร เป็นหัตถกรรมสำคัญของนครศรีธรรมราชที่มีชื่อเสียง และเป็นที่รู้จักแพร่หลายมาแต่อดีต มี 2 ชนิด คือ ถมดำซึ่งจะมีลวดลายเป็นสีขาว พื้นเป็นสีดำ และถมทองหรือถมทาทอง ซึ่งจะมีลวดลายเป็นสีทอง พื้นเป็นสีดำ ผลิตภัณฑ์เครื่องถมนครได้รับความนิยมจนปัจจุบันเนื่องจากยังรักษาคุณภาพไว้ได้ ลวดลายต่างๆ ยังสลักด้วยมือ น้ำยาถมนครก็มีสีดำสนิทเป็นเงา สินค้าเครื่องถมได้แก่ แหวน สร้อยคอ กำไล ชัน พาน ถาด ซึ่งเป็นการทำโดยใช้มือทั้งสิ้น นอกจากนี้ยังมีการสอนการทำหัตถกรรมเครื่องถมที่วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช บริเวณที่มีเครื่องถมขายมากคือ ถนนท่าช้าง หลังสนามหน้าเมืองบริเวณวัดพระมหาธาตุวรมหา

วิหาร เทศบาลเมืองนครศรีธรรมราช และบริเวณตลาดท่าวัง

สร้อยนระโม สร้อยเงิน และสร้อยสามกษัตริย์ เป็นงานที่ตกทอดกันมาช้านานด้านฝีมือช่างเงินของชาวนครศรีธรรมราชที่ประดิษฐ์ถักสร้อยสร้อยนานาชนิด มีทั้งเงิน ทอง และสามกษัตริย์ (คือ เงิน ทอง นาก) มีศูนย์รวมอยู่ที่บริเวณถนนท่าช้าง หลังสนามหน้าเมือง

หนังตะลุง การแกะหนังตะลุงเป็นศิลปหัตถกรรมที่ควบคู่กับการเล่นหนังตะลุงของภาคใต้ ตัวหนังตะลุงของไทยได้ดัดแปลงแก้ไขรูปร่างตัวหนังตะลุงของชาว ให้เป็นศิลปะตามแบบของไทย ฝีมือของตัวหนังสามารถเคลื่อนไหวได้ขณะเชิดหนังที่ใช้แกะทำหนังตะลุง จะใช้หนังวัวหรือหนังแพะดิบ วิธีแกะจะใช้ลวดขนาดต่างๆ ตกสลักตามลวดลายที่ได้รับการออกแบบไว้แล้ว ราคาหนังตะลุงแต่ละตัวจะต่างกันขึ้นอยู่กับความประณีตของงานและขนาดของตัวหนัง ปัจจุบันหนังตะลุงเป็นสินค้าเอกลักษณ์ที่สำคัญอย่างหนึ่งของนครศรีธรรมราชและพัทลุง โดยเฉพาะในตัวเมืองนครศรีธรรมราช มีร้านประดิษฐ์และจำหน่ายตัวหนังตะลุงมากมาย

จักสานย่านลิเภา ย่านลิเภาเป็นศิลปหัตถกรรมที่มีชื่อเสียงอีกอย่างหนึ่งของภาคใต้ โดยเฉพาะจังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นงานฝีมือที่มีมานานมากกว่า 100 ปี ย่านลิเภา เป็นพืชเถาที่ขึ้นในที่ชื้น เปลือกลำต้นเหนียว มีความทนทาน ชาวบ้านจึงนำมาสานเป็นเครื่องใช้สอยแทนหวาย เช่น กระเป่าถือ กระเป่าสะพาย ก่องยาเส้น บันชา ตะกร้า ก่องใส่แว่นตา เป็นต้น บางชิ้นจะมีการเลี่ยมมาก เงิน ถมทอง หรือทอง การสานผลิตภัณฑ์ย่านลิเภาแต่ละชิ้นจะใช้เวลาราว 10 วัน จนถึงแรมเดือน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความละเอียดของลวดลายและความประณีต แหล่งผลิตหัตถกรรมย่านลิเภาอยู่ที่บ้านหมน ตำบลท่าเรือ สามารถชมผลิตภัณฑ์ได้ที่ ศูนย์ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้าน นครศรีธรรมราช ซ้างโรงเรียนวัดหมน (ทางหลวงหมายเลข 408 กิโลเมตรที่ 11) เปิดให้เข้าชมทุกวันเว้นวันอาทิตย์ เวลา 09.00 – 16.30 น. โทร. 0 7567 0354, 0 7544 6205

หมู่บ้านทำพัดใบกะพ้อ ประดิษฐ์จากพืชตระกูลปาล์มที่เรียกกันตามภาษาถิ่นว่าต้นพ้อหรือต้นกะพ้อ อันเป็นที่มาของชื่อพัดใบพ้อ ชาวบ้านโคกยางอำเภออ่อนพิบูลย์ใช้เวลาว่างจากงานอาชีพประจำผลิตพัดใบพ้อ ด้วยการนำใบพ้อมาตากแห้งและสานเป็นพัด บ้างก็ย้อมสีวัตถุติดที่ใช้สานทำให้งานหัตถกรรมที่ได้มีสีสันสดใสและสวยงามจำหน่ายในราคาย่อมเยา ส่งให้หัตถกรรมพัดใบพ้อเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายและมีจำหน่ายทั่วทั้งประเทศ พัดใบกะพ้อจะผลิตกันมากที่อำเภออ่อนพิบูลย์ (อยู่ริมทางหลวงหมายเลข 403 ห่างจากอำเภอเมือง 40 กิโลเมตร) บริเวณที่จำหน่ายคือร้านค้าวัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร ร้านค้าของที่ระลึกถนนท่าช้าง และในบวรบาซาร์ย่านตลาดท่าวัง

กลุ่มหัตถกรรมคนพิการบ้านสระแก้ว จำหน่ายผลิตภัณฑ์พื้นบ้านจากกะลามะพร้าว โดยฝีมือผู้พิการที่มีความตั้งใจในการสร้างงาน และได้พัฒนาฝีมือและรูปแบบที่หลากหลาย สวยงาม เหมาะที่จะซื้อเป็นของขวัญและนำมาตกแต่งบ้าน ราคาไม่แพง เช่น ตะเกียง เครื่องประดับ ปิ่นปักผม ซ้อน ถ้วย ชาม กาน้ำชา เป็นต้น สนใจสอบถามได้ที่ กลุ่มหัตถกรรมคนพิการบ้านสระแก้ว 215 หมู่ 5 ตำบลสระแก้ว อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช โทร. 075375282 การเดินทาง ทางหลวงหมายเลข 401 บริเวณกิโลเมตรที่ 111 ฝั่งตรงข้ามศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการนครศรีธรรมราช

ฝ้ายกเมืองนคร บ้านมะม่วงปลายแขน เป็นชุมชนที่ทอผ้าเมืองนคร มีลายเอกลักษณ์ของจังหวัด เช่น ลายพิกุล นอกจากนี้จะจำหน่ายฝ้ายกเมืองนครแล้ว ยังจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในจังหวัด อาทิ เสื้อผ้า ตุ๊กตา ทุเรียนกวน ผลิตภัณฑ์สมุนไพร ผลิตภัณฑ์จากย่านลิเภา ทั้งกระเป๋า พัด กล้องเครื่องประดับ และยังมีการแสดงการทอผ้ายกให้ชมอีกด้วย สนใจแวะชมได้ที่ ฝ้ายกเมืองนคร บ้านมะม่วงปลายแขน ถนนนพวงศ์ (นครศรีธรรมราช-ตรัง) กิโลเมตรที่ 13 เปิดให้เข้าชมเวลา 08.00 – 17.00 น.

กิจกรรมที่น่าสนใจ

แหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

ล่องแก่งคลองกลาย อยู่หมู่ที่ 3 ตำบลกรุงชิงใกล้กับน้ำตกกรุงชิง เป็นกิจกรรมล่องแก่งด้วยเรือยาง จัดโดย องค์การบริหารส่วนตำบลกรุงชิง มีเส้นทางในการล่องแก่ง 2 ระยะ คือ ปากคลองพิงดำ-แก่งหินदान ระยะทาง 2.5 กิโลเมตร ใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง ปากคลองพิงดำ-บ้านทุ่ง ใน ระยะทาง 6 กิโลเมตร ใช้เวลาประมาณ 3 ชั่วโมง สอบถามข้อมูล โทร. 0 7530 9610

การเดินป่าเขาพระสุเมรุ หรือเขาเหมน ต้องใช้เวลาในการเดิน 3 วัน 2 คืน โดยเริ่มออกเดินทางเช้า และพักค้างแรมระหว่างทาง 1 คืน วันรุ่งขึ้นจะเดินถึงยอดเขาเหมน พักค้างแรมบนยอดเขา 1 คืน และลงจากเขาในวันถัดไป ระหว่างทางจะพบกับผาหน้าแดง ถ้ำอีเกาะ (อีเกาะเป็นสัตว์ป่าชนิดหนึ่งคล้ายเม่น อยู่รวมกันเป็นกลุ่มในถ้ำ พบมากที่เขาชันหมาก เนื้ออีเกาะรับประทานได้ทำให้มีการล่าและนำมาทำเป็นอาหาร อีเกาะจึงลดลงอย่างมาก) พรรณไม้ต่าง ๆ เช่น กระตักน้ำสีดา เฟิร์นป่าจำนวนมาก และกล้วยไม้نانาพันธุ์ ผู้ที่สนใจเดินป่าเขาเหมนจะเสียค่าใช้จ่าย สำหรับ 2 วัน 1 คืน ราคา 1,200 บาท และ 3 วัน 2 คืน ราคา 1,500 บาท สามารถสอบถามข้อมูลได้ที่ เขาเหมน รีสอร์ท โทร. 0 7534 6476 หรือกองร้อยอาสารักษาดินแดน อำเภอ นาบอนที่ 17 โทร. 0 7549 1172

ล่องเรือชมแม่น้ำปากพนัง เทศบาลเมืองปากพนังจัดกิจกรรมการล่องเรือชมแม่น้ำปากพนัง โดยเรือเอนกประสงค์ของเทศบาล ชมวิถีชีวิตของชาวปากพนังสองฝั่งแม่น้ำ โครงการพัฒนาลุ่มน้ำปากพนังอันเนื่องมาจากพระราชดำริ บ้านรังนกป่าชายเลนตลอดจนลำน้ำสายเก่า ซึ่งมีปล่องโรงสีและซากโรงสีเก่าเป็นการย้อนบรรยากาศของความเป็นอยู่ช้ำวช้ำน้ำของเมืองปากพนัง ติดต่อขอใช้บริการเรือได้ที่ สำนักงานเทศบาลเมืองปากพนัง โทร. 0 7551 7058

ล่องเรือชมปลาโลมาเผือกหลังโหนก หรือโลมาสีชมพู ลักษณะทั่วไปของโลมาหลังโหนก คือ มีรูปร่างยาว ปากผอมยาว ยิ่งอายุมากปากจะจางลงเรื่อย ๆ โคนครีบหลังเป็นฐานกว้างโค้งลงด้านหลัง บางครั้งอาจมีฐานครีบกว้างถึงหนึ่งในสามของความยาวลำตัว ชอบอาศัยตามชายฝั่งปากแม่น้ำตลอดอ่าวขนอม แหล่งที่อยู่ประจำคือ บริเวณอ่าวเตล็ด และบ้านแหลมประทับสามารถนั่งเรือเที่ยวชมระหว่างเดือนมีนาคม-ตุลาคม โดยขึ้นเรือได้จากอ่าวแขวงเภา และบ้านแหลมประทับ

2.2 แนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษา

2.2.1 แนวคิดเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายส่วนเพิ่ม (The marginal propensity to expend: MPE)

The marginal propensity to expend (MPE) หมายถึงอัตราส่วนของการเปลี่ยนแปลงการใช้จ่ายต่อการเปลี่ยนแปลงของรายได้

$$\text{คำนวณจาก } \frac{\Delta AE}{\Delta Y}$$

หากรายได้เพิ่มสูงขึ้นการบริโภคหน่วยสุดท้าย(Marginal Propensity to Consume: MPC) จะเพิ่มสูงขึ้นโดยที่ค่า MPE มีค่ามากกว่า 0 แต่มีค่าน้อยกว่า 1

จากสมการค่าใช้จ่ายมวลรวม

$$E = C+I+G+NX$$

โดยที่ E = ค่าใช้จ่ายมวลรวม

C = การบริโภคมวลรวม

I = การลงทุนของภาคเอกชน

G = การใช้จ่ายของภาครัฐบาล

NX = การส่งออกสุทธิ

$$\begin{aligned} \text{จากสมการการบริโภค } C &= C_0 + C_y(1-t)Y \\ \text{โดยที่ } C_0 &= \text{การใช้จ่ายในการบริโภคเมื่อรายได้เป็นศูนย์} \\ C_y &= \text{การบริโภคที่ระดับรายได้ที่ใช้จ่ายจริง} \\ Y &= \text{ระดับรายได้ที่ใช้จ่ายจริง} \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{สมการการส่งออกสุทธิ } NX &= GX - IM_y Y \\ \text{ดังนั้น } E &= (C_0 + C_y(1-t)Y) + I + G + (GX - IM_y Y) \\ \text{และจาก } A &= C_0 + I + G + GX \\ \text{และ } MPE &= C_y(1-t) - IM_y \\ E &= C_0 + I + G + GX + (C_y(1-t) - IM_y)Y \\ E &= A + MPE \cdot Y \\ MPE &= \frac{E - A}{Y} \end{aligned}$$

2.2.2 ทฤษฎีการกระจายรายได้

ทฤษฎีการกระจายรายได้ เกิดจากการศึกษาปัญหาพื้นฐานของวิชาเศรษฐศาสตร์ คือ วิชาเศรษฐศาสตร์จะศึกษาถึงปัญหาในการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดนั้น ไปทำอะไร (What) อย่างไร (How) และเพื่อใคร (For Whom) จึงจะทำให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด ดังนั้นการศึกษาเรื่องการกระจายรายได้ก็คือ การศึกษาเกี่ยวกับการจะผลิตเพื่อใครนั่นเอง การศึกษาเรื่องการกระจายรายได้นั้นมีความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะ การที่ประเทศหนึ่งที่มีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วของรายได้รวม (Aggregate Income) ซึ่งเกิดจากการขยายตัวของเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว จะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของสังคมในทุก ๆ ด้าน ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง โดยเฉพาะโครงสร้างทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับด้านประชากรในแง่ของความเท่าเทียมกันของรายได้ การเปลี่ยนแปลงด้านอาชีพและสถานภาพการทำงาน ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจนั้น จะมีผลกระทบต่อการกระจายรายได้เป็นอย่างมาก และในทำนองเดียวกัน การกระจายรายได้ก็จะมีผลต่อการขยายตัวของเศรษฐกิจ โดยการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของสังคม และผลตอบแทนต่าง ๆ ตลอดจนการแสวงหาโอกาสทั้งทางด้านเศรษฐกิจ และสังคม

แนวคิดด้านการกระจายรายได้

นักวิจัยได้ทำการศึกษาเรื่องการกระจายรายได้มักมีความเชื่อว่า ความไม่เท่าเทียมกันของการกระจายรายได้ระหว่างบุคคล หรือครัวเรือน เป็นสาเหตุสำคัญของความไม่มั่นคงทางการเมืองและเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสภาพของเศรษฐกิจแบบทุนนิยม (Capitalism) ซึ่งมักมีระดับความไม่เท่าเทียมกันของการกระจายรายได้สูงเมื่อเปรียบเทียบกับระบบเศรษฐกิจแบบอื่น (เมธี ครองแก้ว, 2520)

การกระจายรายได้สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท

1. การกระจายรายได้ซึ่งแบ่งตามปัจจัยการผลิตหรือหน้าที่การผลิต (Functional or Factor Share Distribution Income) หมายถึง รายได้ประชาชาติถูกแบ่งปันระหว่างเจ้าของปัจจัยการผลิตชนิดต่าง ๆ ในรูปค่าจ้างเงินเดือนของแรงงาน ค่าเช่าของเจ้าของที่ดิน กำไรของเจ้าของทุนและผู้ประกอบการ และรายได้ในรูปดอกเบี้ยของผู้ให้กู้ยืมเงินต่างๆ แต่ทั้งนี้การนำเสนอการกระจายรายได้ในรูปแบบนี้ไม่ตรงกับความเป็นจริง เพราะประชากรส่วนใหญ่ในประเทศกำลังพัฒนานั้นเป็นเกษตรกรและช่างฝีมือที่ประกอบธุรกิจส่วนตัว นอกจากนี้การกระจายรายได้แบ่งตามปัจจัยการผลิตมีข้อบกพร่องคือ บุคคลบางคนอาจได้รับจากหลายๆ ทาง ทั้งรายได้ในรูปค่าจ้าง ดอกเบี้ย ค่าเช่า และกำไรพร้อมๆ กัน สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถแสดงการกระจายรายได้ในรูปแบบนี้

2. การกระจายรายได้ตามขั้นของรายได้หรือขนาดของรายได้ (Personal or Size Distribution Income) หมายถึงการกระจายความถี่ทางสถิติของจำนวนผู้มีรายได้ในกลุ่มรายได้กลุ่มต่างๆ เรียงตามขนาดของรายได้ การนำเสนอรูปแบบนี้แสดงถึงรายได้รวมทั้งหมดที่บุคคลแต่ละบุคคลได้รับ ไม่ว่าจะรายได้นั้นจะมาจากแหล่ง ค่าจ้าง ค่าเช่า ดอกเบี้ย หรือกำไร และไม่ว่ารายได้นั้นจะมาจากแหล่งเกษตรกรรม อุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรืออื่นๆ ก็ตาม สิ่งสำคัญในการนำเสนอรายได้ในรูปแบบนี้คือ ต้องการให้ทราบว่ารายได้ของแต่ละบุคคลที่ได้รับแตกต่างกันเพียงไร เป็นการแสดงความเหลื่อมล้ำทางฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของประชากร เมื่อวิเคราะห์ต่อไปถึงต้นเหตุของความเหลื่อมล้ำ จะมองเห็นภาพกลไกขององค์ประกอบทางเศรษฐกิจและสังคมหลายประการ

นอกจากนี้สามารถแบ่งการกระจายรายได้เป็นการกระจายรายได้แบบสมบูรณ์ (Absolute Distribution) และการกระจายรายได้สัมพัทธ์ (Relative Distribution)

1. การกระจายรายได้แบบสมบูรณ์ (Absolute Distribution) เป็นระดับความยากจน โดยการคำนวณหาระดับรายได้ที่พอเพียงที่จะซื้อหาอาหารหรือดำรงชีพขั้นต่ำ เรียกว่าระดับความยากจนหรือเส้นความยากจน (Poverty Line) และหาจำนวนประชากรที่มีรายได้ต่ำกว่าและสูงกว่าเส้นความยากจน ถ้าสัดส่วนของประชากรที่มีรายได้สูงกว่าเส้นความยากจนลดลง เมื่อระดับรายได้เฉลี่ยของประชากรสูงขึ้น กล่าวได้ว่าการกระจายรายได้สมบูรณ์ของประเทศเพิ่มขึ้น
2. การกระจายรายได้สัมพัทธ์ (Relative Distribution) เป็นความเหลื่อมล้ำในการกระจายรายได้แสดงความแตกต่างของรายได้ที่ประชากรแต่ละคน หรือแต่ละครัวเรือนในสังคมได้รับ ถ้าระดับรายได้ดังกล่าวมีความแตกต่างกันมาก แสดงว่ามีความไม่เท่าเทียมกันของรายได้มาก ถ้าทุกคนหรือทุกครัวเรือนมีระดับรายได้เท่ากัน แสดงว่ามีความเท่าเทียมกันอย่างสมบูรณ์

ดัชนีวัดความไม่เท่าเทียมกันของรายได้

คุณสมบัติที่สำคัญของดัชนีความไม่เท่าเทียมกัน

1. ดัชนีที่ใช้วัดความไม่เท่าเทียมกันที่ดีจะต้องประกอบด้วยคุณสมบัติพื้นฐานอย่างน้อยสามประการ คือ Mean Independence, Population Replication และ Principle of Transfer Mean Independence: $I(kY;n) = I(Y;n)$ โดยที่ $k > 0$ หมายถึงถ้ารายได้ของประชากรทุกคนมีการเปลี่ยนแปลงไปในสัดส่วนเดียวกันจะทำให้การกระจายรายได้ไม่เปลี่ยนแปลงและค่าความไม่เท่าเทียมจะคงเดิม

Population Replication : $I(Y, Y \dots Y;m) = I(Y;n)$ หมายถึงถ้ามีประชากร r กลุ่ม แต่ละกลุ่มประกอบด้วยประชากร n คน และแต่ละกลุ่มมีการกระจายรายได้ที่เหมือนกันเป็น m คน จะไม่ทำให้รูปแบบการกระจายรายได้และค่าความไม่เท่าเทียมเปลี่ยนแปลงไป

Principle of Transfer หมายถึงถ้ามีการโอนรายได้ Δy จากคนที่มีรายได้ $y_i + t$; $t > 0$ ไปยังบุคคลที่มีรายได้ y_j โดยที่ $\Delta y < t/2$ จะส่งผลให้ความไม่เท่าเทียมกันลดลง

2. ความไม่เท่าเทียมกันสามารถแบ่งเป็นส่วนประกอบ 2 ส่วนคือ ความไม่เท่าเทียมภายในกลุ่มและความไม่เท่าเทียมระหว่างกลุ่มและจะต้องอยู่ในรูปของ Additive Form โดยที่ I จะอยู่ในรูป Additive Form ก็ต่อเมื่อ

$$I(y^1, \dots, y^G; n) = \sum W^G_g I(y_g; n_g) + I(\mu_1 \mu_{n1}, \dots, \mu_g \mu_{ng}; n)$$

โดยที่ $I(y^1, \dots, y^G; n)$ คือความไม่เท่าเทียมภายในกลุ่ม g ซึ่งถ่วงน้ำหนักด้วย W^G_g ดังนั้น

$\sum W^G_g I(y_g; n_g)$ จึงเป็นตัวแทนความไม่เท่าเทียมภายในกลุ่ม และเทอมถัดไปได้แก่ค่า I ซึ่งอยู่บนสมมติฐานการกระจายของค่าเฉลี่ยในกลุ่มต่าง ๆ เป็นการจัดสรรรายได้ใหม่ที่สมาชิกแต่ละกลุ่มรายได้จะมีรายได้เท่ากับค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ตนอยู่ ดังนั้นจะไม่มี ความไม่เท่าเทียมกันภายในกลุ่มเดียวกัน ส่วนนี้จึงถูกเรียกว่าความไม่เท่าเทียมระหว่างกลุ่ม

$$W^G_g \text{ คือค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของความไม่เท่าเทียมของแต่ละกลุ่มโดยที่ } \sum W^G_g = 1$$

3. ส่วนประกอบความไม่เท่าเทียมภายในกลุ่มจะไม่ขึ้นอยู่กับส่วนประกอบของความไม่เท่าเทียมกันระหว่างกลุ่ม คุณสมบัติข้อนี้จะเป็นคุณสมบัติที่จำเป็นสำหรับการจำแนกที่ไม่คลุมเครือที่เกิดจากปัญหาการให้ความหมายของความไม่เท่าเทียมกันระหว่างกลุ่ม ถ้าเราพิจารณาถึงความไม่เท่าเทียมกันโดยรวมที่เกิดขึ้นถ้าความไม่เท่าเทียมระหว่างกลุ่มเป็น 0 จะเหลือเฉพาะความไม่เท่าเทียมในค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มปัญหาก็จะไม่เกิดขึ้น แต่ถ้าเราพิจารณาความเท่าเทียมกันทั้งหมดที่จะเกิดขึ้นโดยขจัดความไม่เท่าเทียมระหว่างกลุ่มออกไปด้วยวิธีให้ค่าเฉลี่ยของกลุ่มแต่ละกลุ่มมีค่าเท่ากับค่าเฉลี่ยโดยรวมเพื่อที่จะให้เหลือเฉพาะความไม่เท่าเทียมภายในกลุ่มจะทำให้ไม่ชัดเจน เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มจะกระทบกับความไม่เท่าเทียมภายในกลุ่มโดยผ่านน้ำหนัก W_k ถึงแม้ว่าค่าความไม่เท่าเทียมภายในกลุ่มของแต่ละกลุ่ม (J_k) จะไม่เปลี่ยนแปลงก็ตาม ดังนั้น W_k จะต้องเป็นส่วนส่วนของประชากรเท่านั้นจึงจะทำให้ความไม่เท่าเทียมภายในกลุ่มไม่ขึ้นอยู่กับความไม่เท่าเทียมระหว่างกลุ่ม

การใช้ดัชนีวัดความไม่เท่าเทียมกันของรายได้

การนำดัชนีต่าง ๆ วัดความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ นั้น อาจทำได้ทั้งการวัดในภาพรวม การแยกวิเคราะห์เป็นกลุ่มย่อย เช่น ภูมิภาค อาชีพ กลุ่มอายุ ภาคการผลิต ระดับการศึกษา ของหัวหน้าครอบครัว ฯลฯ การแยกวิเคราะห์ตามแหล่งที่มาของรายได้ เช่น รายได้จากแรงงาน รายได้จากทรัพย์สิน รายได้จากกำไร ฯลฯ ดัชนีวัดความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ ออกตาม

แนวคิดของ Sen (1973) ซึ่งสามารถแบ่งอย่างกว้าง ๆ ได้ 2 ประเภท คือ Positive Measure และ Normative Measure โดยที่ Positive Measure เป็นการวัดที่ต้องใช้เทคนิคทางสถิติในการคำนวณหาส่วนเบี่ยงเบนของการกระจายรายได้ที่กำหนด จากความเท่าเทียมกันอย่างสมบูรณ์ วิธีวัดแบบนี้มีหลายวิธี ส่วน Normative Measure เป็นวิธีที่ใช้ความคิดเห็น (Value Judgment) เพื่อประเมินสวัสดิการทางสังคม ในที่นี้จะกล่าวถึงวิธีการวัดความความไม่เท่าเทียมกันที่ใช้กันอย่างทั่วไปอย่างสั้นๆ ภายใต้อำนาจ Positive Measure และ Normative Measure ดังนี้

1. Positive Measure เป็นดัชนีที่วัดความไม่เท่าเทียมกันของรายได้โดยใช้ค่าสถิติและไม่ได้นำเอาแนวคิดสวัสดิการทางสังคมมาใช้อย่างชัดเจน ซึ่งได้แก่ พิสัย (Rang) Relative Mean Deviation, Variance, Coefficient of Variation, Lorene Curve และ Gini Coefficient ซึ่งต่อมาได้มีการพัฒนาดัชนีวัดความไม่เท่าเทียมของรายได้อื่น ๆ เพิ่มขึ้น ได้แก่ Theil และ Shorrocks แต่ดัชนีที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลาย คือ ดัชนี Gini , Theil และ Shorrocks

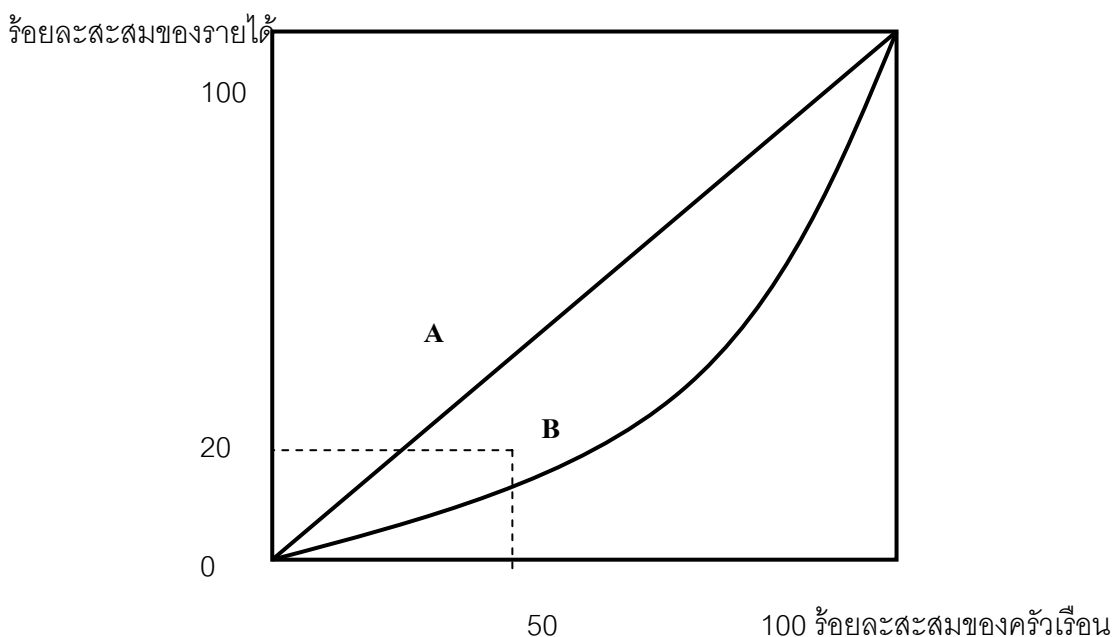
2. Normative Measure เป็นวิธีที่เอาแนวคิดสวัสดิการทางสังคม หรือการสูญเสียทางสังคมอย่างชัดเจนมาใช้ซึ่งได้แก่ Dalton's Measure และ Atkinson's Measure วิธีการทั้งสองนี้ผู้ที่จะนำมาใช้จะต้องมีความรู้เกี่ยวกับ ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้และสวัสดิการทางเศรษฐกิจ ดังนั้นจึงไม่ใช่วิธีที่จะนำมาใช้กันทั่วไปในทางปฏิบัติ (Duangkamol Chotikapanic, 1990 อ้างถึงใน อรรถช , 2541)

แม้ว่าแนวคิดเกี่ยวกับความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ จะแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มซึ่งมีความคิดเห็นที่ขัดแย้งกัน แต่การศึกษาครั้งนี้เลือกใช้ดัชนี Gini เป็นหลักในการศึกษาระดับความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ และมีการใช้ดัชนี Shorrocks Order Two ในการวิเคราะห์องค์ประกอบของรายได้

การวัดด้วยค่าดัชนี Gini

ดัชนี Gini เป็นสิ่งที่นิยมใช้กันทั่วไปในการกระจายรายได้ เนื่องจากมีแนวคิดทางทฤษฎีที่ชัดเจนและสามารถเข้าใจได้ง่าย โดยการให้เส้นโค้งลอเรนซ์ (Lorenz Curve) ในการอธิบาย แม้ว่าจะเป็นที่ทราบกันดีว่า Gini ไม่ได้แสดงสวัสดิการทางสังคมที่เพิ่มขึ้น (Lerman and Yitzhaki, 1994) การวิเคราะห์เริ่มจากการเรียงลำดับครัวเรือนตามรายได้ที่ได้รับจากน้อยไปมาก

แล้วทำการแบ่งกลุ่มตามลำดับที่ของครัวเรือน จากนั้นนำมาหาค่าร้อยละของความถี่สะสมทั้งทางด้านครัวเรือนและรายได้ เมื่อได้ค่าร้อยละของความถี่สะสมดังกล่าวแล้ว นำมาสร้างแผนภาพเรียกเส้นโค้งนี้ว่า “เส้นโค้งลอเรนซ์”

ภาพที่ 2.2 เส้นลอเรนซ์ว่าด้วยการกระจายรายได้ของประชากร

จากภาพจะเห็นได้ว่า มีเส้นตรงอยู่เส้นหนึ่งลากเชื่อมระหว่างจุดที่มีร้อยละความถี่สะสมของจำนวนครัวเรือนและรายได้เป็น ศูนย์ (จุดกำเนิด) กับจุดที่มีร้อยละของความถี่สะสมของจำนวนครัวเรือนและรายได้เป็น 100 มีลักษณะเป็นเส้นตรง 45 องศา เส้นตรงดังกล่าวเรียกว่า “เส้นความเท่าเทียมกันสมบูรณ์ (Egalitarian Line) ซึ่งจะมีร้อยละของจำนวนครัวเรือนกับร้อยละของรายได้ ในขณะที่การกระจายรายได้จริงจะเป็นเส้นโค้งที่ห่างออกมาจากเส้นเท่าเทียมกันสมบูรณ์ เห็นได้ว่าการกระจายรายได้ที่เป็นจริงของจำนวนครัวเรือนร้อยละ 50 หลังมีส่วนแบ่งของรายได้มากถึง ร้อยละ 80 ของรายได้ทั้งหมด ดังนั้นหากเส้นโค้งลอเรนซ์ห่างออกจากเส้นความเท่าเทียมกันสมบูรณ์มากเท่าใด ความไม่เท่าเทียมกันในการกระจายรายได้ก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น

จากแนวความคิดดังกล่าว สามารถทำการวัดค่าดัชนี Gini เพื่อให้เป็นดัชนีชี้วัดการกระจายรายได้ โดยกำหนดให้พื้นที่ระหว่างเส้นความเท่าเทียมกันสมบูรณ์และเส้นโค้งลอเรนซ์เป็น A และพื้นที่ใต้เส้นโค้งลอเรนซ์เป็น B ดังนั้น ค่าสัมประสิทธิ์จินีเท่ากับ $A/(A+B)$ หากเส้นโค้งลอเรนซ์ ห่างจากเส้นความเท่าเทียมกันสมบูรณ์มาก (A มีค่ามาก) ทำให้ค่าดัชนีมีค่ามากขึ้นเช่นกัน

นั่นคือการกระจายรายได้มีความไม่เท่ากันมากนั่นเอง ในทางกลับกัน หากเส้นโค้งลอเรนซ์ห่างจากเส้นความเท่าเทียมกันสมบูรณ์น้อย (A มีค่าน้อย) ทำให้ค่าดัชนีจีนิมีค่าน้อย แสดงว่าการกระจายรายได้มีความเท่าเทียมกันสูง

วิธีวัดค่า Gini ได้มีการพัฒนาโดยลำดับที่น่าสนใจคือวิธีของ Lerman and Yitzhaki (1987) มีวิธีการวัดความไม่เท่าเทียมกันของรายได้รวมจากดัชนี Gini ดังนี้

$$G_i = \frac{2Cov[Y_i, F(Y_i)]}{\mu_y}$$

โดยที่

G_i = ค่าดัชนี Gini

$F(Y_i)$ = ฟังก์ชันของการกระจายรายได้สะสม

Y_i = $(Y_1, Y_2, Y_3, \dots, Y_n)$ เป็นเซตของรายได้เรียงลำดับจากน้อยไปมาก

μ_y = ค่าเฉลี่ยของรายได้ทั้งหมด

ค่าดัชนี Gini ที่มีค่าตั้งแต่ 0 ถึง 1 ถ้าค่าดัชนี Gini มีค่าเท่ากับ 0 หมายถึงสภาพการกระจายรายได้มีความเท่าเทียมกันสมบูรณ์ ถ้าค่าดัชนี Gini มีค่าเท่ากับ 1 หมายถึง สภาพการกระจายรายได้มีความไม่เท่าเทียมกันสมบูรณ์ ยิ่งค่าดัชนี Gini มีค่าต่ำมากเพียงใดย่อมหมายถึงสภาพการกระจายรายได้มีความเท่าเทียมกันมากขึ้น ในทางตรงกันข้าม หากค่าดัชนี Gini มีค่ามากขึ้น แสดงว่าสภาพการกระจายรายได้มีความเท่าเทียมกันลดลง

การวัดด้วยค่าดัชนี Shorrocks Order Two

ในการศึกษาครั้งนี้มีการใช้ ค่าดัชนี Shorrocks Order Two ในการวิเคราะห์แบบแยกส่วน ซึ่งค่าดัชนี Shorrocks Order Two เป็นค่าที่บอกถึงการวัดการกระจายรายได้ ซึ่งเป็นการวัดความคลาดเคลื่อนที่แตกต่างไปจากจุดศูนย์กลาง กล่าวคือ ค่าดัชนี Shorrocks Order Two ใช้วิธีการเปรียบเทียบรายได้ของครัวเรือนกับรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนตัวอย่างในลักษณะผลหาร เพราะฉะนั้นการที่ครัวเรือนใดมีรายได้สูงหรือต่ำกว่ารายได้เฉลี่ยย่อมมีผลต่อค่าดัชนีเฉลี่ย เป็นครัวเรือนที่มีรายได้ต่ำกว่ารายได้เฉลี่ย (การกระจายรายได้เลวลง) ค่าดัชนี Shorrocks Order Two สามารถบ่งบอกถึงการเปลี่ยนแปลง ดังกล่าวได้ทันที

ในการพิจารณาค่าดัชนี Shorrocks Order Two นั้น ได้มีการนำเอาดัชนี Theil มาประยุกต์ได้ดังนี้ Shorrocks (1980)

$$I_c = I / NcI / (c - I) \sum_i [(Y_i / \mu)^c - I]$$

$$I_0 = 1 / N \sum_i \log(\mu / Y_i)$$

$c \neq 0, 1$

C = 0 entropy

$$I_1 = 1 / N \sum_i Y_i / \mu \log Y_i / \mu$$

C=1 ดัชนี Theil

$$I_2 = 1 / 2N\mu^2 \sum_i (Y_i - \mu)^2$$

C=2 ดัชนี Shorrocks Order Two

โดยที่ I_0 , I_1 และ I_2 เป็นดัชนี Shorrocks Order 1 2 และ 3 ตามลำดับ

ค่าดัชนี Shorrocks Order Two สามารถแสดงความสัมพันธ์ได้ดังนี้

$$I_2 = (1 / 2N) \sum_i [(Y_i / \mu) - 1]^2$$

โดยกำหนดให้ I_2 = ค่าดัชนี Shorrocks Order Two

Y_i = รายได้ของแต่ละครัวเรือน

N = จำนวนครัวเรือนตัวอย่าง

μ = รายได้เฉลี่ย

โดยที่ I_2 มีค่าตั้งแต่ 0 ถึง $(N-1) / 2$ ค่าที่สูงกว่าแสดงถึงความไม่เท่าเทียมของรายได้ที่มากกว่าดังนั้นในสังคมที่มีครัวเรือนที่มีรายได้ต่ำกว่ารายได้เฉลี่ยเป็นจำนวนมาก ค่าดัชนี Shorrocks Order Two ก็จะมีค่ามาก หมายถึงสภาพการกระจายรายได้ของสังคมนั้นมีความไม่

เท่าเทียมกันสูง ในทางตรงกันข้าม ค่าดัชนี Shorrocks Order Two มีค่าน้อย หมายถึงสังคมนั้นมีสภาพการกระจายรายได้มีความไม่เท่าเทียมกันน้อย

จากการศึกษาของ Isra (1996) และ อรชช (2541) ได้มีการใช้ค่าดัชนี Shorrocks Order Two วัดความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ ด้วยเหตุผลว่ามีคุณสมบัติเหมาะสมกับการศึกษาความไม่เท่าเทียมของรายได้ในประเทศไทย และมีคุณสมบัติที่น่าพอใจคือ

- 1.) ไม่เปลี่ยนแปลงเมื่อนำค่าคงที่ที่เป็นบวกไปคูณรายได้ของประชากรทุกคน หรือทุกกลุ่ม (Scale Independence)
- 2.) มีความไวต่อการโอนรายได้จากคนรวยมาสู่คนจนมากกว่าจากคนที่มีรายได้ปลายกลางมาสู่คนจน
- 3.) ไม่เปลี่ยนแปลงต่อการขยายตัวอย่างมีสัดส่วน (Proportionate Growth)
- 4.) สามารถนำมาแยกส่วนเพื่อหาสาเหตุความไม่เท่าเทียมกันได้ (Additive Decomposibility)
- 5.) ดัชนีจะเปลี่ยนแปลงเมื่อมีการบวกค่าคงที่ (d) ในทุกหน่วยรายได้ ถ้า $d > 0$ ค่าดัชนีจะเพิ่มสูงขึ้น ถ้าค่า $d < 0$ ค่าดัชนีจะลดลง (Additive)

จากการวัดดัชนีรายได้โดยการใช้ทั้ง 2 ค่า นั้นเป็นเพียงการบอกลักษณะการกระจายรายได้ (ระดับของปัญหา) เท่านั้น แต่ยังไม่ทราบถึงองค์ประกอบหรือปัจจัยที่มีผลต่อการกระจายรายได้ (สาเหตุของการเกิดปัญหา) ดังนั้นจึงมีการประยุกต์ใช้วิธีการของดัชนีทั้ง 2 ค่า เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบของความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ดังต่อไปนี้

วิธีการวิเคราะห์ความไม่เท่าเทียมกันของรายได้แบบแยกส่วน (Income Inequality Decomposition Method)

สามารถแบ่งออกเป็น 2 วิธีคือ

- 1.) การวิเคราะห์องค์ประกอบของประชากร (Population – Decomposition)
- 2.) การวิเคราะห์องค์ประกอบทางรายได้ (Income Decomposition Method)

1.) การวิเคราะห์องค์ประกอบของประชากร (Population – Decomposition)

การวิเคราะห์องค์ประกอบของประชากร เริ่มจากการแบ่งครัวเรือนเป็นกลุ่มย่อยตามปัจจัยที่มีผลต่อการกระจายรายได้ ดังนั้นในแต่ละกลุ่มย่อยมีค่าเฉลี่ย (รายได้เฉลี่ย) ในแต่ละกลุ่ม

และมีความผันแปรในค่าเฉลี่ยแต่ละกลุ่ม ในขณะที่เดียวกันค่าเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มย่อยมีความผันแปรไปจากค่าเฉลี่ยของครัวเรือนทั้งหมด ความผันแปรที่เกิดขึ้นในกลุ่มอื่นเนื่องจากความแตกต่างของรายได้ของครัวเรือนกับรายได้เฉลี่ยของกลุ่ม เรียกว่า องค์ประกอบภายในกลุ่ม (Within – group component) และเรียกความแตกต่างของรายได้เฉลี่ยของแต่ละกลุ่มกับรายได้เฉลี่ยของประชากรทั้งหมดว่า องค์ประกอบระหว่างกลุ่ม (Between – group component) ดังนั้นความผันแปรทั้งหมดของรายได้ จึงถูกแบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบด้วยกันดังสมการ

$$\begin{aligned} \text{ความแปรปรวนทั้งหมด} &= \text{ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม} + \text{ความแปรปรวนภายในกลุ่ม} \\ \text{Total deviation} &= \text{between – group component} + \text{within – group component} \end{aligned}$$

ปัจจัยใดที่แบ่งความแปรปรวนออกเป็นกลุ่มย่อยแล้ว ก่อให้เกิดความผันแปรภายในกลุ่มน้อย แต่ก่อให้เกิดความผันแปรระหว่างกลุ่มมาก แสดงว่าการแบ่งกลุ่มดังกล่าวมีผลเป็นอย่างมากในการกำหนดรายได้ของครัวเรือนแต่ละกลุ่ม หรือปัจจัยที่ใช้ในการแบ่งกลุ่มนั้นๆ มีผลต่อความแตกต่างของรายได้และมีผลต่อความไม่เท่าเทียมของรายได้มากนั่นเอง เพราะฉะนั้นเพื่อเปรียบเทียบผลของปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ จึงต้องทำการเปรียบเทียบร้อยละขององค์ประกอบระหว่างกลุ่มต่อความแปรปรวนทั้งหมด เพื่อจัดลำดับของความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อความไม่เท่าเทียมกันของรายได้จากมากไปน้อยตามร้อยละขององค์ประกอบระหว่างกลุ่มดังกล่าว ในการศึกษาครั้งนี้ใช้วิธีหาองค์ประกอบของประชากรด้วยวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบของประชากรโดยใช้ค่าดัชนี Shorrocks Order Two โดยสมการดังกล่าวได้มาจาก Isra (1996) ดังนี้

$$I_2 = \sum_g V_g \lambda_g^2 I_{2g} + (1/2) \sum_g V_g [\lambda_g - 1]^2$$

เมื่อ	V_g	=	สัดส่วนครัวเรือนในกลุ่ม g ต่อครัวเรือนโดยรวม = N_g / N
	λ_g	=	รายได้เฉลี่ยของกลุ่ม g ต่อรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนโดยรวม = M_g / M
	I_{2g}	=	ความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ภายในกลุ่ม g
	N_g	=	จำนวนครัวเรือนในกลุ่ม g
	M_g	=	รายได้เฉลี่ยของครัวเรือนในกลุ่ม g
	N	=	จำนวนครัวเรือนทั้งหมด

M = รายได้เฉลี่ยของครัวเรือนทั้งหมด

2.) การวิเคราะห์องค์ประกอบทางรายได้ (Income Decomposition Method)

การวิเคราะห์องค์ประกอบทางรายได้เป็นการวิเคราะห์ถึงสาเหตุที่ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้มุ่งที่จะวิเคราะห์ว่ารายได้จากการท่องเที่ยวของชุมชนที่ทำธุรกิจโฮมสเตย์นั้นได้ส่งผลต่อการกระจายรายได้ของท้องถิ่นอย่างไร โดยใช้ค่าดัชนี Shorrocks Order Two ที่ Isra (1996) ได้ประยุกต์ โดยการแยกส่วนเพื่อศึกษาผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงรายได้ในแต่ละที่มา ซึ่งมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงรายได้โดยรวม โดยสามารถแสดงความสัมพันธ์ได้ดังนี้

$$I_2 = \sum_k (M_k / M)^2 I_{2k} + (1/M^2) \sum_j \sum_k Cov(Y_j, Y_k)$$

โดย M_k = รายได้เฉลี่ยจากแหล่งรายได้ที่ k

M = รายได้เฉลี่ยของครัวเรือนทั้งหมด

I_2 = ความไม่เท่าเทียมกันของรายได้รวม

I_{2k} = ความไม่เท่าเทียมกันจากแหล่งรายได้ที่ k

$Cov(Y_j, Y_k)$ = Covariance Effect ระหว่างรายได้จากแหล่งรายได้ที่ต่างกัน j • k

2.1.3 การวิเคราะห์ส่วนประสมทางการตลาด (Marketing Mix)

ส่วนประสมทางการตลาดประกอบด้วย

สิ่งกระตุ้นด้านผลิตภัณฑ์ (Product) เช่น ออกแบบผลิตภัณฑ์ ให้สวยงามเพื่อกระตุ้นความต้องการ

สิ่งกระตุ้นด้านราคา (Price) เช่น กำหนดราคาสินค้าให้เหมาะสมกับผลิตภัณฑ์ โดยพิจารณาลูกค้าเป้าหมาย

สิ่งกระตุ้นด้านช่องทางการจัดจำหน่าย (Distribution หรือ Place) เช่น จัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ให้ทั่วถึงเพื่อให้ความสะดวกแก่ผู้บริโภค ถือว่าเป็นการกระตุ้นความต้องการซื้อ

สิ่งกระตุ้นด้านการส่งเสริมการตลาด (Promotion) เช่น การโฆษณาสม่ำเสมอ การใช้ความพยายามของพนักงานขาย การลด แลก แจก แถม การสร้างความสัมพันธ์อันดีกับบุคคลทั่วไปเหล่านี้ถือว่าเป็นสิ่งกระตุ้นความต้องการซื้อ

2.2.4 การวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค (SWOT Analysis)

การวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคเป็นการวิเคราะห์สถานการณ์ต่างๆ ของ การลงทุนในธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเพื่อวิเคราะห์ปัจจัยต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อการลงทุนในธุรกิจการท่องเที่ยว และสามารถสรุปได้ว่ามีปัจจัยอะไรบ้างที่เป็นจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและอุปสรรค นำไปใช้ในการปรับปรุงการลงทุนในธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัด นครศรีธรรมราชจึงประยุกต์ใช้แนวคิดการกำหนด กลยุทธ์ (Strategy Formulation) หรือกล่าวโดย เฉพาะเจาะจง คือแนวคิดการวิเคราะห์จุดแข็ง-จุดอ่อน โอกาส-อุปสรรค (SWOT Analysis) ซึ่งเป็น แนวคิดที่มีการประยุกต์ใช้กันอย่างกว้างขวางในวงการธุรกิจ โดยการวิเคราะห์ SWOT Analysis นั้น ในขั้นตอนแรกคือการทำความเข้าใจถึงองค์ประกอบแต่ละองค์ประกอบของ SWOT ซึ่งได้แก่

Strength-จุดแข็ง เป็นปัจจัยใดๆ ที่ธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช สามารถดำเนินการได้ดีกว่าธุรกิจอื่นๆ

Weakness-จุดอ่อน เป็นปัจจัยที่เมื่อพิจารณาโดยเปรียบเทียบกับธุรกิจอื่นๆ แล้ว ธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชดำเนินการได้ด้อยกว่า

โดยในทั้งด้านของจุดแข็งและจุดอ่อนนั้น ถือเป็นศักยภาพที่ธุรกิจการท่องเที่ยวใน จังหวัดนครศรีธรรมราชซึ่งจะพิจารณาจากทรัพยากรที่มีอยู่ อันหมายถึง การดำเนินงานที่มีอยู่ใน ปัจจุบัน นอกจากนี้ ปัจจัยอีกส่วนหนึ่งที่แม้ไม่ได้ประกอบอยู่ในปัจจุบันโดยตรง แต่มีผลต่อ ศักยภาพของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชที่ทำการศึกษาทั้งในปัจจุบันและใน อนาคต คือ นโยบายจากภาครัฐ ซึ่งเป็นอีกส่วนหนึ่งที่จะพิจารณาด้วยเช่นกัน สำหรับอีก 2 องค์ประกอบของ SWOT คือ O-Opportunity และ T-Threat นั้น มีความหมายถึง

Opportunity-โอกาส คือ ปัจจัยภายนอกที่ถือเป็นช่องทางหรือโอกาสสำหรับธุรกิจ การท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชที่กำลังดำเนินการศึกษา

Threat-อุปสรรคหรือภัยคุกคาม คือ ปัจจัยภายนอกใดๆ ที่อาจก่อให้เกิดอุปสรรค ต่อการพัฒนาธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชในสองส่วนหลังนี้เป็นการพิจารณาจาก ปัจจัยที่อยู่ภายนอกเป็นหลัก ซึ่งในที่นี้หมายถึงปัจจัยอื่นๆของธุรกิจการท่องเที่ยว

2.2.4 แนวคิดการวิเคราะห์ (TOWS Matrix)

โดยทั่วไป กลยุทธ์ที่เกิดจากการประยุกต์ใช้ SWOT Analysis จะประกอบขึ้นจากการจับคู่ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ซึ่งปัจจัยภายในจะสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ ปัจจัยที่ถือเป็นจุดแข็งของธุรกิจการท่องเที่ยวและปัจจัยที่ถือเป็นจุดอ่อนของธุรกิจการท่องเที่ยวขณะที่ปัจจัยภายนอกก็สามารถจำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ ปัจจัยที่ถือเป็นโอกาสของธุรกิจการท่องเที่ยวและปัจจัยที่ถือเป็นอุปสรรคของธุรกิจการท่องเที่ยว

	จุดแข็ง (S)	จุดอ่อน (W)
โอกาส (O)	SO	WO
อุปสรรค (T)	ST	WT

ซึ่งจะส่งผลให้สามารถแบ่งกลุ่มกลยุทธ์ทางเลือก ได้ 4 ประการ ดังนี้

- 1) กลยุทธ์ SO เป็นสถานการณ์ที่จะใช้จุดแข็งของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเพื่อสร้างโอกาสหรือการก่อให้เกิดผลดีจากโอกาสที่มีอยู่
- 2) กลยุทธ์ WO เป็นการใช้กลยุทธ์การพัฒนาเพื่อเอาชนะจุดอ่อนและสร้างข้อได้เปรียบจากโอกาส
- 3) กลยุทธ์ ST เป็นการใช้จุดแข็งเพื่อเอาชนะหรือหลีกเลี่ยงอุปสรรค
- 4) กลยุทธ์ WT เป็นการพิจารณาลดบทบาทของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทางผู้วิจัยทำการทบทวนออกเป็น 3 ประเด็นคือ 1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว 2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระจายรายได้ และ 3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแผนพัฒนาการลงทุนด้านธุรกิจการท่องเที่ยว

2.3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว

ปวีณา โทนแก้ว (2542) ทำการศึกษาระดับปริญญาโทที่กำหนดรูปแบบการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวภายในประเทศของคนไทย โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์แบบถดถอยพหุ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวเกี่ยวกับตัวแปรอิสระ จำนวน 900 ตัวอย่าง ที่ได้จากแหล่งท่องเที่ยวที่มีรายได้จากค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวสูงสุด 6 อันดับแรกของประเทศ ซึ่งได้แก่ กรุงเทพมหานคร เชียงใหม่ หาดใหญ่ นครราชสีมา กาญจนบุรี และพัทลุง ตามลำดับ จากการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศของนักท่องเที่ยวที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 มี 5 ตัวแปร ดังนี้ คือ เพศของนักท่องเที่ยว จะมีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยว กล่าวคือ นักท่องเที่ยวเพศหญิงจะมีค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวมากกว่าเพศชาย อายุของนักท่องเที่ยว พบว่า อายุจะมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยว หมายความว่า เมื่อนักท่องเที่ยวมีอายุมากขึ้นจะมีค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวมากขึ้น การศึกษาของนักท่องเที่ยว คือนักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาในระดับอนุปริญญา และระดับปริญญาตรี จะมีค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวมากกว่าระดับการศึกษาอื่นๆ อาชีพของนักท่องเที่ยว พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพลูกจ้าง/พนักงานเอกชน อาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ อาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว และอาชีพแม่บ้าน/ทำงานในครอบครัว จะมีค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวมากกว่ากลุ่มอาชีพอื่นๆ และรายได้ของนักท่องเที่ยว พบว่า เมื่อนักท่องเที่ยวมีรายได้เพิ่มขึ้น เขาก็จะมีค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวมากขึ้นด้วย

ระพีพรรณ ทองหล่อและคณะ (2546) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ลักษณะการใช้จ่ายเงินซื้อผลิตภัณฑ์และความต้องการใช้บริการของนักท่องเที่ยวต่างชาติเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาความต้องการในการใช้จ่ายเงินเพื่อเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ของนักท่องเที่ยวต่างชาติ (2) ศึกษาความต้องการในการใช้บริการเพื่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างชาติ และ (3) เพื่อหาแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นในประเทศไทย โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางมาเที่ยวในประเทศไทยมากที่สุด 10 ลำดับ ได้แก่ ชาวญี่ปุ่น ชาวมาเลเซีย ชาวไต้หวัน ชาวจีน ชาวสิงคโปร์ ชาวฮ่องกง ชาวอังกฤษ ชาวอเมริกัน ชาวเกาหลีและชาวเยอรมัน ที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย 6 จังหวัดได้แก่ กรุงเทพมหานคร ชลบุรี (พัทลุง) ภูเก็ต เชียงใหม่ สงขลา (หาดใหญ่) และสุราษฎร์ธานี (เกาะสมุย) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถามซึ่งแปลเป็นภาษาต่างประเทศ 5 ภาษา ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา ส่วนข้อมูลเชิงปริมาณโดยใช้ค่าความถี่และ

ร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า (1) นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่นิยมเลือกซื้อสินค้าและของที่ระลึกประเภทเสื้อผ้ามากที่สุด รองลงมาคือ สินค้าประเภทหัตถกรรมไทยและเครื่องหนัง ตามลำดับ สินค้าประเภทเสื้อผ้าที่นิยมเลือกซื้อ ได้แก่ เสื้อยืดพิมพ์ลายต่างๆ ผ้าบาติกและผ้าโสร่ง นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เลือกซื้อสินค้าและของที่ระลึกใช้เองมากกว่าซื้อของฝาก สำหรับสินค้าและของที่ระลึกที่นักท่องเที่ยวไม่เลือกซื้อพบว่า นักท่องเที่ยวชาวเอเชียส่วนใหญ่ไม่ซื้อ อัญมณี เพราะมีราคาแพง และนักท่องเที่ยวชาวยุโรปและอเมริกาไม่ซื้อเฟอร์นิเจอร์และไม่แกะสลักเพราะไม่สะดวกในการขนส่ง (2) นักท่องเที่ยวชาวเอเชียส่วนใหญ่นิยมท่องเที่ยวเชิงสังชนนาการ ได้แก่ ไนต์คลับ ดิสโก้เทค ร้องเพลงและเต้นรำ ในขณะที่นักท่องเที่ยวชาวยุโรปและอเมริกานิยมการท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรมประเภทการท่องเที่ยววัดในศาสนาพุทธ เยี่ยมชมวิถีชีวิตและวัฒนธรรมประเพณีไทย ส่วนการท่องเที่ยวประเภทอื่นที่ได้รับความนิยมรองลงมาคือ การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ การรับประทานอาหารที่มีสมุนไพรเป็นส่วนประกอบ การนวดแผนไทยและการบำบัดโดยใช้น้ำ และ (3) ผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นทั้งประเภทสินค้าที่ระลึกนั้นนักท่องเที่ยวจะให้ความสำคัญกับสินค้าที่มีเอกลักษณ์ไทย ส่วนแหล่งท่องเที่ยวเน้นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสมบูรณ์มากที่สุด ดังนั้นแนวทางในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นจึงควรมุ่งเน้นเรื่องการสร้างเอกลักษณ์ความเป็นไทย ในขณะเดียวกันควรมีการพัฒนาฟื้นฟูทรัพยากรทางธรรมชาติด้านการท่องเที่ยวให้คงอยู่อย่างยั่งยืนควบคู่กันไป

วุฒิเทพ อินทปัญญา และคณะ (2532) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การกระจายและรายได้ที่ไหลออกจากการท่องเที่ยว ในธุรกิจโรงแรมและธุรกิจนำเที่ยวเพื่อเสนอต่อการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) เกี่ยวกับลักษณะและประเภทการใช้จ่ายเงินของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่จ่ายให้กับโรงแรมและบริษัทนำเที่ยว ที่ได้จากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ พบว่านักท่องเที่ยวต่างประเทศที่เดินทางมาเยี่ยมเยือนจังหวัดเชียงใหม่ 55.7% เป็นการเดินทางที่จัดด้วยตนเอง ส่วนการซื้อโปรแกรมการเดินทางของนักท่องเที่ยวต่างประเทศคิดเป็น 30.7% เป็นบริษัทนำเที่ยวในประเทศ 11.4% ที่เหลือ 2.1% เป็นบริษัทนำเที่ยวในจังหวัด การเดินทางมายังเชียงใหม่ตามโปรแกรมจะเดินทางโดยเครื่องบินทำให้ค่าใช้จ่ายหมวดยานพาหนะสูงถึง 50% ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด รองลงมาคือค่าใช้จ่ายหมวดที่พัก 22.6% ค่าอาหาร 12.8% ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ได้แก่ ค่าบริการนำเที่ยว ค่าธรรมเนียมเข้าเยี่ยมชมสถานที่ต่างๆ อีก 14.5% ในด้านธุรกิจโรงแรมนั้น ส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวต่างชาติเลือกที่จะพักโรงแรม 70.7% มากกว่าที่จะพักเกสต์เฮ้าส์ 28.6% และอีก 0.7% พักที่อื่น ๆ เฉลี่ยแล้วนักท่องเที่ยวพำนักในจังหวัด 4.4 วัน ซึ่ง

ภายในระยะเวลา 4 วัน ที่พักในเกสต์เฮ้าส์นั้น นักท่องเที่ยวต่างชาติ 1 คน เสียค่าใช้จ่ายในสถานที่พักเป็นค่าห้องจำนวน 895.60 บาท (53.1%) และค่าอาหารเช้าเป็นเงิน 792.14 บาท (46.9%) รวมเป็นเงินค่าใช้จ่ายในเกสต์เฮ้าส์ทั้งสิ้น 1,687.74 บาท สำหรับธุรกิจโรงแรมในจังหวัดเชียงใหม่ ได้รายได้จากนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศต่อคนเป็นจำนวน 12,333.78 บาท ซึ่งสูงกว่าเกสต์เฮ้าส์ 7.3 เท่า โดยเป็นค่าใช้จ่ายในด้านห้องพักและอาหาร จำนวน 4,971.81 บาท คิดเป็น 40.4% ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด ค่าของที่ระลึกเป็นเงิน 5,157.08 บาท คิดเป็น 41.8% ค่าใช้จ่ายในด้านสถานบันเทิงเพียง 924.69 บาท คิดเป็น 7.5% และค่าใช้จ่ายอื่นๆ รวมถึงค่าบริการซักอบรีด ค่าโทรศัพท์ และโทรสารเป็นเงิน 1280.20 บาท คิดเป็น 10.4%

סקאריתר פויתווסוויתר (2536) ทำการศึกษาผลกระทบทางเศรษฐกิจของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่เปรียบเทียบกับระดับประเทศ อาศัยข้อมูลสถิติภูมิเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวไทยและต่างชาติในจังหวัดเชียงใหม่ และระดับประเทศปี พ.ศ. 2535 ร่วมกับตารางปัจจัยการผลิต – ผลผลิตขนาด 26 x 26 สาขาการผลิต ปี พ.ศ. 2528 จากการศึกษาพบว่าการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ และนักท่องเที่ยวชาวไทยในปี พ.ศ. 2535 สามารถสร้างผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศได้ประมาณ 147,791 ล้านบาท ร้อยละ 5.53 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และ 279,302 ล้านบาท ร้อยละ 10.45 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ตามลำดับ

การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศเพื่อการท่องเที่ยว 1 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2535 จะก่อให้เกิดรายได้โดยตรงแก่ประเทศ จำนวน 0.329 ล้านบาท รายได้โดยอ้อมจำนวน 1.402 ล้านบาท และรายได้ทั้งหมด 1.731 ล้านบาท ก่อให้เกิดการทวีรายได้ 1.40 ส่วน นักท่องเที่ยวชาวไทยใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยว 1 ล้านบาท จะก่อให้เกิดรายได้โดยตรงแก่ประเทศจำนวน 0.365 ล้านบาท รายได้โดยอ้อม จำนวน 1.421 ล้านบาท และก่อให้เกิดรายได้ทั้งหมด 1.786 ล้านบาท ก่อให้เกิดการทวีรายได้ 1.42

การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ ปี พ.ศ. 2535 ก่อให้เกิดการจ้างงาน 3,159,923 คน ร้อยละ 10.19 ของการจ้างงานทั่วประเทศ และนักท่องเที่ยวชาวไทยก่อให้เกิดการจ้างงาน 6,020,281 คน ร้อยละ 19.42 ของการจ้างงานทั่วประเทศ

2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระจายรายได้

การศึกษาด้านการกระจายรายได้ในประเทศไทยนั้น เริ่มมีการศึกษาอย่างเป็นระบบครั้งแรกในปี พ.ศ. 2517 โดยการนำเอาข้อมูลที่ได้จากการสำรวจรายได้และรายจ่ายของครัวเรือนไทยภายหลังเปลี่ยนแปลงชื่อมาเป็น การสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคม (Socio Economic Survey, SES) ทั้งนี้สืบเนื่องมาจาก เมื่อรัฐบาลไทยเริ่มใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติฉบับที่หนึ่งในปี พ.ศ. 2504 เพื่อที่จะให้ประเทศไทยมีการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเป็นระบบ ดังนั้นจึงมอบหมายให้สำนักงานสถิติแห่งชาติ จัดทำการสำรวจรายได้ รายจ่ายของครัวเรือนไทยขึ้นมาในปี พ.ศ. 2505/2506 และมีการนำข้อมูลที่น่าออกมาเผยแพร่และใช้ประโยชน์ได้ โดยจะกระทำทุกๆ 2 ปี ต่อมาปี พ.ศ. 2517 รัฐบาลในขณะนั้นได้ขอให้คณะนักวิจัยจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทำการศึกษาภาวะความยากจน และการกระจายรายได้ของประเทศ เพื่อจะนำผลที่ได้ไปใช้ในการวางนโยบายสวัสดิการสังคมส่วนรวมของประเทศต่อไป และก็มีการศึกษาการกระจายรายได้ของประเทศไทยเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน โดยนักวิจัยชาวไทยและชาวต่างประเทศจากองค์กรต่างๆ เช่น ธนาคารโลกในช่วงทศวรรษ 1980 หรือองค์การแรงงานแห่งประเทศไทย (ILO) หรือคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งเอเชียแปซิฟิก (UN - ESCAP) และสถาบันวิจัยระบบเศรษฐกิจกำลังพัฒนาของประเทศญี่ปุ่น (IDE) สำหรับองค์กรของไทยที่ทำการศึกษถึงการกระจายรายได้อย่างต่อเนื่องได้แก่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (TDRI) (เมธี ครองแก้ว, 2536)

กิติพงษ์ ฤทธิบุตร (2528) ได้ทำการศึกษาระบบการกระจายรายได้ของครัวเรือนภาคเกษตรกรรมในภาคเหนือ กรณีศึกษาอำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่โดยการศึกษาในครั้งนี้ได้ใช้วิธีการเก็บข้อมูลด้วยการออกแบบสำรวจและทำการสัมภาษณ์ครัวเรือน เกษตรกรที่เป็นชาวไทยพื้นเมือง จำนวน 200 ครัวเรือน ในเขตอำเภอท่าเสาและตำบลแม่ณาจร อำเภอแม่แจ่ม ในส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลได้ใช้การวัดค่าการกระจายรายได้โดยใช้ค่า (Gini Coefficient) ร่วมกับการใช้ (Lorenz Curve) และ (Income Share of Percentile Groups) ในการศึกษาได้แบ่งประเภทของรายได้ออกเป็นประเภททั้งหมด รายได้จากการเกษตร รายได้นอกการเกษตร และรายได้สุทธิของครัวเรือน

ผลการศึกษาพบว่า ครัวเรือนเกษตรกรชาวไทยพื้นเมืองในเขตอำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่ มีรายได้ส่วนใหญ่จากการเกษตร แต่รายได้ที่เป็นเงินสดของครัวเรือนส่วนใหญ่ เป็นรายได้จากนอกการเกษตร สำหรับการกระจายรายได้ของครัวเรือน พบว่าการกระจายรายได้ทั้ง

หมด มีความเหลื่อมล้ำน้อยที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับ การกระจายรายได้ของประเภทอื่น โดยมีค่าการกระจาย (Gini Coefficient) เท่ากับ 0.338 ซึ่งหมายถึงการกระจายรายได้ที่มีความเท่าเทียมกันพอควร ส่วนรายได้ประเภทอื่น ๆ ของครัวเรือนนั้นพบว่าค่าการกระจายรายได้จากนอกการเกษตร รายได้จากการเกษตร และรายได้สุทธิที่ค่าเท่ากับ 0.823, 0.625, และ 0.766 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าการกระจายรายได้ นอกการเกษตรมีความเหลื่อมล้ำกันมากที่สุด สำหรับการกระจายรายได้ของครัวเรือน ในเขตตำบลท่าผานั้น มีการกระจายรายได้ที่ไม่เท่าเทียมกันมากกว่า ในเขตตำบลแม่่นาจร ในทุกประเภทของรายได้ ดังนั้นจากการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า ครัวเรือนเกษตรในเขตอำเภอแม่แจ่มนั้น มีการกระจายรายได้ที่มีความเหลื่อมล้ำมากในเกือบทุกประเภทของรายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรายได้จากการเกษตรที่เป็นเงินสด รายได้เหล่านี้ได้แก่ การรับจ้าง ทั้งนอกและในภาคการเกษตร การค้าขายสินค้า เพื่ออุปโภค – บริโภค การค้าขายของป่า ดังนั้นการพัฒนาในเขตที่มีลักษณะดังกล่าว จึงควรจะเน้นเรื่องการเพิ่มรายได้จากการเกษตรเป็นสำคัญ เพื่อที่จะทำให้การกระจายรายได้ของครัวเรือนมีความเสมอภาคกันมากขึ้น เพื่อชะลอการเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติ

ปก แก้วกาญจน์ และ สมพร ขุมทอง (2531) ผลกระทบจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวต่ออาชีพและเศรษฐกิจของประชาชนในจังหวัดสงขลา การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว และผลกระทบที่มีต่อการสร้างงาน การจ้างงานการมีรายได้ และโครงสร้างทางอาชีพประชาชนรวมทั้งมาตรฐานการครองชีพของผู้ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยว และไม่ได้มีอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวซึ่งอาศัยอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวในเมืองหาดใหญ่ และแหล่งท่องเที่ยวนอกเมืองในจังหวัดสงขลา วิธีการศึกษาวิจัยนั้นผู้วิจัยได้ใช้วิธีการทางสังคมศาสตร์ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือ ประชากรที่อาศัยอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองหาดใหญ่ ตำบลเกาะยอ อำเภอเมืองสงขลา บ้านคูซูด อำเภอสิงหนคร บ้านสะกอม อำเภอจะนะ และบ้านสะกอม อำเภอเทพา โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่ม คือ กลุ่มเจ้าของธุรกิจการท่องเที่ยว กลุ่มพนักงานเจ้าหน้าที่ กลุ่มผู้ประกอบการอิสระเกี่ยวกับ การท่องเที่ยวและกลุ่มข้าราชการ และผู้มีอาชีพไม่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวจำนวน 202 คน และเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ การสังเกตและแบบบันทึกเสียงผลจากการศึกษาวิจัย พบว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นตลาดแรงงานของกลุ่มคนผู้มีอายุระหว่าง 25 – 35 ปี มากที่สุดถัดมาเป็นกลุ่มผู้มีอายุตั้งแต่ 16– 25 ปี อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นตลาดแรงงานของผู้จบการศึกษาทุกระดับแต่ผู้ประกอบการอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

มากที่สุด คือผู้จบการศึกษาด้านอาชีวศึกษาระดับวิชาชีพต่าง ๆ สถานภาพสมรสของผู้ประกอบอาชีพการ
 ท่องเที่ยวส่วนใหญ่ยังเป็นโสด อาชีพเดิมหรืออาชีพของบิดามารดาของผู้ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการ
 การท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นอาชีพทางด้านเกษตรกรรม คือ ทำนา ทำสวนและประมงธุรกิจการ
 ท่องเที่ยวที่มีการจ้างงานมากที่สุด คือ ธุรกิจโรงแรมและที่พัก ธุรกิจการท่องเที่ยวที่ใช้ เงินรายรับ
 เพื่อการจ้างงานในอัตราส่วนที่มากที่สุด คือ ธุรกิจบันเทิงมีผู้ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
 ประเภทลูกจ้างมีรายได้โดยเฉลี่ยประมาณเดือนละ 2,494 บาท และรายได้ส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง
 1,500-2,100 บาท ผู้ประกอบอาชีพอิสระเกี่ยวกับการท่องเที่ยว มีรายได้โดยเฉลี่ยประมาณเดือน
 ละ 3,000 บาท และส่วนใหญ่จะมีรายได้ประมาณเดือนละ 3,000 บาท ผู้ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการ
 การท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความคิดที่จะเปลี่ยนอาชีพ ยกเว้นผู้ประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวตัวแปร
 ของรายได้และมาตรฐานการครองชีพของผู้ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่สำคัญที่สุดคือ
 การศึกษาและพื้นที่ที่ประกอบอาชีพระหว่างแหล่งท่องเที่ยวในเมืองและแหล่งท่องเที่ยวนอกเมืองที่
 มีนักท่องเที่ยวน้อย ปัญหาอุปสรรคที่สำคัญ คือ ความปลอดภัย ความไม่สะดวกในการเดินทาง
 มัคคุเทศก์ และตำรวจติดต่อกับวัฒนธรรมไทย สินค้าด้อยคุณภาพ และราคาไม่มาตรฐาน ผู้
 ประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวขาดความ ร่วมมือซึ่งกันและกัน ภาษาที่ใช้สื่อสารและรัฐไม่ส่งเสริม
 อย่างต่อเนื่องและจริงจัง

พินลพวรรณ ลาภยงยศ (2541) ได้ทำการศึกษาเรื่องการกระจายรายได้ที่เกิดจากการ
 ท่องเที่ยวสู่ท้องถิ่น : กรณีศึกษา เกาะช้าง กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด การพัฒนาการ
 ท่องเที่ยวเป็นแผนกลยุทธ์ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติของประเทศไทยมาหลาย
 ศตวรรษ โดยเฉพาะในปี พ.ศ. 2541- พ.ศ. 2542 รัฐบาลได้ประกาศเป็นปีอะเมซิ่งไทยแลนด์เพื่อ
 ส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เนื่องจากคำนึงถึงผลประโยชน์ของการท่องเที่ยวที่อาจจะช่วย
 แก้ไขวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจของประเทศในปัจจุบัน

วัตถุประสงค์ของการศึกษาคือต้องการศึกษาการกระจายรายได้ที่เกิดจากการท่องเที่ยว
 และปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการกระจายรายได้ของประชาชนในเกาะช้าง กิ่งอำเภอเกาะช้าง
 จังหวัดตราด เพื่อแสดงให้เห็นว่าผลจากการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เกิดกับประชาชนในท้องถิ่นมี
 ความเหมาะสมหรือไม่ โดยวิธีการศึกษาที่ใช้สัมประสิทธิ์ของจีนีอธิบายการกระจายรายได้และใช้
 สมการถดถอยแบบโลจิสติกอธิบายปัจจัยที่กำหนดการกระจายรายได้ ซึ่งใช้วิธีแมกซ์ิมัไลซิส
 โดยมีจำนวนตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ทั้งสิ้น 188 ตัวอย่าง จากพื้นที่กิ่งอำเภอเกาะช้าง
 จังหวัดตราด

ผลการศึกษาสภาพทั่วไปของประชากรพบว่า มีประชาชนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทั้งหมด 53 ครั้วเรือน และครั้วเรือนที่ไม่ได้ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวจำนวน 65 ครั้วเรือน ซึ่งประชาชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทำสวนและทำประมง โดยมีรายได้ที่เกิดจากการท่องเที่ยวเฉลี่ย 294,059.16 บาทต่อครั้วเรือน รายได้นอกจากการท่องเที่ยวเฉลี่ยเท่ากับ 134,395.37 บาทต่อครั้วเรือน รายได้รวมของประชากรเฉลี่ยเท่ากับ 328,454.52 บาทต่อครั้วเรือน ในปี พ.ศ. 2540 ด้านค่าสัมประสิทธิ์ของเงินนี้และปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการกระจายรายได้สามารถสรุปผลการศึกษาได้เป็นกรณีดังนี้ กรณีรายได้ที่เกิดจากการท่องเที่ยวมีค่าสัมประสิทธิ์ของเงินนี้เท่ากับ 0.8915 ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการกระจายรายได้ที่เกิดจากการท่องเที่ยวที่สำคัญ ได้แก่ ตัวแปรจำนวนสมาชิกในครั้วเรือนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ตัวแปรหุ่นแสดงว่าหัวหน้าครั้วเรือนทำหน้าที่เป็นเจ้าของกิจการที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวและตัวแปรหุ่นที่แสดงว่ามีสมาชิกในครั้วเรือนประกอบอาชีพเกี่ยวกับการขนส่ง กรณีรายได้ที่เกิดนอกจากการท่องเที่ยวมีค่าสัมประสิทธิ์ของเงินนี้เท่ากับ 0.4934 ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการกระจายรายได้นอกจากการท่องเที่ยวที่สำคัญ ได้แก่ เพศของหัวหน้าครั้วเรือนตัวแปรหุ่นแสดงการศึกษาของหัวหน้าครั้วเรือนระดับมัธยมศึกษา ตัวแปรหุ่นแสดงการศึกษาของหัวหน้าครั้วเรือนระดับอุดมศึกษาและจำนวนสมาชิกในครั้วเรือน กรณีรายได้รวมมีค่าสัมประสิทธิ์ของเงินนี้เท่ากับ 0.6333 ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการกระจายรายได้ที่สำคัญได้แก่ ตัวแปรหุ่นแสดงการศึกษาของหัวหน้าครั้วเรือนระดับมัธยมศึกษาและจำนวนสมาชิกในครั้วเรือน

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ของเงินนี้ทั้งสามกรณีพบว่าการกระจายรายได้ที่ไม่เป็นธรรมในพื้นที่ศึกษา ขณะที่ผลการศึกษาปัจจัยที่กำหนดการกระจายรายได้ทำให้พบแนวทางการปรับปรุงสถานการณ์การกระจายรายได้ โดยเฉพาะกรณีที่เกิดจากการท่องเที่ยวดังนี้ จัดให้มีการฝึกอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวและจัดหาแหล่งเงินทุน เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนในท้องถิ่นประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวมากขึ้น นอกจากนี้หน่วยงานของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องควรเข้าไปจัดการการท่องเที่ยวให้เกิดการผูกขาดน้อยที่สุด โดยเฉพาะกรณีกิจการที่เกี่ยวกับการขนส่ง และควรส่งเสริมให้ประชาชนมีการศึกษาในระดับสูง เพื่อความยั่งยืนในการพัฒนาประชาชนในพื้นที่ศึกษาต่อไป

เพียงจันทร์ ลิขิตเอกราช (2535) ได้ทำการศึกษาเรื่องการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยว : กรณีศึกษางานมหกรรมไม้ดอกไม้ประดับในจังหวัดเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์ 3 ประการคือ (1) ศึกษาแบบแผนค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่ (2) เพื่อศึกษาการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวไปสู่ธุรกิจขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็กที่รองรับการ

ท่องเที่ยว (3) เพื่อศึกษาภาระต้นทุนระหว่างรัฐและเอกชน และสัดส่วนรายได้จากการจัดงานที่ ตกแก่ภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการ

จากการศึกษาพบว่า ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาจังหวัด เชียงใหม่ประมาณ 1,668.33 บาทต่อวัน โดยค่าใช้จ่ายที่มากที่สุด คือค่าพาหนะในการเดินทาง คิดเป็นร้อยละ 32.9 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด รองลงมาคือ ค่าสินค้าที่ระลึก ค่าอาหาร ค่าที่พัก ค่าอาหาร ค่าสถานบันเทิงและค่าใช้จ่ายอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 23.4, 22.7, 16.1, 3.1 และ 1.8 ตามลำดับ ส่วนนักท่องเที่ยวต่างชาติมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อวันเท่ากับ 1,902.11 บาทต่อวัน ค่าใช้จ่ายมากที่สุด คือ ค่าสินค้าที่ระลึกคิดเป็นร้อยละ 29.3 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด รองลงมาเป็น ค่าที่พัก ค่าพาหนะในการเดินทาง ค่าอาหารและค่าสถานที่บันเทิง คิดเป็นร้อยละ 24.6, 22.8, 15.4 และ 8.0 ตามลำดับ

การศึกษาตัวแปรที่มีผลกระทบต่อค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อวันของนักท่องเที่ยวโดยใช้ MCA นั้น ตัวแปรที่ใช้ได้แก่ ตัวแปรทางด้านรายได้และตัวแปรทางด้านประชากร ได้แก่อายุ เพศและ อาชีพ จากการศึกษพบว่า อายุเป็นตัวแปรที่ไม่มีระดับความเชื่อมั่นทางสถิติ ทั้งในกรณีของ นักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ สำหรับนักท่องเที่ยวชาวไทย ตัวแปรที่มีอิทธิพลมากที่สุด ได้แก่ รายได้ รองลงมาคือ เพศ โดยนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวมากที่สุด คือ นักท่องเที่ยวที่มีรายได้มากกว่า 20,000 บาทต่อเดือนและเป็นเพศหญิง ส่วนนักท่องเที่ยว ต่างชาติ ตัวแปรที่มีอิทธิพลมากที่สุด ได้แก่ อาชีพและเพศ ตามลำดับ นักท่องเที่ยวต่างชาติที่มี ค่าใช้จ่ายมากที่สุด คือ นักท่องเที่ยวที่เป็นนักธุรกิจหรือผู้บริหารและเป็นเพศหญิง

การจัดงานไม้ดอกไม้ประดับในช่วงวันที่ 7-9 กุมภาพันธ์ 2535 ก่อให้เกิดรายได้จากการ ท่องเที่ยวแก่จังหวัดจำนวน 105.28 ล้านบาทและเกิดรายได้เพิ่มจากปกติ 45 ล้านบาท โดยจะ กระจายไปสู่ธุรกิจประเภทพาหนะในการเดินทางมากที่สุด ประมาณ 29.3 ล้านบาทหรือเกิด รายได้เพิ่มจากปกติ 12.57 ล้านบาท ส่วนธุรกิจประเภทขายสินค้าที่ระลึกและธุรกิจที่พักก็รายได้ เพิ่มขึ้นเช่นกันประมาณ 27.79 และ 24.81 ล้านบาท คิดเป็นรายได้เพิ่มขึ้นจากปกติ 11.93 และ 10.67 ล้านบาทตามลำดับ ธุรกิจขนาดใหญ่ที่ได้รับผลประโยชน์มากที่สุดคือธุรกิจประเภท พาหนะในการเดินทางและโรงแรมซึ่งได้รับถึง 23.99 และ 21.05 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 22.8 และ 20 ของรายได้ทั้งหมด โดยธุรกิจที่ได้ออมลงทุนในการจัดงานไม้ดอกไม้ประดับในครั้งนี้ คือ กลุ่มธุรกิจทางด้านโรงแรมและธุรกิจท่องเที่ยว ซึ่งได้รับผลตอบแทน 75 และ 23 ล้านบาท จากการ ลงทุนเพียง 1 บาท และรายได้จากการจัดงานกระจายไปสู่ภาคแรงงาน คิดเป็นร้อยละ 30.8 ของ รายได้จากการจัดงานทั้งหมดหรือประมาณ 32.6 ล้านบาท

การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่มีค่าใช้จ่ายต่อวันน้อย จะมีการกระจายรายได้ไปสู่ธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก เท่าเทียมกับที่กระจายไปสู่ธุรกิจขนาดใหญ่

ในด้านการจัดงานไม้ดอกไม้ประดับ นักท่องเที่ยวชาวไทยมีความประทับใจต่อการจัดงานมากกว่านักท่องเที่ยวต่างชาติเล็กน้อย แต่สิ่งที่ลดความประทับใจของนักท่องเที่ยวคือ ปัญหาการจราจรและนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่อยากกลับมาเที่ยวงานนี้อีกร้อยละ 65.8 และ 27.3 ตามลำดับ ส่วนที่ไม่อยากกลับมาเที่ยวอีกร้อยละ 21 และ 63.6 ส่วนที่เหลือไม่แน่ใจว่าจะกลับมาเที่ยวอีกหรือไม่

สิ่งที่สร้างความประทับใจในการมาเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่ครั้งนี้คือ อาหารราคาถูกรสชาติอร่อย ส่วนนักท่องเที่ยวชาวไทยมีความพอใจในสาธารณูปโภคต่างๆ ส่วนสิ่งที่ไม่ประทับใจคือการจราจรติดขัด สภาพแวดล้อมเป็นพิษและบ้านเมืองสกปรก

ในการศึกษาครั้งนี้สามารถยืนยันสมมติฐานได้ว่า การจัดเทศกาลไม้ดอกไม้ประดับผลประโยชน์ส่วนใหญ่จากการจัดงานจะตกอยู่กับธุรกิจขนาดใหญ่มากกว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก ส่วนนักท่องเที่ยวที่มีค่าใช้จ่ายต่อวันน้อยจะมีผลกระทบต่อการกระจายรายได้ไปสู่ผู้ประกอบการขนาดกลางและเล็ก ไม่แตกต่างไปจากการกระจายรายได้ไปสู่ผู้ประกอบการขนาดใหญ่

กฎนารถ ปาปวน (2550) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้จากการท่องเที่ยวกับการกระจายเศรษฐกิจของไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้จากการท่องเที่ยวกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทย โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิรายไตรมาสครอบคลุมตั้งแต่ พ.ศ. 2540/ ไตรมาสที่ 1 – พ.ศ. 2549/ ไตรมาสที่ 4 การศึกษานี้ประยุกต์ใช้เทคนิคทางเศรษฐศาสตร์มิติ ได้แก่ การทดสอบโคอินทิเกรชัน (Cointegration) แบบจำลองเอเรอร์คอร์เรคชัน (Error Correction Mechanism) และการทดสอบความเป็นเหตุเป็นผล (Granger Causality) จากผลการทดสอบความนิ่งของข้อมูลทั้งสองตัวแปร คือรายได้ จากการท่องเที่ยว และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ พบว่าตัวแปรทุกตัวมี Order of Integration เดียวกัน คือ (1) ณ ระดับนัยสำคัญที่ 0.01 การทดสอบความสัมพันธ์ระยะยาว พบว่าทั้งสองตัวแปรมีความสัมพันธ์กันในระยะยาว และเมื่อทดสอบขบวนการปรับตัวในระยะสั้น พบว่าในกรณีรายได้จากการท่องเที่ยวเป็นตัวแปรต้น และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเป็นตัวแปรตามแบบจำลองมีการปรับตัวในระยะสั้น แต่ในกรณีที่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเป็นตัวแปรต้น

และรายได้จากการท่องเที่ยวเป็นตัวแปรตามแบบจำลองไม่มีการปรับตัวในระยะสั้นในส่วนการทดสอบความเป็นเหตุเป็นผล พบว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันแบบสองทิศทาง

เมธิ ครองแก้ว (2536) ศึกษาการเปลี่ยนแปลงในสภาวะความยากจน และการกระจายรายได้ในประเทศไทยปี 2505/06 ถึงปี 2535 ผลการศึกษาพบว่าจากข้อมูลการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคม (Socio Economic Survey, SES) ปี พ.ศ. 2505/06 เทียบกับปี พ.ศ. 2511/12 ค่าสัมประสิทธิ์จีเนียจะมีค่าเพิ่มขึ้นเล็กน้อยจาก 0.456 เป็น 0.482 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการกระจายรายได้ของคนไทยเลวลง และข้อมูล SES ปี พ.ศ. 2514/16 พบว่าค่าสัมประสิทธิ์จีเนียเลวลงเมื่อเปรียบเทียบกับปี พ.ศ. 2511/12 คือค่าสัมประสิทธิ์เปลี่ยนจาก 0.482 เป็น 0.535 แสดงถึงการกระจายรายได้ที่เลวลง นอกจากนี้เมธิ ครองแก้วยังแบ่งช่วงเวลาการกระจายรายได้ ออกเป็นสองช่วง ช่วงแรกปี พ.ศ. 2505/06 จนถึงปี พ.ศ. 2514/16 และในส่วนช่วงที่สอง คือปี พ.ศ. 2518/19 จนถึงปี พ.ศ. 2535 โดยในช่วงแรกนั้นการวัดการกระจายรายได้จะวัดรายได้ที่เป็นตัวเงินเท่านั้น จากข้อมูลการกระจายรายได้ในช่วงที่สอง พบว่าระหว่างปี 2518/19 และปี 2523/24 ซึ่งให้เห็นการกระจายรายได้เลวลง และระหว่างปี 2523/24 และปี 2528/29 ก็เลวลงเช่นเดียวกัน (Suganya Hutaserani and Somchai Jitsuchon, 1988) แต่ระหว่างปี 2528/29 และปี 2531/32 เริ่มดีขึ้นบ้าง (สุกัญญา หุตเศรณี, 2535) ในขณะที่เดียวกันกับส่วนแบ่งกลุ่ม 5 กลุ่ม (เบญจคณะ) พบว่ากลุ่มคนที่รวยที่สุด ซึ่งเคยเพิ่มขึ้นมาตลอดได้ลดลงเช่นกัน คือจากร้อยละ 54.98 เป็นร้อยละ 54.40 สำหรับกลุ่มคนที่จนที่สุดยังคงลดลงอยู่ แต่ก็ไม่มากนัก คือจากร้อยละ 4.47 เป็นร้อยละ 4.53 อย่างไรก็ตามจะเห็นว่าส่วนแบ่งของรายได้ทั้งหมดระหว่างคนทั้ง 5 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมากโดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลุ่มคนที่รวยที่สุดและจนที่สุด แต่การกระจายรายได้ระหว่างปี 2531 กับปี 2533 ซึ่งให้เห็นว่าการกระจายรายได้ของไทยเริ่มเลวลง โดยค่าสัมประสิทธิ์จีเนียเพิ่มขึ้นจาก 0.489 เป็น 0.515

สาวิตรี แก่นพลอย (2546) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของนักท่องเที่ยวไทยซึ่งได้ใช้ข้อมูล คือ จำนวนนักท่องเที่ยวไทยต่อปีค่าใช้จ่ายต่อวัน ต่อคน ค่าใช้จ่ายต่อคนต่อปี และจำนวนวันพักเฉลี่ยต่อปี โดยใช้ข้อมูลอนุกรมเวลาของดัชนีค่าเงินที่แท้จริง อัตราเงินเฟ้อ ผลิตภัณฑ์ภายในประเทศต่อคน อัตราการว่างงาน และปริมาณเงินฝากออมทรัพย์และเงินฝากประจำในช่วงปี พ.ศ. 2530- 2545 ใช้วิธีโคอินทิเกรชัน ผลการศึกษาพบว่าดัชนีค่าเงินที่แท้จริงเปลี่ยนแปลงไปทางทิศเดียวกับค่าใช้จ่ายต่อวันต่อคน แต่ตรงข้ามกับจำนวน

ของนักท่องเที่ยวไทยค่าใช้จ่ายต่อคนต่อปี และจำนวนวันพักเฉลี่ยต่อปี อัตราเงินเฟ้อจะมีทิศทางเดียวกับจำนวนนักท่องเที่ยว แต่จะมีทิศทางตรงกันข้ามกับค่าใช้จ่ายต่อวันต่อคน ค่าใช้จ่ายต่อคนต่อปี และจำนวนวันพักเฉลี่ยต่อปี อัตราการว่างงานจะมีทิศทางตรงกันข้ามกับค่าใช้จ่ายต่อคนต่อปี และจำนวนวันพักเฉลี่ย ส่วนปริมาณเงินฝากออมทรัพย์ และเงินฝากประจำจะมีทิศทางเดียวกันกับ จำนวนนักท่องเที่ยว ค่าใช้จ่ายต่อวันต่อคน ค่าใช้จ่ายต่อคนต่อปี และจำนวนวันพักเฉลี่ยต่อปี โดยผู้วิจัยคาดว่าจะเป็นประโยชน์ต่อผู้วางนโยบายการท่องเที่ยว และบุคคลทั่วไปที่สนใจให้เข้าใจถึงอิทธิพลของตัวแปรทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีผลต่ออุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศของนักท่องเที่ยวไทย อย่างไรก็ตามยังมีปัจจัยอีกมากมายที่ไม่ได้นำมาศึกษาในครั้งนี้ ควรจะมีการศึกษาในครั้งต่อไป

ศิรินทร เอียบศิริเมธี (2544) ได้ทำการศึกษาเรื่องการกระจายรายได้ของครัวเรือนในระดับจังหวัดของประเทศไทย ในการศึกษาครั้งนี้มุ่งที่จะศึกษาถึงแนวโน้มของความเหลื่อมล้ำในการกระจาย รายได้ของครัวเรือนในประเทศไทยในช่วงปี พ.ศ. 2539 และ ปี พ.ศ. 2541 ซึ่งเป็นช่วงก่อนและหลังวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจ อาศัยข้อมูลจากรายงานการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือนทั่วราชอาณาจักรของสำนักงานสถิติแห่งชาติ โดยการวัดความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ด้วยค่าสัมประสิทธิ์จีอี และการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้

จากการศึกษาพบว่า การกระจายรายได้ ในภาพรวมของประเทศมีแนวโน้มของความเหลื่อมล้ำในการกระจายรายได้ที่เพิ่มขึ้นเล็กน้อย ในช่วงเกิดวิกฤติการณ์ ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์จีอีในปี พ.ศ. 2539 เท่ากับ 0.389 ลดลง เป็น 0.362 ในปี พ.ศ. 2541 เมื่อพิจารณาถึงการกระจายตัวของค่าสัมประสิทธิ์จีอีของแต่ละภาคแล้วพบว่า ภาคใต้เป็นภาคที่มีการกระจายตัวของรายได้ที่ทั่วถึงและสัมพันธ์กันทั้งสองปี ที่ทำการศึกษา ในขณะที่ภาคกลางมีโครงสร้างของรายได้ที่ดีกว่า เนื่องจากการกระจาย ตัวของรายได้ในแต่ละจังหวัดดีกว่า ส่วนภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้แสดงถึงการพัฒนา ที่เด่นชัดในด้านการกระจายรายได้ โดยพิจารณาได้จากค่าสัมประสิทธิ์จีอีลดลงมากกว่า 11% โดยลดลงจาก 0.391 เป็น 0.354 นอกจากนี้ความแตกต่างของการกระจายรายได้ในแต่ละ จังหวัด มีแนวโน้มที่ลดลงในปี พ.ศ. 2541 แสดงให้เห็นถึงการลดลงของความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่เท่าเทียมกันระหว่างภาค เมื่อพิจารณาภายในจังหวัดแล้วจากการศึกษาพบว่า การกระจายรายได้ในระดับจังหวัด พบว่าร้อยละ 84 ของจังหวัดทั้งหมดมีความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่เพิ่มขึ้น ซึ่งพิจารณาจากค่าเฉลี่ยและค่าความแปรปรวนของค่าสัมประสิทธิ์จีอี

นี้ที่ลดลงในปี พ.ศ. 2541 เมื่อเปรียบเทียบกับปี พ.ศ. 2539 นอกจากนี้ ค่าสัมประสิทธิ์จีซีของจังหวัดนั้นอยู่ใกล้เคียงกับค่าเฉลี่ยมาก รวมทั้งการกระจายตัวของค่าสัมประสิทธิ์ จีซีของจังหวัดมีลักษณะที่เป็นปกติมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม มีเพียง 13 จังหวัด ที่พบว่ามีความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่สูงขึ้น ส่วนการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความเหลื่อมล้ำในการกระจายรายได้ มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญของการเจริญเติบโตของผลผลิตมวลรวมของจังหวัดและการลดลงของการว่างงาน ที่มีผลต่อการลดความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้

อรวรรณ อธิระสุขจินดา (2533) ได้ทำการศึกษาเรื่องการกระจายรายได้ทางด้านการเกษตร และแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยใช้ข้อมูลปฐมภูมิจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกรปีเพาะปลูก 2531/32 และคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์จีซีและสร้างเส้นโค้งลอเรนซ์ ผลการศึกษาพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์จีซีของเกษตรกรทั่วประเทศ มีค่า 0.5688 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการกระจายรายได้ของภาคเกษตรยังไม่เท่าเทียมกันเท่าที่ควร และเมื่อพิจารณาจำนวนครัวเรือนเกษตรกรตามชั้นของรายได้ระดับต่าง ๆ ทั้งประเทศ พบว่าร้อยละ 43 ของจำนวนครัวเรือนเกษตรกรมีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท ซึ่งต่ำกว่าเส้นแห่งความยากจน และในจำนวนครัวเรือนยากจนนี้ เป็นครัวเรือนที่อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ร้อยละ 53 ของครัวเรือนทั้งหมด ดังนั้นการแก้ไขปัญหาดังกล่าวทางด้านการเกษตร จึงควรมุ่งการเพิ่มรายได้ และแก้ไขปัญหาความยากจนของเกษตรกรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นอันดับแรก

2.3.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแผนพัฒนาการลงทุนด้านธุรกิจการท่องเที่ยว

ชูศักดิ์ ชูศรี (2550) ได้ทำการศึกษาเรื่องแผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนแบบบูรณาการในจังหวัดสุราษฎร์ธานี การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบทรัพยากรท่องเที่ยวของจังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรค ตลอดจนศึกษาสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกในการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดสุราษฎร์ธานี และเพื่อสร้างแผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดสุราษฎร์ธานี

ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ โดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามจำนวน 400 ชุด สำหรับกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่มคือ ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชนและนักท่องเที่ยว ใช้สถิติวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการหาค่าร้อยละ (Percentage) ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ผลการวิจัย พบว่า แผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่จำเป็นและเหมาะสม ควรประกอบด้วย

1. การกำหนดวิสัยทัศน์ของจังหวัดสุราษฎร์ธานีที่จะพัฒนาการท่องเที่ยวทางทะเลที่ได้มาตรฐานสิ่งแวดล้อมระดับภูมิภาค จะพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาจิตใจ ปฏิบัติงานพัฒนาสังคมและอนุรักษ์ทรัพยากรท้องถิ่น จะพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาชุมชนแบบบูรณาการและจะพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจของจังหวัดอย่างยั่งยืน

2. ยุทธศาสตร์การพัฒนาที่จะนำสู่ความสำเร็จตามวิสัยทัศน์ คือ ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาจิตใจ ปฏิบัติงานพัฒนาสังคมและธรรมชาติและ ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวโดยมีชุมชนเป็นศูนย์กลาง

กมลรัตน์ รัตนภาพ (2550) ได้ทำการศึกษาเรื่องแผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในจังหวัดปราจีนบุรี การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบทรัพยากรท่องเที่ยวของจังหวัดปราจีนบุรี และวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรค ตลอดจนศึกษาสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดปราจีนบุรี ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ โดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบตรวจสอบทรัพยากรและแบบสอบถามจำนวน 400 ชุด สำหรับกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่มคือ ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชน และนักท่องเที่ยว ใช้สถิติวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการหาค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ผลการวิจัยพบว่า แผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในจังหวัดปราจีนบุรี ที่จำเป็นและเหมาะสม ควรประกอบด้วย

1. การกำหนดวิสัยทัศน์ของจังหวัดปราจีนบุรีให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีมาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อมในระดับนานาชาติ และพัฒนาให้เป็นศูนย์วิจัยค้นคว้าด้านการท่องเที่ยวอารยธรรมทวารวดีและวัฒนธรรมท้องถิ่น และพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาชุมชนแบบบูรณาการอย่างยั่งยืน

2. ยุทธศาสตร์การพัฒนาที่จะนำสู่ความสำเร็จตามวิสัยทัศน์ คือ ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาสังคม วัฒนธรรม จิตใจและการปฏิบัติหน้าที่และยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาชุมชน

ปิยภัทร อินทวิสัย (2550) ได้ทำการศึกษาเรื่องแผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนของอำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบทรัพยากรท่องเที่ยวของอำเภอสิชล และทำการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรค ตลอดจนศึกษาสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกทางด้านทรัพยากรท่องเที่ยว ตลอดจนการสร้างแผนยุทธศาสตร์สำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช

ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ โดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามจำนวน 400 ชุด สำหรับกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่มคือ ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชนและนักท่องเที่ยว ใช้สถิติวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการหาค่าร้อยละ (Percentage) ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ผลการวิจัย พบว่า แผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในอำเภอสิชลที่จำเป็นและเหมาะสม ควรประกอบด้วย

1. การกำหนดวิสัยทัศน์ของอำเภอสิชลเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวด้านสังคม ชุมชนและเศรษฐกิจท้องถิ่นอย่างยั่งยืน และให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลที่มีคุณภาพได้มาตรฐานโดดเด่น เพื่อสนองความต้องการของกลุ่มลูกค้าระดับสูง
2. ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวอำเภอสิชล คือ การวางแผนพัฒนาด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมควบคู่กับการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวด้านวัฒนธรรมและจิตใจ เพื่อปลูกจิตสำนึกและพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่นและเพื่อพัฒนาชุมชนอำเภอสิชล

ณัฐกานต์ รัตนพันธ์ (2550) ได้ทำการศึกษาเรื่องแผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนใน จังหวัดตรัง การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบทรัพยากรท่องเที่ยวของจังหวัดตรัง เพื่อวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรค ตลอดจนศึกษาสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดตรัง และเพื่อสร้างแผนยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดตรัง

ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ โดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามจำนวน 400 ชุด สำหรับกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่มคือ ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชนและนักท่องเที่ยว ใช้สถิติวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการหาค่าร้อยละ (Percentage) ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ผลการวิจัย พบว่า แผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในจังหวัดตรังที่จำเป็นและเหมาะสม ควรประกอบด้วย

1. การกำหนดวิสัยทัศน์ของจังหวัดตรัง จะพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่นอย่างยั่งยืน พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีคุณภาพและมาตรฐานนานาชาติสำหรับตลาดระดับสูง โดยจังหวัดตรังมีชุมชนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาและพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อปลูกจิตสำนึก

2. ยุทธศาสตร์การพัฒนาที่จะนำสู่ความสำเร็จตามวิสัยทัศน์ คือ ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาชุมชนจังหวัดตรังอย่างยั่งยืน ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาจิตใจ ปลูกจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรม ยุทธศาสตร์ด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2550) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การศึกษาเพื่อวางยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชื่อมโยงจังหวัดอุบลราชธานี ประเทศไทย ผ่านช่องเม็กไปยังแขวงจำปาสัก สปป. ลาว มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์อุปสงค์ของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ วิเคราะห์ศักยภาพของอุปทานการท่องเที่ยวของผู้ประกอบการในเขตพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานี ประเทศไทย และแขวงจำปาสัก สปป. ลาว ตลอดจนศึกษาความร่วมมือของรัฐบาลทั้งสองประเทศ โดยคณะผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจากแบบสอบถาม สำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ จำนวน 400 ราย กลุ่มผู้ประกอบการในจังหวัดอุบลราชธานี ประเทศไทย และแขวงจำปาสัก สปป. ลาว จำนวน 74 ราย และใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกจากผู้บริหาร งานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดอุบลราชธานี ประเทศไทย และแขวงจำปาสัก สปป. ลาว จำนวน 15 ราย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแตกต่างโดยใช้ การทดสอบค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน และการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุแบบขั้นตอน

ผลการวิจัย ด้านอุปสงค์ของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ พบว่านักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติในจังหวัดอุบลราชธานีประเทศไทย มีความสนใจต่อแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับสนใจมาก ไม่ว่าจะเป็นอุทยานแห่งชาติผาแต้ม อุทยานแห่งชาติแก่งตะนะ และช่องเม็ก สิ่งดึงดูดใจในการท่องเที่ยวอยู่ในระดับดึงดูดใจมาก ได้แก่ ความเป็นธรรมชาติ วัฒนธรรม ประเพณี กิจกรรม และความมีชื่อเสียงของสถานที่ท่องเที่ยว สื่อหรือช่องทางในการรับทราบข้อมูล สถานที่ท่องเที่ยวมากที่สุดคือ การบอกต่อจาก เพื่อน ญาติ คนรู้จัก ระยะเวลาในการพำนักโดยเฉลี่ย 3 วันต่อครั้ง ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้งเฉลี่ยประมาณ 4,800 บาท ส่วนความพึงพอใจในการท่องเที่ยว ความจงรักภักดีและแนวโน้มพฤติกรรมในอนาคตโดยรวมอยู่ในระดับมาก จากศึกษาพบว่าลักษณะข้อมูลส่วนบุคคล ปัจจัยแรงจูงใจด้านจิตวิทยาในการท่องเที่ยว และทัศนคติ

ของนักท่องเที่ยว สามารถร่วมทำนายความจงรักภักดีและแนวโน้มพฤติกรรมในอนาคตต่อการท่องเที่ยว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนความพึงพอใจในการท่องเที่ยว มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับปานกลางกับความจงรักภักดีและแนวโน้มพฤติกรรมในอนาคตต่อการท่องเที่ยว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อุปสงค์ของนักท่องเที่ยวชาวไทย และชาวต่างชาติในแขวงจำปาสัก สปป. ลาว มีความสนใจต่อแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับสนใจมาก ไม่ว่าจะเป็นน้ำตกหลี่ผี น้ำตกคอนพะเพ็ง และปราสาทของวัดพู ส่วนสิ่งดึงดูดใจในการท่องเที่ยวอยู่ในระดับดึงดูดใจมาก ได้แก่ ความเป็นธรรมชาติ วัฒนธรรม ประเพณี กิจกรรม แหล่งโบราณคดี และความมีชื่อเสียงของสถานที่ท่องเที่ยว สื่อหรือช่องทางในการรับทราบข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวมากที่สุดคือ การบอกต่อจาก เพื่อน ญาติ คนรู้จัก ระยะเวลาในการทำนักโดยเฉลี่ย 3 วัน ต่อครั้ง ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้งเฉลี่ยประมาณ 4,400 บาท ส่วนความพึงพอใจในการท่องเที่ยว ความจงรักภักดีและแนวโน้มพฤติกรรมในอนาคตโดยรวมอยู่ในระดับมาก จากศึกษาพบว่าลักษณะข้อมูลส่วนบุคคล ทักษะคตินักท่องเที่ยว และความปลอดภัยจากการท่องเที่ยว สามารถร่วมทำนายความจงรักภักดี และแนวโน้มพฤติกรรมในอนาคตต่อการท่องเที่ยว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนพฤติกรรมนักท่องเที่ยวด้านจำนวนวันในการท่องเที่ยว มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับต่ำกับความพึงพอใจในการท่องเที่ยว ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแม้นักท่องเที่ยวจะมีความพึงพอใจในการท่องเที่ยวแต่อาจไม่มีผลต่อพฤติกรรมนักท่องเที่ยวหรือท่องเที่ยวซ้ำ เนื่องจากพฤติกรรมนักท่องเที่ยวมีปัจจัยต่างๆ ที่ไม่สามารถควบคุมได้มาเกี่ยวข้องค่อนข้างมาก เช่นปัญหาทางเศรษฐกิจ การเมือง สังคม เป็นต้น

ผลการวิจัย ด้านศักยภาพของอุปทานของผู้ประกอบการ พบว่า ผู้ประกอบการในจังหวัดอุบลราชธานีส่วนใหญ่เป็นกิจการเจ้าของคนเดียว ลักษณะของธุรกิจที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นธุรกิจร้านอาหาร ประสบการณ์ในการทำธุรกิจที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยประมาณ 14 ปี ผู้ประกอบการมีทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะลูกค้าจะพอใจทุกที่ได้พูดคุยกับผู้ประกอบการและมีความสามารถในการติดต่อสื่อสาร การวิเคราะห์สถานการณ์โดยผู้ประกอบการในจังหวัดอุบลราชธานี เป็นผู้ประเมินพบว่า ปัจจัยในการจูงใจท่องเที่ยวโดยรวมมีจุดแข็ง และมีคุณค่ามากในด้านวัฒนธรรมท้องถิ่น ประเพณี กิจกรรม ความมีชื่อเสียงของสถานที่และธรรมชาติ ผู้ประกอบการในแขวงจำปาสัก สปป. ลาว ส่วนใหญ่เป็นบริษัท ลักษณะของธุรกิจที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นธุรกิจที่พัก ประสบการณ์ในการทำธุรกิจที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยประมาณ 8 ปี ผู้ประกอบการมีทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะลูกค้าจะพอใจทุกที่ได้พูดคุยกับผู้ประกอบการและมีความเข้าใจความขัดแย้ง

การวิเคราะห์สถานการณ์โดยผู้ประกอบการในแขวงจำปาสัก สปป. ลาว พบว่า ปัจจัยในการจูงใจท่องเที่ยวมีจุดแข็งและมีคุณค่ามากที่สุดในด้านธรรมชาติ ความมีชื่อเสียงของสถานที่

ผลการทดสอบสมมติฐานของผู้ประกอบการในจังหวัดอุบลราชธานี ประเทศไทย แขวงจำปาสัก สปป. ลาว พบว่า การประเมินโอกาส/อุปสรรค ทักษะส่วนตัวในการประกอบการ และประสบการณ์ในการทำธุรกิจทั้งหมด สามารถร่วมทำนายการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนของผู้ประกอบการได้ ในขณะที่ทักษะส่วนตัวในการประกอบการ กลยุทธ์ระดับธุรกิจ และการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนสามารถร่วมทำนายผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการทั้งสองแห่ง

จากผลการศึกษาพบว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในประเทศลาว ควรเน้นความเป็นธรรมชาติของสถานที่ท่องเที่ยว เช่น น้ำตกคอนพะเพ็ง ปราสาทขอมวัดพู และควรปรับปรุงในส่วนของการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ถนน ห้องน้ำ เรือ รถโดยสาร และอาคารสถานที่ เป็นต้น ในขณะที่การท่องเที่ยวในประเทศไทยควรเน้นในเรื่องวัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่น อาหาร การส่งเสริมสินค้าประจำจังหวัด (OTOP) โดยพัฒนาศักยภาพด้านผลิตภัณฑ์และการส่งเสริมการตลาด นอกจากนี้ พบว่า สิ่งดึงดูดใจของนักท่องเที่ยวให้มาเที่ยวทั้งสองประเทศ คือ ทัศนียภาพของคนในประเทศ วัฒนธรรมประเพณี โดยอาจเน้นธุรกิจการท่องเที่ยวแบบใหม่ เช่น การท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์โดยศึกษาสองวัฒนธรรมในสองประเทศ เพื่อจับกลุ่มลูกค้าใหม่และเพิ่มความหลากหลายในการท่องเที่ยวให้มากขึ้น ตลอดจนเน้นความเป็นชาติพันธ์ต่างๆ ของชนชาติไทยและลาว นอกจากนี้ การบอกต่อมีผลต่อพฤติกรรมและแนวโน้มการท่องเที่ยวของสองประเทศ จึงควรส่งเสริมความร่วมมือ ระหว่างภาคเอกชน ภาครัฐบาล ตลอดจนเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในการอำนวยความสะดวกต่อนักท่องเที่ยว เช่น ข้อมูลการท่องเที่ยวหรือความรวดเร็วในขั้นตอนด้านเอกสาร เป็นต้น และควรสนับสนุนส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน โดยเน้นการอนุรักษ์ธรรมชาติ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของสองประเทศให้เป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญและยั่งยืนของชุมชนในจังหวัดอุบลราชธานีและแขวงจำปาสัก นอกจากนี้รัฐบาลทั้งสองประเทศควรส่งเสริมและร่วมมือในข้อตกลงเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับอนุภูมิภาคและทวิภาคระหว่างสองประเทศ ไม่ว่าจะเป็นในด้านการเพิ่มความสะดวกในการข้ามพรมแดน เช่น การปรับเวลาเปิด-ปิดด่านช่องเม็กจังหวัดอุบลราชธานีและด่านวังเตาของแขวงจำปาสัก ให้ตรงกัน สนับสนุนการคมนาคมเพื่อเชื่อมโยงเส้นทางสู่อินโดจีน เน้นการกระจายรายได้และการพัฒนาในระดับท้องถิ่น ตลอดจนการสนับสนุนการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืนให้เข้าสู่จิตสำนึกของทุกคนที่เกี่ยวข้องในการท่องเที่ยวของสองประเทศ

เศกสรรค์ ยงวิชัย (2549) ได้ทำการศึกษาศักยภาพพื้นที่เพื่อพัฒนายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวชายแดนไทย-สปป.ลาว กรณีศึกษาจังหวัดหนองคาย และนครหลวงเวียงจันทน์ มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาศักยภาพของอุปทานด้านการท่องเที่ยวชายแดนไทย- สปป.ลาว ในส่วนของ การให้บริการทางการท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดหนองคาย และนครหลวงเวียงจันทน์ ศึกษา นโยบายภาครัฐของรัฐบาลไทย และสปป.ลาว ในการส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวเชื่อมโยงระหว่าง จังหวัดหนองคาย และนครหลวงเวียงจันทน์ ศึกษาความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทย และ ชาวต่างประเทศในเขตพื้นที่จังหวัดหนองคาย และนครหลวงเวียงจันทน์ ศึกษาการบริหารจัดการ ด้านการท่องเที่ยวขององค์การภาครัฐและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องในเขตพื้นที่จังหวัดหนองคายและ นครหลวงเวียงจันทน์ วางแผนกลยุทธ์การท่องเที่ยวแบบบูรณาการที่เหมาะสมกับทั้งสองประเทศ ในเขตพื้นที่จังหวัดหนองคายและนครหลวงเวียงจันทน์

ผลการศึกษามี ดังนี้ ศักยภาพของอุปทานด้านการท่องเที่ยวชายแดนไทย-ลาว ในส่วน ของการให้บริการทางการท่องเที่ยว ณ เขตพื้นที่จังหวัดหนองคายและนครหลวงเวียงจันทน์ ศักยภาพด้านการท่องเที่ยว และการบริการทางการท่องเที่ยว ยังคงมีอยู่ในระดับสูง แต่หากจะมี การพัฒนาด้านการท่องเที่ยว เพื่อให้เป็นที่พึงพอใจแก่นักท่องเที่ยวแล้วนั้น ควรคำนึงถึงปัจจัย ต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจมาเที่ยวของนักท่องเที่ยว ดังต่อไปนี้

1. ความปลอดภัย (Security) ในการตัดสินใจเลือกจุดหมายการเดินทาง การท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวจะคำนึงถึงความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินเป็นประการสำคัญ มาตรการรักษา ความปลอดภัยจึงต้องมีประสิทธิภาพ และทั่วถึงทุกแหล่งท่องเที่ยว สำหรับในพื้นที่จังหวัด หนองคาย และนครหลวงเวียงจันทน์นั้น นักท่องเที่ยวไม่ค่อยกังวลใจในเรื่องนี้เท่าใดนัก เนื่องจากว่าทั้งหนองคาย และนครหลวงเวียงจันทน์ เป็นเมืองเล็กๆ ที่สงบเงียบ ผู้คนมีอัธยาศัย ไมตรีที่น่ารัก

2. โครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructures) เช่น ถนน สะพาน สนามบิน สถานีรถไฟ สถานีรถ โดยสาร ท่าเรือ ไฟฟ้า น้ำ ประปา ระบบสื่อสารที่ทันสมัย เป็นต้น หากพื้นที่ใดยังมีข้อด้อยในเรื่องนี้ จึงควรมีการปรับปรุงแก้ไข ให้นักท่องเที่ยวได้รับความสะดวกสบายตลอดเวลาที่พำนักอยู่

3. สิ่งอำนวยความสะดวก (Facilities) ผู้ประกอบการเจ้าของสถานที่ หรือบริการ จะเป็นผู้ จัดหาไว้บริการแก่นักท่องเที่ยว ซึ่งการมีสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ สามารถใช้เป็นการกระตุ้น ยอดขายสินค้าและบริการ ได้อีกทาง

4. การคมนาคม (Transportation) การคมนาคมขนส่งทั้งจากต่างประเทศและภายในประเทศจะต้องมีการเดินทางที่สะดวก ปลอดภัย มีการจัดการจราจรที่เป็นระเบียบการกำหนดอัตราค่าโดยสารที่ได้มาตรฐาน และการรักษาเวลาในการเดินทาง

5. พิธีการเข้าเมืองและบริการข่าวสาร (Border Control and Information) ควรมีความเป็นระเบียบ พิธีการเข้าเมืองให้สะดวก รวดเร็ว มีบริการให้ข่าวสารข้อมูลในด้านต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์แก่นักท่องเที่ยว มีบริการจองห้องพัก มีบริการขนส่งผู้ที่พัก

6. ที่พัก (Accommodation) มีโรงแรม ที่พักระดับต่างๆ ให้เลือก ในอัตราค่าที่พักที่เหมาะสมกับคุณภาพ สะอาดและมีบริการตามมาตรฐานสากล ควรมีการกำหนดราคาที่พักอย่างแน่นอน เช่นช่วง ฤดูกาลท่องเที่ยว (High season) หรือนอกฤดูกาลท่องเที่ยว (low season) เพื่อให้ให้นักท่องเที่ยวได้มีโอกาสในการตัดสินใจเลือกใช้บริการ

7. ร้านอาหาร (Food and Beverage) นอกจากจะมีอาหารให้เลือกหลายชนิดแล้ว จะต้องถูกสุขลักษณะ มีบริการที่สุภาพ และมีการกำหนดราคาที่เหมาะสม

8. สินค้าของที่ระลึก (Souvenirs) มีการควบคุมคุณภาพ กำหนดราคา รวมทั้งการส่งเสริมการใช้วัสดุพื้นบ้าน การออกแบบสินค้าให้มีเอกลักษณ์ รวมทั้งการบรรจุหีบห่อที่สวยงามในส่วนของ การให้บริการทางการท่องเที่ยว ณ เขตพื้นที่จังหวัดหนองคาย และนครหลวงเวียงจันทน์ ศักยภาพด้านการท่องเที่ยว และการบริการทางการท่องเที่ยว ยังคงมีอยู่ในระดับสูง มีโอกาส และปัจจัยเกื้อหนุนหลายอย่างที่ทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ณ ที่แห่งนี้ยังคงเติบโตไปได้ อีกทั้ง 2 ประเทศยังมีนโยบายด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชื่อมโยงซึ่งกัน และกัน หากจะดำเนินการให้สัมฤทธิ์ผลตามที่มุ่งหวังไว้ จึงควรมีการร่วมจัดทำนโยบายการท่องเที่ยวให้เป็นรูปธรรมขึ้น และหากจะพัฒนาด้านการท่องเที่ยวพื้นที่ทั้งสองที่มีความเหมาะสมที่จะจัดการท่องเที่ยวในรูปแบบต่อไป

1. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Ecotourism) ท่องเที่ยวไปในแหล่งธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นและแหล่งวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ ภายใต้การจัดการสิ่งแวดล้อม และการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมของท้องถิ่น มีพื้นฐานการท่องเที่ยวอยู่บนธรรมชาติ คำนึงถึงวัฒนธรรมชุมชน

2. การท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรม (Cultural and Traditional Tourism) ท่องเที่ยวเพื่อ การชม หรือสัมผัสศิลปวัฒนธรรมแขนงต่างๆ ได้แก่ สถาปัตยกรรม จิตรกรรม ประติมากรรมภาษา วรรณกรรม ทัศนกรรม นาฏศิลป์ ดนตรี เทศกาล ประเพณี ตลอดจนมรดกทางประวัติศาสตร์ โบราณสถาน และศาสนสถาน

3. การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น (Ethnic Tourism)ท่องเที่ยวเพื่อแสวงหา การสัมผัสกับคนที่มีเชื้อชาติและภูมิหลังทางวัฒนธรรมที่แตกต่างไปจากตัวนักท่องเที่ยว ไม่ใช่สัมผัสผ่านสิ่งประดิษฐ์ทางวัฒนธรรม

นวนพันธุ์ นาคบรรพ์ (2550) ได้ศึกษาเรื่องแผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนเกาะยาวน้อย จังหวัดพังงา มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาพัฒนาการและรูปแบบการท่องเที่ยวโดยชุมชนเกาะยาวน้อย 2) ระบุปัจจัยที่จะทำให้การท่องเที่ยวโดยชุมชนเกาะยาวน้อยสามารถเป็นเครื่องมือในการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน รวมทั้งปัจจัยที่เป็นอุปสรรคในการพัฒนา และ 3) เสนอแผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนเกาะยาวน้อยในลักษณะบูรณาการอย่างเป็นองค์รวม โดยมีระเบียบวิธีการศึกษา ดังนี้ การวิจัยเอกสารจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องและการวิจัยภาคสนามโดยอาศัยวิธีการเก็บข้อมูลและเครื่องมือการศึกษา ได้แก่ 1) สัมภาษณ์ภาคสนามด้านกายภาพ 2) สังเกตการณ์ทั้งแบบไม่มีส่วนร่วมและมีส่วนร่วม 3) การสัมภาษณ์ทั้งการสัมภาษณ์แบบทั่วไปและเชิงลึก และ 4) การใช้แบบสอบถาม เฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักท่องเที่ยวเนื่องจากการวิจัยเชิงคุณภาพเป็นหลัก

ผลการศึกษาพบว่า การจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนเกาะยาวน้อย สามารถเป็นเครื่องมือนำไปสู่การพัฒนาชุมชนอย่างเข้มแข็งและยั่งยืน โดยขึ้นอยู่กับปัจจัยที่สำคัญได้แก่ การมีระบบการบริหารจัดการองค์กรชุมชนที่ดีซึ่งเกิดจากการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยอาศัยกลไกที่สำคัญที่ก่อให้เกิดการมีส่วนร่วม คือ ความศรัทธาต่อผู้นำ ความสัมพันธ์แบบเครือญาติ การมีประสบการณ์ต่อผู้ร่วมกันมา การกระจายผลประโยชน์อย่างทั่วถึงและเป็นธรรม ตลอดจนการสร้างและขยายเครือข่ายเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และเกื้อกูลกัน ข้อเสนอแนะในรูปแบบแผนยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนเกาะยาวน้อยจะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยเสริมสร้างศักยภาพ สร้างโอกาส และช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นแบบบูรณาการ เพื่อให้ชุมชนเกาะยาวน้อยสามารถรักษารูปแบบการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนที่ดีต่อไปได้ท่ามกลางการพัฒนาการท่องเที่ยวกระแสหลักของบริบทรอบข้าง

วิบูลชัย พุดทอง (2548) ได้ทำการศึกษาเรื่อง แผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเทือกเขาพระ – เขาสูง อำเภอหนองบัว จังหวัดนครสวรรค์ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัญหาและวางแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เทือกเขาพระ – เขาสูง อำเภอหนองบัว จังหวัดนครสวรรค์ วิธีการดำเนินงานแบ่งเป็น 2 ช่วงคือ ช่วงที่ 1 ศึกษาปัญหาและวางแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เทือกเขาพระ – เขาสูง ช่วงที่ 2 วางแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิง

นิเวศ เทือกเขาพระ – เขาสูง อำเภอหนองบัว จังหวัดนครสวรรค์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ พระสงฆ์ กำนัน นักการเมืองท้องถิ่น ข้าราชการ นักท่องเที่ยว ระหว่างเดือนพฤษภาคม ถึงเดือนตุลาคม 2547 ประชาคมตำบลหนองบัว ประชาคมตำบลหนองกลับ และประชาคม ตำบลทุ่งทองจำนวน 225 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ช่วงคือ 1 แบบสำรวจปัญหาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและปัญหาการวางแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งเป็นแบบสำรวจปัญหาชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ 2 แบบบันทึกผลการจัดทำประชาคมตามกระบวนการ A-I-C ในการวางแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เทือกเขาพระ – เขาสูง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย พบว่า ปัญหาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเทือกเขาพระ – เขาสูง อำเภอหนองบัว จังหวัดนครสวรรค์ ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง 1 ปัญหาการจัดตั้งเครือข่ายการท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง 2 ปัญหาการจัดการพิพาทพื้นที่บ้านวัดหนองกลับอยู่ในระดับน้อย

ในการวางแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เทือกเขาพระ – เขาสูง อำเภอหนองบัว จังหวัดนครสวรรค์ได้กำหนดวิสัยทัศน์ไว้ว่า เป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ชุมชนมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการที่ดีที่สุดของจังหวัดนครสวรรค์ โดยมีพันธกิจ ดังนี้ 1) พัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวให้สวยงาม 2) มีการบริหารจัดการที่ดี 3) ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว เป้าหมายเพื่อเพิ่มปริมาณนักท่องเที่ยว และได้กำหนดยุทธศาสตร์ในการพัฒนาไว้ 4 องค์ประกอบ คือ ด้านพื้นที่ ด้านการจัดการ ด้านกิจกรรมและกระบวนการและด้านการมีส่วนร่วม

วาสนา แชอุดม (2548) ได้ทำการศึกษาเรื่อง แผนยุทธศาสตร์พัฒนาจังหวัด: กรณีศึกษาจังหวัดชุมพร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดตามแนวทางการบริหารงานจังหวัดบูรณาการ โดยนำวิชาความรู้เกี่ยวกับการบริหารเชิงกลยุทธ์รวมถึงแนวคิดและเครื่องมือทางการจัดการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องมาประยุกต์ใช้กับหน่วยงานภาครัฐในระดับจังหวัด วิธีการศึกษาเริ่มตั้งแต่ การเลือกและกำหนดกลยุทธ์ การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ ปัจจัยแห่งความสำเร็จรวมถึงแนวทางในการควบคุมและประเมินกลยุทธ์

ผลการวิเคราะห์และเลือกกำหนดกลยุทธ์ จากการวิเคราะห์ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมมหภาค สภาพแวดล้อมภายในและสภาพแวดล้อมทางการแข่งขันของจังหวัดชุมพร โดยพิจารณาโอกาส อุปสรรค จุดแข็ง จุดอ่อน นำมาจัดทำเมทริกซ์กลยุทธ์พบว่า จังหวัดชุมพรมีโอกาสมากกว่าข้อจำกัด ด้านนโยบายการค้าเสรีและกระแสการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และมีจุดแข็งมากกว่าจุดอ่อน ชี้ให้เห็นถึงความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในด้านสภาพภูมิประเทศที่มีความ

อุดมสมบูรณ์ และเป็นแหล่งวัตถุดิบที่มีชื่อเสียงคือผลไม้และสินค้าประมง จากการทำ SWOT Analysis พบว่า จังหวัดชุมพรควรใช้กลยุทธ์ Growth โดยรุกไปข้างหน้า หรือ SO Strategy โดยใช้จุดแข็งไปช่วงชิงโอกาสที่มองเห็น

ด้านการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติมีการแบ่งกลุ่มภารกิจในด้านต่าง ๆ และนำเครื่องมือทางการเงินมาประยุกต์ใช้ ได้แก่

1. Balance Scorecard -- BSC
2. Key Performance Indicators -- KPI
3. การจัดทำแผนที่กลยุทธ์ (Strategy Map)

ขั้นตอนการนำแผนไปสู่การปฏิบัติ โดยพิจารณาตามเป้าหมายของตัวชี้วัดแต่ละตัว (KPIs) ตามหลักเกณฑ์ของ Balance Scorecard แสดงเป็นแนวทางการดำเนินงานออกมาในลักษณะของแผนที่กลยุทธ์ ส่วนของการควบคุมและประเมินกลยุทธ์ใช้เกณฑ์ในการวัดผลการปฏิบัติงานซึ่งแบ่งออกเป็น 4 มิติ ประกอบด้วยมิติที่ 1 ด้านประสิทธิผลตามพันธกิจ มิติที่ 2 ด้านประสิทธิภาพของการปฏิบัติราชการ มิติที่ 3 ด้านคุณภาพการให้บริการ และมิติที่ 4 ด้านการพัฒนองค์กร และเพื่อบรรลุเป้าหมายตามเจตจำนงเชิงกลยุทธ์ของจังหวัดชุมพร จึงได้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด (Strategic Issues) จัดทำเป็นแผนปฏิบัติการทั้งในระยะสั้น ปานกลางและระยะยาว

สรุป

จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยพบว่างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์แบบแผนการใช้จ่ายจากการท่องเที่ยวโดยส่วนใหญ่เป็นการวิเคราะห์การใช้จ่ายในรูปร้อยละแต่ งานวิจัยชิ้นนี้ทำการวิเคราะห์แบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวโดยใช้การวิเคราะห์ทางด้าน เศรษฐศาสตร์คือ Marginal Propensity to Expend (MPE) ในการคำนวณ ด้านการทบทวน วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวพบว่างานวิจัยส่วนใหญ่วัดการกระจายรายได้ด้วยการใช้สัมประสิทธิ์จีไน และเส้นโค้งลอเรนซ์เป็นตัววัดการกระจาย รายได้แต่งานวิจัยชิ้นนี้ทำการวัดการกระจายรายได้โดยการ ใช้สัมประสิทธิ์จีไนและดัชนี Shorrocks Order Two และใช้การวิเคราะห์ความไม่เท่าเทียมกันของรายได้แบบแยกส่วนเพื่อศึกษารูปแบบ การกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชโดยใช้ดัชนี Shorrocks Order Two และจากการทบทวนงานวิจัยด้านการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนด้านการท่องเที่ยวพบว่าไม่

มีการศึกษาไว้ก่อนส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงเกษตร การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการท่องเที่ยวเชิงสปา

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องแนวทางการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนในธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นงานวิจัยเชิงประยุกต์ (Applies Research) ทำการรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิโดยใช้แบบสอบถามสัมภาษณ์จากนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้ประกอบการ และจัดประชุมกลุ่มเพื่อระดมความคิดเห็นจากตัวแทนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ได้แก่ เจ้าหน้าที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เจ้าหน้าที่ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด องค์การบริหารส่วนจังหวัด หอการค้าจังหวัด ผู้ประกอบการมัคคุเทศก์ ชุมชน นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ส่วนข้อมูลทุติยภูมิได้จากการค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากวารสาร บทความ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตำรา และสิ่งพิมพ์ ตลอดจนข้อมูลองค์ความรู้ต่างๆทั้งทางด้านแนวทางการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนรูปแบบการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช รวมถึงสถิติต่างๆที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ได้งานวิจัยที่สมบูรณ์และนำไปใช้ประโยชน์ได้โดยเสนอวิธีการดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้คือ กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง วิธีการสุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

โครงการแนวทางการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนในธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช มีขอบเขตด้านประชากรจากหลายฝ่าย ดังนี้

3.1.1 ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชปี 2552 จำนวน 606,140 ราย แบ่งเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทยจำนวน 592,446 ราย นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศจำนวน 13,694 ราย (สำนักงานสถิติจังหวัดนครศรีธรรมราช, 2553)

ผู้ประกอบการและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช เช่น ผู้ประกอบการธุรกิจของที่ระลึก ผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหาร ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักผู้ประกอบการธุรกิจขนส่ง มัคคุเทศก์ ชุมชน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

3.1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช การกำหนดกลุ่มตัวอย่างจะเป็นในกรณีทราบจำนวนที่แน่นอน (Finite Population) ใช้สูตรทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane, 1973:125) ที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 95%

$$\text{สูตร } n = \frac{N}{1+Ne^2}$$

เมื่อ n คือ จำนวนตัวอย่าง หรือขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
 N คือ จำนวนหน่วยทั้งหมด หรือ ขนาดของประชากรทั้งหมด
 E คือ ความคาดเคลื่อนในการสุ่มตัวอย่าง

จำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 606,140 คนสามารถคำนวณกลุ่มตัวอย่างได้ดังนี้

$$= \frac{606,140}{1+606,140(0.05)^2}$$

$$= 400 \text{ ราย}$$

โดยผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลนักท่องเที่ยวชาวไทยจำนวน 410 ชุดและทำการศึกษานักท่องเที่ยวต่างชาตินับจำนวน 30 ชุด

และทำการศึกษาผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยวจำนวน 400 ราย โดยแบ่งพื้นที่ทำการศึกษาดังนี้

ลำดับที่	ประเภท	จำนวน(ราย)
1	ผู้ประกอบการธุรกิจของที่ระลึก	100
2	ผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหาร	100
3	ผู้ประกอบการธุรกิจที่พัก	100
4	ผู้ประกอบการธุรกิจขนส่งและอื่นๆ	100
รวม		400

3.2 เทคนิคการสุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยทำการสุ่มตัวอย่างโดยใช้เทคนิคการสุ่มแบบอาศัยความน่าจะเป็นใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Cluster random Sampling) โดยการแบ่งประชากรออกเป็น 4 กลุ่มแต่ทางผู้วิจัยไม่ทราบกลุ่มประชากรแต่ละกลุ่มจึงเก็บตัวอย่างจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่มเท่ากันและทำการสุ่มตัวอย่างโดยไม่อาศัยความน่าจะเป็นใช้การสุ่มตัวอย่างแบบลูกโซ่หิมะ (Snowball)

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้รูปแบบของแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างแบบสอบถาม และประชุมกลุ่มระดมความคิดเห็นนักวิชาการ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยวเพื่อศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช เส้นทางการท่องเที่ยว ใช้แบบสอบถามและระดมความคิดเห็น นักท่องเที่ยว นักวิชาการ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เพื่อศึกษาแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ใช้แบบสอบถาม และประชุมกลุ่มระดมความคิดเห็นผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเพื่อศึกษาระดับการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยว รวมทั้งใช้การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างและประชุมกลุ่มเพื่อระดมความคิดเห็น เพื่อจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนด้านธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชโดยมีรายละเอียดดังนี้

เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง จำนวน 1 ชุด แบบสอบถามจำนวน 2 ชุด โดยมีรายละเอียดดังนี้

ชุดที่ 1 เป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างจำนวน 1 ชุด (In-depth Interview) โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเป็นการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกไม่เป็นทางการ สัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ได้แก่ เจ้าหน้าที่ภาครัฐ หอการค้าจังหวัด สมาคมผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้ประกอบการนักท่องเที่ยว และชุมชน

ชุดที่ 2 เป็นแบบสอบถามสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวไทยและชาวต่างชาติที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งแบ่งเป็น 5 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นลักษณะเลือกตอบ (Check List) เพื่อทราบข้อมูลเบื้องต้น เช่น อายุ รายได้ และอาชีพ ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นลักษณะเลือกตอบ (Check List) เพื่อทราบถึง

รูปแบบการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย เช่น รูปแบบการเดินทางท่องเที่ยว การเลือกที่พัก เส้นทางการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ลักษณะเลือกตอบ (Check List) เพื่อทราบข้อมูลเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการวางแผนการใช้จ่ายเป็นลักษณะเลือกตอบ (Check List) เพื่อทราบช่องทางของนักท่องเที่ยวในการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว

ตอนที่ 5 เป็นแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นลักษณะเลือกตอบ (Check List) เพื่อทราบข้อมูลระดับความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช และข้อเสนอแนะในการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ชุดที่ 3 เป็นแบบสอบถามสำหรับผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งแบ่งเป็น 5 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นลักษณะเลือกตอบ (Check List) เพื่อทราบข้อมูลเบื้องต้น เช่น อายุ และอาชีพ ระดับการศึกษา ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของธุรกิจของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นลักษณะเลือกตอบ (Check List) เพื่อทราบข้อมูลเบื้องต้น เช่น ลักษณะของการประกอบธุรกิจ ประสบการณ์ในการทำธุรกิจ และประเภทของธุรกิจของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามด้านความพึงพอใจต่อการจัดการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐในประเทศไทยเป็นลักษณะเลือกตอบ (Check List) เพื่อความคิดเห็นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของภาครัฐ ตามความเห็นของผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามด้านความต้องการช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐในการพัฒนาธุรกิจของท่านเป็นลักษณะเลือกตอบ (Check List) เพื่อทราบข้อมูล

ผู้ประกอบการต้องการให้หน่วยงานภาครัฐช่วยเหลือในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวใน
จังหวัดนครศรีธรรมราช

ตอนที่ 5 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะแนวทาง ในการพัฒนาด้าน
ธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

การสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. จัดประชุมกลุ่มและทำการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการ
ท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ทำการศึกษาค้นคว้า เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ
การศึกษาแนวทางการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนด้านการท่องเที่ยว เพื่อเป็นแนวทางในการ
สร้างแบบสอบถาม ศึกษาวิธีการและวิธีสร้างแบบสอบถามและเครื่องมือในการค้นคว้าวิจัย
โดยได้ปรึกษาหารือในคณะผู้วิจัย

2. สร้างแบบสอบถามนำเสนอสื่อ และนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้
ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบปรับปรุงแก้ไข

4. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ
พิจารณาตรวจสอบความเหมาะสมในประเด็นที่ศึกษาทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้แล้วนำมา
ปรับปรุงให้เหมาะสม

5. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try – Out) กับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่
เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย และผู้ประกอบการด้านธุรกิจการท่องเที่ยวเพื่อบำเพ็ญ
ประโยชน์ในประเทศไทย ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างคิดเป็นร้อยละ 10 ของจำนวนกลุ่มตัวอย่างโดย
ทำการเก็บแบบสอบถามดังนี้ แบบสอบถามนักท่องเที่ยวจำนวน 40 ตัวอย่าง แบบสอบถาม
ผู้ประกอบการจำนวน 40 ตัวอย่าง เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยหาค่าสัมประสิทธิ์
แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach's) แบบสอบถามนักท่องเที่ยว ได้ค่า
สัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.8350 และอำนาจจำแนกของคำถามทุกข้อมีค่ามากกว่า 0.8382
ตามลำดับ แบบสอบถามผู้ประกอบการได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.799 และอำนาจ
จำแนกของคำถามทุกข้อมีค่ามากกว่า 0.814 ตามลำดับ

6. จัดพิมพ์แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้กำหนดเก็บข้อมูลจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ได้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช หอการค้าจังหวัดนครศรีธรรมราช องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น เจ้าหน้าที่ภาครัฐ มีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

1. ข้อมูลด้านแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง การประชุมกลุ่มเพื่อระดมความคิดเห็นและแบบสอบถามชุดนักท่องเที่ยวโดยผู้วิจัยทำการอ่านข้อคำถามจากแบบสอบถามเพื่อให้ นักท่องเที่ยวตอบ

2. ข้อมูลด้านรายได้ที่เกิดจากการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง การประชุมกลุ่มเพื่อระดมความคิดเห็น และแบบสอบถามชุดผู้ประกอบการโดยผู้วิจัยทำการอ่านข้อคำถามจากแบบสอบถามเพื่อให้ผู้ประกอบการตอบ

3. ข้อมูลการกระจายรายได้จากการจัดการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ประชุมกลุ่มเพื่อระดมความคิดเห็น และแบบสอบถามชุดผู้ประกอบการ โดยการเก็บข้อมูลโดยผู้วิจัยทำการอ่านข้อคำถามจากแบบสอบถามเพื่อให้ผู้ประกอบการตอบ

4. ข้อมูลด้านแผนพัฒนาการลงทุนของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นการประมวลผลจากการใช้แบบสัมภาษณ์ การจัดประชุมกลุ่มเพื่อระดมความคิดเห็นแบบสอบถาม

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative Analysis) โดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) เพื่อสังเคราะห์แบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชและใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ประกอบด้วยตารางและใช้สถิติในการวิเคราะห์ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ค่าพิสัย การทดสอบ t-test ,F-test ,Chi-square และสมการถดถอยเชิงเส้น

(Linear Regression) เพื่ออธิบายผล ประกอบด้วยตารางและใช้สถิติอย่างง่ายได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าพิสัย ค่ามัชฌิมเรขาคณิต เพื่ออธิบายผล

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative Analysis) โดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) เพื่อสังเคราะห์ระดับรายได้จากการท่องเที่ยวและรูปแบบการกระจายรายได้จากการจัดการธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ประกอบด้วยตารางและใช้สถิติในการวิเคราะห์ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ค่าพิสัย การทดสอบ t-test , F-test สมการถดถอยเชิงเส้น (Linear Regression) และ Chi-square เพื่ออธิบายผล

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative Analysis) โดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) เพื่อแผนพัฒนาการลงทุนของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชประกอบด้วยตารางและใช้สถิติอย่างง่ายได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าพิสัย ค่ามัชฌิมเรขาคณิต เพื่ออธิบายผล

บทที่ 4

ผลการศึกษา และการอภิปรายผล

การวิจัยเรื่องแนวทางการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนด้านธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นงานวิจัยเชิงประยุกต์ (Applies Research) ทำการรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิโดยใช้แบบสอบถามสัมภาษณ์จากนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติที่มาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้ประกอบการ และจัดประชุมกลุ่มเพื่อระดมความคิดเห็นจากตัวแทนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ได้แก่ เจ้าหน้าที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เจ้าหน้าที่ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด องค์การบริหารส่วนจังหวัด หอการค้าจังหวัด สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ มัคคุเทศก์ ชุมชน นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ส่วนข้อมูลทุติยภูมิได้ทำการค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากวารสาร บทความ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตำรา และสิ่งพิมพ์ ตลอดจนข้อมูลองค์ความรู้ต่างๆทั้งทางด้านรูปแบบการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว การกระจายรายได้จากการท่องเที่ยว สถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชรวมถึงสถิติต่างๆที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ได้งานวิจัยที่สมบูรณ์และนำไปใช้ประโยชน์ได้ ทางผู้วิจัยนำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 5 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ส่วนที่ 2 แบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ส่วนที่ 3 ระดับรายได้ที่เกิดจากการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ส่วนที่ 4 รูปแบบการกระจายรายได้จากการจัดการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ส่วนที่ 5 แนวทางการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

1. ข้อมูลทั่วไปของแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

นครศรีธรรมราชเป็นจังหวัดที่มีความหลากหลายทางทรัพยากร ทำให้มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีความหลากหลาย โดยหากแบ่งตามลักษณะทางภูมิศาสตร์สามารถแบ่งแหล่งท่องเที่ยวออกเป็น 4 ประเภท (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยสำนักงานนครศรีธรรมราช, 2553) คือ 1.แหล่งท่องเที่ยวประเภทหาดทราย ชายทะเล เกาะ อ่าว 2. แหล่งท่องเที่ยวประเภทนิเวศน์ป่าเขา แม่น้ำ ถ้ำ ทะเลสาบ

3.แหล่งท่องเที่ยวประเภทวัด พิพิธภัณฑสถาน โบราณสถาน อนุสาวรีย์ และ 4.แหล่งท่องเที่ยวประเภทวิถีชีวิตชุมชน ตลาด หมู่บ้าน ศูนย์วัฒนธรรม

โดยแหล่งท่องเที่ยวประเภทแหล่งท่องเที่ยวประเภทหาดทราย ชายทะเล เกาะอ่าว ที่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวได้แก่แหล่งท่องเที่ยวบริเวณอำเภอขนอมและสิชล เช่น หาดหินงาม หาดในเพลา เขาพลายดำ โดยแหล่งท่องเที่ยวประเภทนี้มีรูปแบบการท่องเที่ยว เช่น เล่นน้ำทะเล นั่งเรือประมง ดูโลมาสีชมพู ชมถ้ำบริเวณเขาวังทอง กิจกรรม Fish SPA นอกจากนี้ ช่วงแรมหนึ่งค่ำมีการจัดการ Ample Moon Party เพื่อสัมผัสบรรยากาศริมทะเล นอกจากนี้ยังมีการท่องเที่ยวเพื่อช่วยลดโลกร้อน เช่นการปลูกป่าชายเลน ปลูกหญ้าทะเลรวมทั้งยังมีกิจกรรมการแข่งขัน Beach Volleyball ในช่วงเดือน เมษายน ของทุกปี

สำหรับการท่องเที่ยวประเภทนิเวศน์ ป่าเขา แม่น้ำ ถ้ำ ทะเลสาบ แหล่งท่องเที่ยวที่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอลานสกา พรหมคีรี กิจกรรมส่วนใหญ่เป็นการเดินป่าศึกษาธรรมชาติ ศึกษาพรรณไม้หายากบริเวณเขาหลวงเขานัน ล่องแก่งบริเวณน้ำตกกรุงชิง ชมทะเลหมอกบริเวณเขาเหล็ก และชมถ้ำหงส์ ศึกษาป่าพุดควนเค็ง นอกจากนี้ยังเป็นการท่องเที่ยวประเภทน้ำตก เนื่องจากในจังหวัดนครศรีธรรมราช มีน้ำตกที่มีชื่อเสียงจำนวนมาก เช่น น้ำตกกรุงชิง น้ำตกโยง น้ำตกกะโรม น้ำตกพรหมโลก เป็นต้น

ด้านแหล่งท่องเที่ยวประเภทวิถีชีวิตชุมชน ตลาด หมู่บ้าน ศูนย์วัฒนธรรม แหล่งท่องเที่ยวที่เป็นที่นิยมอยู่ในอำเภอลานสกา ปากพนัง กิจกรรมส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวนิยมไปปั่นจักรยาน นอนแคมป์ ดูการปลูกผักปลอดสารพิษ ดูการทำผ้ามัดย้อม กระบวนการถนอมอาหาร การแปรรูปผลิตภัณฑ์สบู่มังคุด ชมการเลี้ยงผึ้ง ท่องเที่ยวเชิงเกษตรในสวนผลไม้ โดยสถานที่ที่นิยมมากที่สุดบริเวณอำเภอลานสกาเนื่องจากมีอากาศบริสุทธิ์แห่งหนึ่งในประเทศ นอกจากนี้นักท่องเที่ยวยังสนใจท่องเที่ยวเพื่อศึกษาวิถีลุ่มน้ำปากพนัง ศึกษาโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ นั่งเรือล่องแม่น้ำปากพนัง ชมรังนกนางแอ่น

แหล่งท่องเที่ยวประเภทโบราณสถาน วัด พิพิธภัณฑสถาน โบราณสถาน อนุสาวรีย์ แหล่งท่องเที่ยวประเภทนี้ส่วนใหญ่อยู่ในเมืองนคร เป้าหมายหลักของนักท่องเที่ยวมาสักการะพระบรมสารีริกธาตุ ที่ประดิษฐานบริเวณ วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร ดังคำกล่าวที่ว่า เกิดมา 1 ซาติ ขอให้ได้กราบพระธาตุเมืองนคร นอกจากนี้นักท่องเที่ยวสามารถมาชมประวัติศาสตร์ของเมืองนคร และการนั่ง

รถชมเมืองเล่าเรื่องเมืองลิกอร์ซึ่งเป็นการบอกเล่าตำนานในอดีตของเมืองนคร นอกจากนี้นักท่องเที่ยวยังสนใจเดินทางไปชมพิพิธภัณฑ์พื้นบ้าน หนังสือนิทรรศการ ทรัพย์สิน

2. แบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ด้านแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชทางผู้วิจัยนำเสนอผลการศึกษาโดยลำดับหัวข้อตามลำดับดังนี้ 1. ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช 2. พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชและด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยวและระดับความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

2.1 ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชจำนวน 440 ราย เป็นนักท่องเที่ยวชาวไทยจำนวน 410 ราย และนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจำนวน 30 ราย ซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ ระดับการศึกษา และรายได้ของนักท่องเที่ยว พบว่า นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเป็นหญิง ร้อยละ 53.20 เป็นชายร้อยละ 46.80 ซึ่งมีจำนวนไม่แตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่าสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งสองเพศได้ในจำนวนใกล้เคียงกัน ด้านอายุของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่า มีอายุระหว่าง 20 - 40 ปี คิดเป็นร้อยละ 62.30 รองลงมาคืออายุระหว่าง 40-60 ปี คิดเป็นร้อยละ 26.70 ตามลำดับ โดยช่วงอายุที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดคือวัยกลางคนซึ่งเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีกำลังใช้จ่ายใช้สอยและมีภาวะทางเศรษฐกิจสุขภาพที่เหมาะสมกับการท่องเที่ยวด้านสถานภาพของนักท่องเที่ยวพบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสแล้วร้อยละ 49.00 ส่วนอีกร้อยละ 48.70 มีสถานภาพโสดด้านอาชีพของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชส่วนใหญ่ประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชนคิดเป็นร้อยละ 16.36 รองลงมาเป็นนักเรียน นักศึกษาคิดเป็นร้อยละ 15.00 และอาชีพรับราชการและรับจ้างร้อยละ 12.73 มีอาชีพรับราชการและรับจ้าง ตามลำดับ การที่มีกลุ่มอาชีพที่หลากหลาย และมีกลุ่มนักศึกษารวมอยู่ด้วย แสดงให้เห็นว่าค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวในจังหวัดนั้นไม่สูงมาก ระดับการศึกษาของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีร้อยละ 39.77 รองลงมาเป็นระดับมัธยมปลาย 15.91 และประถมซึ่งมักเป็นกลุ่มผู้สูงอายุร้อยละ 12.95 ตามลำดับซึ่ง

ผลสำรวจด้านระดับการศึกษาสอดคล้องกับโครงสร้างประชากรของประเทศโดยภาพรวม ด้านระดับรายได้ของนักท่องเที่ยว พบว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวส่วนมากมีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง มีรายได้ 10,000 – 30,000 บาทต่อเดือน ร้อยละ 47.95 รองลงมาคือกลุ่มผู้มีรายได้น้อยกว่า 10,000 บาท ร้อยละ 35.67 ส่วนกลุ่มผู้มีรายได้สูงเข้ามาเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชค่อนข้างน้อย ซึ่งเป็นส่วนที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องพิจารณาถึงสถานการณ์อุปโภคด้านการท่องเที่ยวที่รองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มรายได้สูง (Hi End) ต่อไป (ดังตารางที่ 4.1)

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รายการ	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
1.เพศ		
ชาย	206	46.80
หญิง	234	53.20
2.ระดับอายุ		
น้อยกว่า 20	39	8.70
20 -40	274	62.30
41-60	117	26.70
มากกว่า 60	10	2.30
3.สถานภาพสมรส		
สมรส	214	48.70
โสด	216	49.00
หม้าย	10	2.30

ตารางที่ 4.1 (ต่อ) ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รายการ	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
4.อาชีพ		
นักเรียนนักศึกษา	66	15.00
ข้าราชการ	56	12.73
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	29	6.59
พนักงานบริษัทเอกชน	72	16.36
เจ้าของธุรกิจ	52	11.82
เกษตรกร	55	12.50
รับจ้าง	56	12.73
แม่บ้าน	22	5.00
ประกอบวิชาชีพ	6	1.36
เกษียณอายุ	5	1.14
อื่น ๆ ระบุ	21	4.77
5.ระดับการศึกษา		
ประถม	57	12.95
มัธยมต้น	54	12.28
มัธยมปลาย	70	15.91
ปวช	28	6.36
ปวส. หรือ อนุปริญญา	27	6.14
ปริญญาตรี	175	39.77
ปริญญาโท	24	5.45
อื่น ๆ ระบุ	5	1.14

ตารางที่ 4.1 (ต่อ) ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รายการ	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
6.ระดับรายได้		
ต่ำกว่า 10,000	157	35.67
10,001 – 30. 000	211	47.95
30.001 – 50.000	42	9.55
50001 -70000	20	4.55
70001 -100000	4	0.91
100001-150000	4	0.91
150000-200000	1	0.23
มากกว่า 200000	1	0.23

ที่มา: จากการศึกษา

2.2 พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

2.2.1 ลักษณะการเดินทางท่องเที่ยว

ด้านรูปแบบการเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชของนักท่องเที่ยวตั้งแต่การเดินทางก่อนเข้ามาในจังหวัดนครศรีธรรมราช การเดินทางท่องเที่ยวภายในจังหวัดนครศรีธรรมราช และการเดินทางกลับ พบว่าโดยส่วนใหญ่ักท่องเที่ยวเดินทางมาด้วยตนเอง โดยการเดินทางด้วยรถส่วนตัว หรือรถประจำทาง หรือเครื่องบิน รองลงมาเดินทางมากับบริษัทนำเที่ยวในลักษณะของกลุ่มองค์กร เช่น องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น ชมรม ต่าง ๆ รวมทั้งการสัมมนาของภาครัฐ และเอกชน คิดเป็นร้อยละ 89.09 และ 3.64 ตามลำดับ รูปแบบการเดินทางเข้ามาในจังหวัดเป็นการเดินทางโดยรถยนต์ส่วนตัวถึงร้อยละ 47.73 รองลงมาเป็นรถประจำทางร้อยละ 7.50 และรถเช่า ร้อยละ 2.27 ตามลำดับ

ด้านการเดินทางท่องเที่ยวภายในจังหวัดนักท่องเที่ยวยังคงเดินทางด้วยรถส่วนตัวคิดเป็นร้อยละ 71.37 รองลงมาเดินทางด้วยรถประจำทางคือรถสองแถวที่วิ่งทั้งในตัวอำเภอและระหว่างอำเภอ ซึ่งนักท่องเที่ยวมักเรียกรถมาสดำและรถเช่าคิดเป็นร้อยละ 10.45 และ 5.68 ตามลำดับ

เช่นเดียวกับการเดินทางออกจากจังหวัดนครศรีธรรมราช นักท่องเที่ยวยังคงเดินทางโดยรถส่วนตัวมากที่สุดถึงร้อยละ 47.95 รองลงมาคือ รถประจำทางและรถเช่าคิดเป็นร้อยละ 7.27 และ 2.27 ตามลำดับ

ลักษณะการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ส่วนใหญ่เป็นการท่องเที่ยวแบบไม่พักค้างคืน ร้อยละ 63.41 และมีเพียงร้อยละ 36.59 ที่เป็นการท่องเที่ยวแบบค้างคืน ส่วนรูปแบบการท่องเที่ยวแบบพักค้างคืนส่วนใหญ่จะพักในลักษณะที่พักแบบโรงแรมซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในตัวเมืองและมีหลายระดับราคา ตั้งแต่โรงแรมระดับสามดาว จนถึงโรงแรมระดับไม่มีดาวและบ้านญาติคิดเป็นร้อยละ 14.77, 12.72 และพักรีสอร์ทซึ่งเป็นที่พักอีกประเภทที่ได้รับความนิยม ซึ่งส่วนใหญ่ตั้งอยู่บริเวณชายทะเล หนอง และลือชด รวมถึงท่าศาลาบางส่วน ส่วนรีสอร์ตประเภทป่าเขา เป็นที่พักอีกประเภทที่ได้รับความนิยมเช่นกัน ซึ่งตั้งอยู่บริเวณอำเภอลานสกา พรหมคีรี นบพิตำ เป็นต้น คิดเป็นร้อยละ 10 ตามลำดับเป็นที่น่าสนใจว่า การพักอาศัยตามบ้านญาติยังคงเป็นที่ได้รับความนิยมอยู่ในการมาเที่ยวจังหวัดนครศรีธรรมราชซึ่งแสดงถึงสายสัมพันธ์อันเหนียวแน่นของคนนครศรีธรรมราช และคนที่ไปตั้งรกรากอยู่ต่างถิ่นในส่วนของผู้ที่เดินทางมาด้วย พบว่าการเดินทางของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางมากับคู่รัก หรือคู่ครอง คิดเป็นร้อยละ 41.14 รองลงมาเป็นการเดินทางกับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 16.14 และครอบครัวร้อยละ 15.91 ตามลำดับ โดยภาพรวมการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นการท่องเที่ยวกับครอบครัวเพื่อมาทำบุญไหว้พระ และพักผ่อนหย่อนใจในสถานที่ธรรมชาติ และเป็นที่น่าสนใจว่าเดินทางมาคนเดียวร้อยละ 12.50 สะท้อนให้เห็นถึงภาพลักษณ์ความปลอดภัยของการมาเที่ยวนครศรีธรรมราชที่ดูไม่อันตรายร้ายแรง (ดังตารางที่ 4.2)

ตารางที่ 4.2 รูปแบบการเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รายการ	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
1.ลักษณะการเข้ามาท่องเที่ยว		
มากับทัวร์	16	3.64
มาเอง	392	89.09
อื่น ๆ	32	7.27

ตารางที่ 4.2 (ต่อ) รูปแบบการเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รายการ	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
2. พาหนะที่ใช้ในเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช		
รถยนต์ส่วนบุคคล	210	47.73
รถไฟ	4	0.91
เครื่องบิน	8	1.82
รถประจำทาง	33	7.50
รถเช่า	10	2.27
กรู๊ปทัวร์	5	1.14
อื่น ๆ	11	2.50
ไม่ระบุ	159	36.13
3.รูปแบบการเดินทางในจังหวัดนครศรีธรรมราช		
รถยนต์ส่วนบุคคล	314	71.37
รถไฟ	0	0.00
รถประจำทาง	46	10.45
รถเช่า	25	5.68
กรู๊ปทัวร์	12	2.73
อื่น ๆ	43	9.77
4.รูปแบบการเดินทางออกจาก จ.นครศรีธรรมราช		
รถยนต์ส่วนบุคคล	211	47.95
รถไฟ	3	0.68
เครื่องบิน	10	2.27
รถประจำทาง	32	7.27
รถเช่า	10	2.27
กรู๊ปทัวร์	5	1.14

ตารางที่ 4.2 (ต่อ) รูปแบบการเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รายการ	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
อื่น ๆ	11	2.50
ไม่ระบุ	158	35.92
5. ลักษณะการเดินทาง		
ค้างคืน	161	36.59
ไม่ค้างคืน	279	63.41
6. ลักษณะที่พักที่เลือก		
รีสอร์ท	44	10.00
โรงแรม	62	14.77
เกสเฮาส์	5	1.14
บ้านญาติ	56	12.72
อื่น ๆ ระบุ	3	0.68
ไม่ระบุ	279	63.41
8. ผู้ที่เดินทางมาท่องเที่ยวเกี่ยวกับนักท่องเที่ยว		
คู่อีก	181	41.14
ครอบครัว	70	15.91
เพื่อน	71	16.14
เพื่อนร่วมงาน	24	5.45
ญาติ	18	4.09
คนเดียว	55	12.50
อื่น ๆ ระบุ	21	4.77

ที่มา: จากการศึกษา

ด้านแผนการเดินทางของนักท่องเที่ยวพบว่าส่วนใหญ่เป็นการเดินทางแบบไปเช้าเย็นกลับคิดเป็นร้อยละ 59.09 โดยมีระยะเวลาท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย 2.41 วัน 1.77 คืน (ดังตารางที่ 4.3)

ตารางที่ 4.3 แผนการเดินทางของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รายการ	ทั้งหมด/วัน		ทั้งหมด/คืน	
	จำนวน(ราย)	ร้อยละ	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
0			260	59.09
1	264	60.00	57	12.95
2	49	11.14	55	12.50
3	54	12.27	17	3.86
4	16	3.64	11	2.50
5	11	2.50	6	1.36
มากกว่า 5	46	10.45	34	7.74
เฉลี่ย		2.41		1.77

ที่มา: จากการศึกษา

ด้านแผนการเดินทางของนักท่องเที่ยวในนครศรีธรรมราชพบว่าส่วนใหญ่เป็นการเดินทางแบบไปเช้าเย็นกลับคิดเป็นร้อยละ 61.80 โดยมีระยะเวลาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชโดยเฉลี่ย 1.70 วัน 0.39 คืน (ดังตารางที่ 4.4) เป็นสิ่งที่ต้องคำนึงในการจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเนื่องจากนักท่องเที่ยวมีระยะเวลาการมาเที่ยวค่อนข้างจำกัดทั้ง ๆ ที่นครศรีธรรมราชเป็นจังหวัดใหญ่ที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลาย และต้องตระหนักถึงแหล่งท่องเที่ยวที่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวเพื่อเป็นทางเลือกแก่นักท่องเที่ยว และให้นักท่องเที่ยวเกิดความพึงพอใจ

ตารางที่ 4.4 แผนการเดินทางในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ระยะเวลา	นคร/วัน		นคร/คืน	
	จำนวน(ราย)	ร้อยละ	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
0	-	0.0	272	61.80
1	289	65.6	85	19.40
2	75	17.1	55	12.40
3	49	11.0	5	1.20
4	5	1.20	11	2.60
5	11	2.60	4	0.90
มากกว่า 5	11	2.70	8	1.80
เฉลี่ย		1.70		0.39

ที่มา: จากการศึกษา

ด้านความถี่ของการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางมาทุกปีคิดเป็นร้อยละ 32.73 รองลงมาเดินทางมาทุกเดือนคิดเป็นร้อยละ 24.09 และเพิ่งเดินทางมาเป็นครั้งแรกร้อยละ 9.32 (ดังตารางที่ 4.5)

ตารางที่ 4.5 ความถี่ของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รูปแบบ	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
ทุกสัปดาห์	35	7.95
ทุกเดือน	106	24.09
ทุกปี	144	32.73
ปีเว้นปี	57	12.95
มาครั้งแรก	41	9.32

ตารางที่ 4.5 (ต่อ) ความถี่ของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รูปแบบ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
อื่น ๆ	57	12.96
รวม	440	100.00

ที่มา: จากการศึกษา

ด้านการเดินทางของนักท่องเที่ยวพบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มาเป็นหมู่คณะจำนวน 2 คนคิดเป็นร้อยละ 26.36 รองลงมาเดินทางเป็นกลุ่มมากกว่า 3 คนคิดเป็นร้อยละ 17.95 ตามลำดับซึ่งสอดคล้องกับการเดินทางมาท่องเที่ยวที่ส่วนใหญ่มาเป็นครอบครัว สะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์อันเหนียวแน่นของครอบครัวนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช (ดังตารางที่ 4.6)

ตารางที่ 4.6 จำนวนคนที่เดินทางมาท่องเที่ยวกับนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

จำนวนคน	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1	55	12.50
2	116	26.36
3	79	17.95
4	64	14.54
5	56	12.73
มากกว่า 5	70	15.92

ที่มา: จากการศึกษา

ด้านรูปแบบการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวพบว่าส่วนใหญ่เป็นการออกค่าใช้จ่ายด้วยตนเองคิดเป็นร้อยละ 32.27 รองลงมาเป็นการรับผิดชอบค่าใช้จ่ายร่วมกันระหว่างตนเองและผู้อื่นร้อยละ 27.73 เป็นการท่องเที่ยวโดยครอบครัวออกค่าใช้จ่ายให้ร้อยละ 22.96 และคู่รักเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย ร้อยละ 6.36 ตามลำดับ (ดังตารางที่ 4.7)

ตารางที่ 4.7 ผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รูปแบบ	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
ครอบครัว	101	22.96
คู่รัก	28	6.36
เพื่อน	6	1.36
เพื่อนร่วมงาน	9	2.05
ตนเองและผู้อื่น	122	27.73
ญาติ	8	1.82
คนเดียว	142	32.27
อื่น ๆ ระบุ	24	5.45
รวม	440	100.00

ที่มา: จากการศึกษา

ด้านแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวพบว่า นักท่องเที่ยวมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยคนละ 8,865 บาท โดยค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่เป็นค่าที่พักคิดเป็นร้อยละ 24.44 รองลงมาเป็นค่าใช้จ่ายค่าตัวร้อยละ 22.79 ค่าน้ำมันร้อยละ 15.79 และ ค่าของที่ระลึกคิดเป็นร้อยละ 12.30 ตามลำดับ และพบว่าในการท่องเที่ยวนักท่องเที่ยวมีค่าใช้จ่ายในการทำบุญคิดเป็นร้อยละ 2.31 ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นการท่องเที่ยวเชิงพุทธ (ดังตารางที่ 4.8)

ตารางที่ 4.8 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ค่าใช้จ่าย	เฉลี่ย	ร้อยละ
ค่าตัว	2,020.00	22.79
ค่าน้ำมัน	1,400.00	15.79
ค่าที่พัก	2,166.67	24.44

ตารางที่ 4.8 (ต่อ) ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ค่าใช้จ่าย	เฉลี่ย	ร้อยละ
ค่าอาหารและเครื่องดื่ม	983.33	11.09
ค่าของที่ระลึก	1,090.00	12.30
ค่าใช้จ่ายเพื่อความบันเทิง	1,000.00	11.28
ทำบุญ	205.00	2.31
รวมทั้งหมด	8,865	100.00

ที่มา: จากการศึกษา

2.3 ด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยวและระดับความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

2.3.1 ด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชที่ผ่านมาพบว่าส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวรับรู้ผ่านสื่อโทรทัศน์ซึ่งในรอบปีที่ผ่านมา มีการประชาสัมพันธ์ผ่านช่องทางนี้ค่อนข้างมาก คิดเป็นร้อยละ 41.14 รองลงมาเป็นการรับรู้ผ่านการประชาสัมพันธ์ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ร้อยละ 31.14 และการรับรู้แบบพื้นฐานการบอกเล่าปากต่อปากร้อยละ 10.68 ตามลำดับ (ดังตารางที่ 4.9)

ตารางที่ 4.9 การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

รูปแบบ	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
อินเตอร์เน็ต	8	1.82
เพื่อน คนรู้จัก	47	10.68
วิทยุ โทรทัศน์	181	41.14

ตารางที่ 4.9 (ต่อ) การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

รูปแบบ	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
การประชาสัมพันธ์ของ ททท.	137	31.14
อื่น ๆ ระบุ	67	15.22
รวม	440	100.00

ที่มา: จากการศึกษา

2.3.2 ความพึงพอใจในการท่องเที่ยวจังหวัดนครศรีธรรมราช

สำหรับการสำรวจระดับความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ในภาพรวมอยู่ในเกณฑ์ดีมีค่าเฉลี่ย 4.17 หากจำแนกเป็นรายองค์ประกอบพบว่าปัจจัยที่นักท่องเที่ยวพึงพอใจมากที่สุดคือความพึงพอใจต่อความสวยงาม และความหลากหลายของสถานที่ท่องเที่ยว และความสะดวกสบายในการเดินทางมีค่าเฉลี่ย 4.35 , 4.11 และ 4.07 ตามลำดับ ด้านปัจจัยที่นักท่องเที่ยวมีระดับความพึงพอใจค่อนข้างน้อยคือ การให้ความรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวและบริการของเจ้าหน้าที่ภาครัฐ มีค่าเฉลี่ย 3.48 และ 3.39 ตามลำดับ ด้านปัจจัย นอกจากนี้ ด้านการให้บริการของผู้ให้บริการและป้ายแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวมีระดับความพึงพอใจที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าปัจจัยอื่นๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.53 และ 3.56 ตามลำดับ

โดยพบว่าองค์ประกอบที่มีความพึงพอใจน้อยส่วนใหญ่เป็นปัจจัยที่สามารถพัฒนาให้ดีขึ้นได้ เช่น การพัฒนาสาธารณูปโภคพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว ได้แก่ป้ายแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว และการให้ข้อมูลรวมทั้งการบริการของเจ้าหน้าที่ รวมทั้งบริการของผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยวด้านต่าง ๆ ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการพัฒนาปัจจัยเหล่านี้เพื่อสร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น (ดังตารางที่ 4.10)

ตารางที่ 4.10 ระดับความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัด นครศรีธรรมราช

รายการ	พอใจมาก	พอใจ	เฉย ๆ	ไม่พอใจ	ไม่พอมาก	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความพึงพอใจ
1.ภาพรวมของการท่องเที่ยวจังหวัด นครศรีธรรมราช	126 (28.60)	267 (60.70)	45 (10.10)	2 (0.60)	0 (0.00)	4.17	0.61	มาก
2.ภาพรวมของการเป็นเมืองท่องเที่ยวของเมื่อเทียบกับจังหวัดอื่น	94 (21.40)	214 (48.60)	109 (24.90)	23 (5.20)	0 (0.00)	3.86	0.80	มาก
3.ความสะดวกสบายของการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยว	135 (30.60)	233 (52.90)	57 (13.00)	15 (3.50)	0 (0.00)	4.11	0.75	มาก
4.ความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานของการเป็นเมืองท่องเที่ยว	88 (20.10)	220 (50.00)	109 (24.70)	22 (4.90)	1 (0.30)	3.85	0.80	มาก
5.ความหลากหลายของสถานที่ท่องเที่ยว	113 (25.70)	243 (55.20)	75 (17.10)	8 (1.70)	1 (0.30)	4.04	0.72	มาก
6.ความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยว	177 (40.20)	208 (47.10)	51 (11.90)	4 (0.90)	0 (0.00)	4.35	1.69	มากที่สุด
7.ป้ายแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว	60 (13.60)	190 (43.4)	133 (30.30)	49 (11.00)	8 (1.70)	3.56	0.91	มาก
8.การให้ความรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว	67 (15.30)	137 (31.20)	181 (41.00)	47 (10.70)	8 (1.70)	3.48	0.93	ปานกลาง
9.บริการของเจ้าหน้าที่ภาครัฐ	56 (12.70)	130 (29.50)	191 (43.40)	56 (12.70)	8 (1.70)	3.39	0.92	ปานกลาง

ตารางที่ 4.10 (ต่อ) ระดับความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รายการ	พอใจมาก	พอใจ	เฉย ๆ	ไม่พอใจ	ไม่พอมาก	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความพึงพอใจ
10.บริการของผู้ให้บริการท่องเที่ยว	64 (14.50)	169 (38.40)	148 (33.50)	57 (13.00)	3 (0.60)	3.53	0.91	มาก
11.บริการด้านที่พัก	65 (14.70)	202 (46.00)	160 (36.40)	11 (2.60)	1 (0.30)	3.72	0.75	มาก
12.บริการด้านอาหาร	97 (22.00)	221 (50.30)	107 (24.30)	15 (3.50)	0 (0.00)	3.91	0.77	มาก
13.บริการด้านการคมนาคมขนส่ง	65 (14.70)	228 (51.70)	125 (28.30)	23 (5.20)	0 (0.00)	3.76	0.76	มาก
14.สินค้าของที่ระลึก	93 (21.20)	215 (48.80)	118 (26.70)	12 (2.60)	3 (0.60)	3.88	0.78	มาก

ที่มา: จากการศึกษา

2.4 แบบแผนการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ผลสมการถดถอยเพื่อหาค่าการใช้จ่ายส่วนเพิ่ม

การศึกษากการใช้จ่ายส่วนเพิ่มด้วยสมการถดถอยอย่างง่าย กำหนดให้รายได้ของนักท่องเที่ยวเป็นตัวแปรอิสระ และการใช้จ่ายเป็นตัวแปรตาม พบว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับรายได้ กล่าวคือ เมื่อระดับรายได้ของนักท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น นักท่องเที่ยวจะมีการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวสูงขึ้น

การประมวลผลได้แบ่งระดับรายได้ดังนี้

Y=1 รายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท

Y=2 รายได้ตั้งแต่ 10,001 – 30,000 บาท

Y=3 รายได้ตั้งแต่ 30,001 – 50,000 บาท

Y=4 รายได้ตั้งแต่ 50,001 -70,000 บาท

Y=5 รายได้ตั้งแต่ 70,001 -100,000 บาท

จากการประมวลผลสามารถสรุปสมการการใช้จ่ายได้(ดังตารางที่ 4.11)ดังนี้

สมการที่ 1 สมการการใช้จ่ายรวม

$$Exp = 915.33Y$$

สมการที่ 2 สมการการใช้จ่ายการเดินทาง

$$Exp_{transport} = 168.18Y$$

สมการที่ 3 สมการการใช้จ่ายด้านที่พัก

$$Exp_{accomodation} = 176.89Y$$

สมการที่ 4 สมการการใช้จ่ายด้านอาหารและเครื่องดื่ม

$$Exp_{food\ and\ beverage} = 128.20Y$$

สมการที่ 5 สมการการใช้จ่ายด้านของที่ระลึก

$$Exp_{surviniar} = 157.16Y$$

สมการที่ 6 สมการการใช้จ่ายด้านกิจกรรมบันเทิง

$$Exp_{entertain} = 118.78Y$$

สมการที่ 7 สมการการใช้จ่ายค่าธรรมเนียมในการเยี่ยมชม

$$Exp_{entrance} = 66.26Y$$

สมการที่ 8 สมการการใช้จ่ายด้านผู้นำเที่ยว

$$Exp_{guide} = 20.00Y$$

สมการที่ 9 สมการการใช้จ่ายด้านการทำบุญ

$$Exp_{donate} = 79.88Y$$

ตารางที่ 4.11 สมการถดถอยประมาณค่าใช้จ่ายส่วนเพิ่ม

สมการ	ค่าสัมประสิทธิ์	Sig t
การใช้จ่ายรวม	915.33	0.00
การใช้จ่ายค่าเดินทาง	168.18	0.00
การใช้จ่ายค่าที่พัก	176.83	0.00
การใช้จ่ายอาหารและเครื่องดื่ม	128.22	0.00
การใช้จ่ายของที่ระลึก	157.16	0.00
กิจกรรมบันเทิง	118.78	0.00
ค่าธรรมเนียมในการเยี่ยมชม	66.26	0.00
จ่ายด้านผู้นำเที่ยว	20.00	0.00
ด้านการทำบุญ	79.88	0.00

ที่มา: จากการศึกษา

ด้านรูปแบบการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวพบว่า มีการใช้จ่ายในรูปแบบของเงินสด ร้อยละ 96.36 ส่วนอีกร้อยละ 3.64 ใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิต (ดังตารางที่ 4.12)

ตารางที่ 4.12 แบบแผนการใช้จ่ายด้านการเดินทาง

รายการ	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
เงินสด	424	96.36
เครดิต	16	3.64
รวม	440	100.00

ที่มา: จากการศึกษา

สำหรับการเลือกที่พักส่วนใหญ่อาศัยการแนะนำจากคนรู้จัก โดยเฉพาะคนในพื้นที่ร้อยละ 33.64 รองลงมาคือจากประสบการณ์ที่เคยมาพัก ร้อยละ 17.27 และจากสื่ออินเทอร์เน็ต และการส่งเสริมการขายใน อีเวนต์ต่าง ๆ ร้อยละ 20.68 ตามลำดับ (ดังตารางที่ 4.13)

ตารางที่ 4.13 วิธีการเลือกที่พักของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รายการ	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
จากอินเทอร์เน็ต	68	15.45
จากคนรู้จัก	148	33.64
จากอีเวนต์การท่องเที่ยว	23	5.23
จากประสบการณ์ที่เคยมาพัก	76	17.27
อื่น ๆ	125	28.41
รวม	440	100

ที่มา: จากการศึกษา

สำหรับเกณฑ์การเลือกที่พัก นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่พิจารณาจาก ที่พักที่อยู่ในเมือง ร้อยละ 31.82 รองลงมานักท่องเที่ยว เน้นที่พักที่ติดทะเล และราคาเหมาะสม ร้อยละ 17.20 ตามลำดับ เป็นที่น่าสังเกตว่านักท่องเที่ยวไม่เลือกที่พักจากโปรโมชั่น ทั้งๆ ที่โรงแรมและรีสอร์ทใหญ่ๆ ในจังหวัดอื่นๆ เน้นการส่งเสริมการขายในรูปแบบนี้ และประสบความสำเร็จ จึงเป็นจุดที่สะท้อนให้เห็นว่า โรงแรมและรีสอร์ทในจังหวัดนครศรีธรรมราช ค่อนข้างแพงโดยเปรียบเทียบกับที่พักมาตรฐานเดียวกันในจังหวัดอื่นๆ (ดังตารางที่ 4.14)

ตารางที่ 4.14 เกณฑ์การเลือกที่พัก

รายการ	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
ติดทะเล	76	17.27
อยู่ในเมือง	140	31.82
สร้างใหม่	4	0.91
ราคาเหมาะสม	76	17.27
ใกล้แหล่งท่องเที่ยว	19	4.32
มาตรฐานที่พัก	11	2.50
มีโปรโมชัน	0	0.00
อื่น ๆ ระบุ	114	25.91
รวม	440	100.00

ที่มา: จากการศึกษา

การใช้บริการด้านอาหารและเครื่องดื่มส่วนใหญ่เป็นรูปแบบ Walk in ถึงร้อยละ 85.68 ส่วนรูปแบบการจองล่วงหน้ามีค่อนข้างน้อย สะท้อนถึงความเพียงพอของบริการด้านอาหารและเครื่องดื่มที่นักท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงได้โดยง่าย อย่างไรก็ตามอาจแสดงถึงความไม่โดดเด่นของร้านอาหารใดร้านหนึ่ง ซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถมีร้านทดแทนได้โดยง่าย (ดังตารางที่ 4.15)

ตารางที่ 4.15 แบบแผนการใช้จ่ายด้านเครื่องดื่ม

รายการ	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
โทรจองล่วงหน้า	20	4.55
Walk in	377	85.68
ทั้งสองแบบ	23	5.23
อื่นๆ	20	4.54
รวม	440	100.00

ที่มา: จากการศึกษา

การเลือกร้านของที่ระลึก และการศึกษาถึงของที่ระลึกในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่า การแนะนำจากคนในพื้นที่มีอิทธิพลต่อการเลือกซื้อของที่ระลึกมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 50.68 รองลงมาเป็นการศึกษาผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตและการจัดทำรายการส่งเสริมการขายคิดเป็นร้อยละ 5.00 ตามลำดับ (ดังตารางที่ 4.16) เนื่องจากนครศรีธรรมราชมีของที่ระลึกที่หลากหลายแต่ไม่มีอัตลักษณ์ที่โดดเด่นชัดเจนในการซื้อของที่ระลึกและของฝากจึงเน้นการสอบถามข้อมูลจากคนในพื้นที่เป็นหลัก

ตารางที่ 4.16 การรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวด้านของที่ระลึก

รายการ	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
จากหนังสือแนะนำเที่ยว	15	3.41
จากการค้นหาทางอินเทอร์เน็ต	22	5.00
จากคำบอกเล่าของคนในพื้นที่	223	50.68
มีโปรแกรมขึ้น	22	5.00
อื่น ๆ	158	35.91
รวม	440	100.00

ที่มา: จากการศึกษา

2.5 เส้นทางท่องเที่ยวที่นิยมเดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

เส้นทางท่องเที่ยวที่นิยมเดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ผลการศึกษาพบว่าเส้นทางท่องเที่ยวหลักมี 5 เส้นทาง (ดังตารางที่ 4.17) ได้แก่

1. ท่องเที่ยวในอำเภอขนอม บริเวณหาดหินงาม อำเภอสิชลบริเวณเขาพลายดำ ทานอาหารที่ร้านครัวตังเก/โกโดน, เตรียมมาเอง, ทำศาลาซีฟู้ด, บ้ำทัง, เคียงเล (สุราษฎร์) หาดคอเขา, ครัวญาติ ฟักบริเวณขนอมและสิชล ชื่อของที่ระลึกเป็นผลิตภัณฑ์อาหารทะเลแปรรูป และสัญลักษณ์ปลาโลมามีค่าใช้จ่ายในการเดินทางท่องเที่ยวเฉลี่ย 2,517 บาทต่อคน

2. เที่ยววัดพระธาตุทุ่งท่าลาด โรบินสัน ทานอาหารที่ร้านขนมจีนเมืองคอน, ป๊อโกชา, โกปี้, ขนมจีนหน้าเมืองหรือเตรียมมาเองพักโรงแรมทวินโลดส์ชื่อของฝากของที่ระลึกข้างวัดพระธาตุ หลังสนามหน้าเมืองได้แก่ เครื่องเงิน เครื่องถม หูเรียนกวนอย่างมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางท่องเที่ยวเฉลี่ย 4,033 บาทต่อคน

3.เที่ยววัดพระธาตุ น้ำตกอ้ายเขียว ทานอาหารที่ทำการอุทยานหรือเตรียมมาเอง พักโรงแรม ทวินโลตัสชื่อของฝากเป็นผลไม้ตามฤดูกาลมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางท่องเที่ยวเฉลี่ย 1,590 บาท ต่อคน

4. เที่ยวศรีวัง พักศรีวัง ทานอาหารที่ศรีวัง ชื่อของฝากเป็นผ้ามัดย้อม สบู่เปลือกมังคุดมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางท่องเที่ยวเฉลี่ย 600 บาทต่อคน

5.เที่ยววัดพระธาตุ แหลมตะลุมพุก ทานอาหารครัวนายหนั่ง พักโรงแรมในเมือง ชื่อของฝากเป็นอาหารทะเลแปรรูปและรังนกมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางท่องเที่ยวเฉลี่ย 2,001 บาทต่อคน

ตารางที่ 4.17 เส้นทางการท่องเที่ยวหลักของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

เส้นทางท่องเที่ยว	ที่พัก	ที่เที่ยว	อาหาร	ของที่ระลึก
เส้นทางที่หนึ่ง	รีสอร์ตบริเวณ ขนอม และเขา พลายดำ	เขาพลายดำ/ หาดหินงาม	ครัวตั้งเก/โกโตน, เตรียมมาเอง,ท่าศาลา ซีฟู๊ด, ป้าทิ้ง,เคียงเล(สุ ราษฎร์)หาดคอเขา, ครัวญาติ	ผลิตภัณฑ์อาหารทะเล แปรรูป สัญลักษณ์ ปลาโลมา
ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย	1,296/520	633/50	338	200
เส้นทางที่สอง	บ้าน/ทวินโลตัส	วัดพระธาตุ (160) ทุ่งท่าลาด โรบินสัน	ขนมจีนเมืองคอน, ป๊อโกไอชา, โกปี้, ขนมจีนหน้าเมือง, เตรียมมาเอง	ข้างวัดพระธาตุ เครื่องเงิน เครื่องถม ทุเรียนกวนอย่าง
ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย	1,190	160/411/532	176/311	200/2,000
เส้นทางที่สาม	บ้าน/ทวินโลตัส	น้ำตกอ้าย เขียว	เตรียมมาเอง,ที่ทำการ อุทยาน	ผลไม้ตามฤดูกาล
ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย	1,190	200	n/a	200

ตารางที่ 4.17 (ต่อ) เส้นทางการท่องเที่ยวหลักของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

เส้นทางท่องเที่ยว	ที่พัก	ที่เที่ยว	อาหาร	ของที่ระลึก
เส้นทางที่สี่	คีรีวง	คีรีวง	ที่พัก	ผ้ามัดย้อม สบู่เปลือกมังคุด
ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย	(400)	(100)	n/a	100
เส้นทางที่ห้า	โรงแรมในอำเภอเมือง	แหลมตะดุมฟุก	ครัวนายหนัง	อาหารทะเลแปรรูป รังนก
ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย	1,190	0	311	500

ที่มา: จากการศึกษา

3. ระดับรายได้ที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ด้านระดับรายได้ที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชทางผู้วิจัยนำเสนอผลการศึกษาดังลำดับหัวข้อตามลำดับดังนี้ 1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการด้านธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช 2. รายได้จากธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช 3. ความพึงพอใจของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อการจัดการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐในจังหวัดนครศรีธรรมราชและ ความต้องการความช่วยเหลือของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวจากหน่วยงานภาครัฐ

3.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 400 ราย ซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ภูมิลำเนาของผู้ประกอบการ ลักษณะการประกอบอาชีพ สถานที่ประกอบธุรกิจ ประเภทธุรกิจ ลักษณะการประกอบธุรกิจ และประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 61.00 อายุของผู้ประกอบการส่วน

ใหญ่อายุระหว่าง 40-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 29.50 รองลงมาอายุระหว่าง 30-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 27.00 ระดับการศึกษาของผู้ประกอบการสำเร็จการศึกษาระดับ มัธยมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 23.50 และปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 21.75 ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดนครศรีธรรมราชคิดเป็นร้อยละ 99.50 ประกอบอาชีพด้านธุรกิจท่องเที่ยวเป็นอาชีพหลักคิดเป็นร้อยละ 82.00 ประเภทของธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชส่วนใหญ่เป็นร้านขายของที่ระลึก คิดเป็นร้อยละ 47.25 รองลงมาเป็นร้านแผงลอยขายอาหาร คิดเป็นร้อยละ 15.25 ลักษณะการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการส่วนใหญ่เป็นธุรกิจส่วนตัวร้อยละ 93.75 รองลงมาเป็นธุรกิจแบบหุ้นส่วนประเภทไม่จดทะเบียน ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ประกอบอาชีพในธุรกิจการท่องเที่ยวมากกว่า 15 ปี คิดเป็นร้อยละ 33.25 (ดังตารางที่ 4.18)

ตารางที่ 4.18 ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการในธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รายการ	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
1.เพศ		
ชาย	156	39.00
หญิง	244	61.00
2.อายุของผู้ประกอบการ		
น้อยกว่า 20	0	0.00
20 -30	50	12.50
31 – 40	108	27.00
41 – 50	118	29.50
51 – 60	96	24.00
มากกว่า 60	22	5.50
ไม่ระบุ	6	1.50

ตารางที่ 4.18 (ต่อ) ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการในธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รายการ	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
3.ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าประถม	29	7.25
ประถม	86	21.50
มัธยมต้น	50	12.50
มัธยมปลาย	94	23.50
ปวส. หรือ อนุปริญญา	45	11.25
ปริญญาตรี	87	21.75
ปริญญาโท	7	1.75
ไม่ระบุ	2	0.50
4.ภูมิลำเนาของผู้ประกอบการ		
นครศรีธรรมราช	398	99.50
สุราษฎร์ธานี	2	0.50
5. การประกอบอาชีพ		
อาชีพหลัก	328	82.00
อาชีพเสริม	67	16.75
ไม่ระบุ	5	1.25
6.สถานที่ในการประกอบธุรกิจ		
โบราณสถาน วัด พิพิธภัณฑ์	100	25.00
หาดทราย ชายทะเล	100	25.00
วิถีชีวิตชุมชน	98	24.50
นิเวศน์ ป่าเขา แม่น้ำ	100	25.00
แหล่งศิลปวัฒนธรรม	2	0.50

ตารางที่ 4.18 (ต่อ) ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการในธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รายการ	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
7. ประเภทธุรกิจที่ประกอบอาชีพ		
โรงแรม/ที่พัก	24	6.00
ร้านอาหาร	57	14.25
ของที่ระลึก	189	47.25
แผงลอยขายอาหาร	61	15.25
ธุรกิจขนส่งสินค้า	2	0.50
บริการรับส่งนักท่องเที่ยว	55	13.75
ธุรกิจท่องเที่ยวเชิงเกษตร	4	1.00
ร้านเสริมสวย	3	0.75
ธุรกิจสปา	5	1.25
8. ลักษณะประเภทธุรกิจ		
ธุรกิจส่วนตัว	375	93.75
ธุรกิจแบบหุ้นส่วนประเภทจดทะเบียน	18	4.50
ธุรกิจแบบหุ้นส่วนประเภทไม่จดทะเบียน	2	0.50
อื่นๆ	5	1.25
ประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ		
น้อยกว่า 5 ปี	113	26.25
5-10 ปี	119	23.50
11-15 ปี	35	8.75
มากกว่า 15 ปี	134	35.25
ไม่ระบุ	7	1.75

ที่มา: จากการสำรวจ

3.2 รายได้จากการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

หากทำการศึกษารายได้จากการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่ารายได้ของผู้ประกอบการส่วนใหญ่น้อยกว่า 50,000 บาท ต่อเดือน ร้อยละ 71.50 รองลงมารายได้เฉลี่ยต่อเดือน 50,000 – 70,000 บาท ร้อยละ 7.50 ตามลำดับ (ดังตารางที่ 4.19) โดยรายได้รวมจากการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวทั้งปีเฉลี่ยร้อยละ 915,940.37 บาท หากทำการเฉลี่ยรายได้ของผู้ประกอบการเป็นรายเดือนพบว่าผู้ประกอบการมีรายได้เดือนเมษายนสูงที่สุดโดยมีรายได้เฉลี่ย 83,083.11 บาท รองลงมาเป็นเดือนมกราคม มีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 82,236.48 บาท และ เดือนมีนาคม มีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 78,846.05 บาท คิดเป็นร้อยละ 9.08, 8.97 และ 8.60 ของรายได้เฉลี่ยทั้งปี ตามลำดับ เนื่องจากเป็นช่วงเทศกาลปีใหม่ มาฆบูชา และสงกรานต์ รวมทั้งสภาพอากาศเหมาะแก่การท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ ทั้งภูเขาและทะเล เนื่องจากส่วนมาก ในช่วงเดือนดังกล่าวเป็นฤดูร้อนของจังหวัด มีปริมาณฝนตกน้อยเมื่อเทียบกับช่วงอื่น ๆ ทำให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชมากกว่าช่วงเดือนอื่นๆ (ดังตารางที่ 4.20)

ตารางที่ 4.19 รายได้จากการประกอบธุรกิจท่องเที่ยวของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ระดับรายได้	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 50,000 บาท	286	71.50
50,000-70,000 บาท	30	7.50
70,001- 100,000 บาท	15	3.75
100,001 – 130,000 บาท	15	3.75
130,001 – 150000 บาท	5	1.25
150,001 – 170,000 บาท	3	0.75
200,001 – 230,000 บาท	13	3.25
230,001 – 250,000 บาท	3	0.75
250,001 – 270,000 บาท	3	0.75

ตารางที่ 4.19 (ต่อ) รายได้จากการประกอบธุรกิจท่องเที่ยวของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวใน
จังหวัดนครศรีธรรมราช

ระดับรายได้	จำนวน	ร้อยละ
300,001 – 330,000 บาท	8	2.00
330,001 – 350,000 บาท	2	0.50
400,001 – 430,000 บาท	2	0.50
มากกว่า 600,000 บาท	15	3.75

ที่มา: จากการศึกษา

ตารางที่ 4.20 รายได้เฉลี่ยแต่ละเดือนของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

เดือน	รายได้เฉลี่ย(บาท)	ร้อยละ
มกราคม	82,236.48	8.97
กุมภาพันธ์	78,006.52	8.51
มีนาคม	78,846.05	8.60
เมษายน	83,083.11	9.08
พฤษภาคม	75,152.51	8.20
มิถุนายน	74,482.89	8.14
กรกฎาคม	73,009.05	7.98
สิงหาคม	72,650.62	7.94
กันยายน	73,223.40	7.99
ตุลาคม	74,189.37	8.09
พฤศจิกายน	74,281.42	8.11
ธันวาคม	76,775.93	8.39
รวม	915,937.35	100.00

ที่มา: จากการศึกษา

ด้านเงินลงทุนในการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวพบว่าผู้ประกอบการในจังหวัดนครศรีธรรมราชส่วนใหญ่ใช้เงินทุนส่วนตัวในการลงทุนคิดเป็นร้อยละ 68.50 และมีการกู้ยืมเงินเพื่อใช้ในการลงทุนประกอบธุรกิจร้อยละ 31.00 โดยเป็นหนี้สินนอกระบบร้อยละ 65.32 และหนี้สินในระบบร้อยละ 34.68 ตามลำดับ โดยจำนวนเงินที่กู้ยืมในระบบส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 10,000 – 50,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 6.80 และจำนวนเงินที่กู้ยืมนอกระบบส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 10,000 – 50,000 บาท ร้อยละ 16.75 (ดังตารางที่ 4.21) ด้านพฤติกรรมการใช้จ่ายในการชำระสินค้าและบริการของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่านักท่องเที่ยวมีการชำระสินค้าเป็นเงินสดคิดเป็นร้อยละ 84.50 รองลงมาเป็นการชำระผ่านบัตรเครดิตคิดเป็นร้อยละ 9.00 ตามลำดับ (ดังตารางที่ 4.22)

ตารางที่ 4.21 ภาระหนี้จากการประกอบธุรกิจ แหล่งที่มาของหนี้สิน จำนวนหนี้สิน ของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รายการ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
ภาระหนี้		
มี	124	31.00
ไม่มี	274	68.50
ไม่ระบุ	2	0.50
ที่มาของหนี้สิน		
ในระบบ	43	34.68
นอกระบบ	81	65.32
จำนวนหนี้สินในระบบ		
ไม่มี	318	79.40
น้อยกว่า 10,000 บาท	13	3.30
10,000 -50,000 บาท	27	6.80
50001-100000 บาท	3	0.80
ไม่ระบุ	39	9.70

ตารางที่ 4.21 (ต่อ) ภาระหนี้จากการประกอบธุรกิจ แหล่งที่มาของหนี้สิน จำนวนหนี้สิน ของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รายการ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
จำนวนหนี้สินนอกระบบ		
ไม่มี	319	79.75
น้อยกว่า 10,000 บาท	2	0.50
10,000 -50,000 บาท	67	16.75
50,001 – 100,000	7	1.75
100,001-200,000	2	0.50
มากกว่า 200,000 บาท	3	0.75

ที่มา: จากการศึกษา

ตารางที่ 4.22 พฤติกรรมการชำระหนี้ของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

พฤติกรรมการชำระเงิน	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
ชำระเป็นเงินสด	338	84.50
บัตรเครดิต	36	9.00
โอนผ่านธนาคาร	26	6.50

ที่มา: จากการสำรวจ

3.3 ความพึงพอใจของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อการจัดการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐในจังหวัดนครศรีธรรมราช

การศึกษาระดับความพึงพอใจของผู้ประกอบการธุรกิจด้านการท่องเที่ยวต่อการจัดการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่า การจัดการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย 3.83 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.83 หากจำแนกเป็นรายประเด็นพบว่า การจัดการด้านความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐในจังหวัด

นครศรีธรรมราชผู้ประกอบการมีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ย 4.48 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.19 รองลงมา ความหลากหลายของสถานที่ท่องเที่ยวมีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ย 4.31 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.21 ตามลำดับ และในประเด็นทั้งหมดผู้ประกอบการมีความพึงพอใจต่อความชว่งเหลือของหน่วยงานภาครัฐน้อยที่สุด แต่ยังคงมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก 3.34 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.13 ตามลำดับ (ดังตารางที่ 4.23)

ตารางที่ 4.23 ระดับพึงพอใจต่อการจัดการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รายการ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่ระบุ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
ภาพรวมของการท่องเที่ยวจังหวัดนครศรีธรรมราช	56 (14.00)	267 (66.75)	39 (9.75)	30 (7.50)	8 (2.00)	0 (0.00)	3.83	0.83	มาก
ความสะดวกสบายของการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยว	64 (16.00)	254 (63.50)	50 (12.50)	23 (5.75)	7 (1.75)	2 (0.50)	4.26	0.22	มากที่สุด
ความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานของการเป็นเมืองท่องเที่ยว	34 (8.50)	220 (55.00)	91 (22.75)	43 (10.75)	10 (2.50)	2 (0.50)	3.96	0.25	มาก
ความหลากหลายของสถานที่ท่องเที่ยว	78 (19.50)	238 (59.50)	50 (12.50)	27 (6.75)	5 (1.25)	2 (0.50)	4.31	0.21	มากที่สุด
ความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยว	106 (26.50)	236 (59.00)	40 (10.00)	14 (3.50)	2 (0.50)	2 (0.50)	4.48	0.19	มากที่สุด
การสนับสนุนช่วยเหลือของภาครัฐ	50 (12.50)	166 (41.50)	85 (21.25)	67 (16.75)	32 (8.00)	0 (0.00)	3.34	1.13	มาก

ที่มา: จากการสำรวจ

3.4 ความต้องการความช่วยเหลือของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวจากหน่วยงานภาครัฐ

ด้านความต้องการช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด หากจำแนกเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ประกอบการต้องการให้ภาครัฐส่งเสริมด้านการประชาสัมพันธ์ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวสูงสุด รองลงมาความช่วยเหลือด้านเงินทุนในการประกอบธุรกิจ การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ถนน น้ำ ไฟ ป้าย และการอบรมความรู้ในการประกอบธุรกิจ โดยมีค่าเฉลี่ย 4.76, 4.39, 4.37 และ 4.35 ตามลำดับ (ดังตารางที่ 4.24)

ตารางที่ 4.24 ระดับความคิดเห็นเรื่องสิ่งที่ต้องการความช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐในการพัฒนาธุรกิจ

รายการ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่ระบุ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
ความรู้ในการประกอบธุรกิจ	81 (20.20)	163 (40.80)	91 (22.70)	17 (4.20)	45 (11.30)	3 (0.80)	4.35	8.813	มากที่สุด
ความช่วยเหลือด้านเงินทุน	159 (34.90)	94 (23.50)	79 (19.70)	30 (7.60)	54 (13.40)	3 (0.80)	4.39	8.836	มากที่สุด
การอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากรด้านภาษา	106 (26.50)	129 (32.40)	74 (18.50)	40 (10.10)	47 (11.80)	3 (0.80)	4.32	8.830	มากที่สุด
การอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากรด้านการเป็นผู้บริการที่ดี	58 (20.60)	110 (38.70)	62 (21.80)	110 (38.70)	58 (20.60)	2 (0.80)	4.33	8.814	มากที่สุด
การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ถนน น้ำ ไฟ ป้าย	156 (39.10)	139 (34.90)	55 (13.90)	27 (6.70)	20 (5.00)	7 (0.40)	4.37	6.261	มากที่สุด

ตารางที่ 4.24 (ต่อ) ระดับความคิดเห็นเรื่องสิ่งที่ต้องการความช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐในการพัฒนาธุรกิจ

รายการ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่ระบุ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
การส่งเสริมด้านการประชาสัมพันธ์ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว	220 (55.00)	123 (30.70)	39 (9.70)	12 (2.90)	5 (1.90)	2 (0.40)	4.76	6.196	มากที่สุด

ที่มา: จากการศึกษา

ข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการที่มีต่อการพัฒนาแผนการท่องเที่ยวจังหวัดนครศรีธรรมราช

ด้านการท่องเที่ยว

ควรจัดหรือปรับปรุงภูมิทัศน์ให้มีความสะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อย สวยงาม จัดระเบียบหาบเร่งแผงลอยให้แม่ค้าได้ค้าขายได้สะดวกจัดระบบสิ่งบริการสาธารณะ ให้สวยงาม และสะอาด เช่น ห้องน้ำ ศาลานั่งพัก ถึงชยะ

มีการสำรวจและเปิดเส้นทางท่องเที่ยวใหม่ ๆ แหล่งท่องเที่ยวใหม่ๆ และแปลกตาเพิ่มกิจกรรมการท่องเที่ยว พร้อมทั้งเพิ่มจุดชมวิวระหว่างเส้นทาง เพื่อลดความเหนื่อยอ่อนจากการเดินทางในระยะไกล

มีการสร้างเครือข่ายระหว่างภาคธุรกิจ และหน่วยงานภาครัฐเพื่อยกระดับการท่องเที่ยวของนครศรีธรรมราช ให้ประเทศเพื่อนบ้านได้รับรู้ว่านครศรีธรรมราชเป็นเมืองน่าเที่ยว และเพิ่มกิจกรรมอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว เพื่อให้คงอยู่สืบไป

ด้านข้อมูลการท่องเที่ยว

ควรจัดให้มีการโฆษณาทางสื่อทุกประเภทให้นักท่องเที่ยวและคนในท้องถิ่นรู้จักแหล่งท่องเที่ยวประชาสัมพันธ์ข้อมูลของแต่ละอำเภอ ของจังหวัดนครศรีธรรมราชรวบรวมแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัด โดยสามารถติดต่อขอข้อมูล ณ ที่ใดที่หนึ่งก็ได้ เช่น ศูนย์ท่องเที่ยวของจังหวัดนครศรีธรรมราช หรือสาขาย่อยในแต่ละอำเภอโฆษณาประชาสัมพันธ์ในต่างประเทศมากขึ้นควรจัดกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยวมีแผนที่ในแผ่นโฆษณาควรทำป้ายบอกทางให้ชัดเจน หรือทำเอกสารแจกตามสถานที่ต่างๆนอกเหนือจากศูนย์บริการนักท่องเที่ยวของการบการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยให้มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยวเพื่อกระจายข้อมูลการท่องเที่ยวตามแหล่งชุมชนต่างๆมีการแนะนำโปรแกรมท่องเที่ยว เช่น ถ้ามีเวลา 1 วัน หรือ 2-3 วัน ควรจะไปเที่ยวที่ไหนบ้าง นอกจากนี้ควรมีเอกสารเผยแพร่จัดทำข้อมูลการท่องเที่ยวในรูปแบบเล่มให้ครบทุกที่ในจังหวัด พร้อมพิมพ์บอกประวัติความสำคัญ และมีแผนที่เดินทางการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวและการให้ข้อมูลข่าวสารตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ รวมทั้งควรมีการพัฒนาเป็นสื่อมัลติมีเดีย

ด้านการให้บริการ

ในมุมมองของผู้ประกอบการเอง ยังคงมองว่าการให้บริการนักท่องเที่ยวยังคงเป็นจุดอ่อนของการท่องเที่ยว นครศรีธรรมราช ด้วยบุคลิกที่เป็นคนพูดจาโผงผาง และไม่คอยยิ้ม ทำให้ภาพลักษณ์ที่สะท้อนออกไปเป็น การไม่สนใจนักท่องเที่ยวการบริการไม่ดีควรมีความร่วมมือกับภาครัฐในการเข้ามาพัฒนาทักษะการบริการ ในทุกกลุ่มผู้ให้บริการ ตั้งแต่พนักงานขับรถโดยสาร ผู้ประกอบการร้านค้า ร้านอาหาร พนักงานโรงแรม รวมทั้งการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาต่างประเทศควบคู่ไปด้วย เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติทั้งในภูมิภาคอาเซียน และภายนอกภูมิภาคชุมชนควรมีมีคฤหาสน์ที่รู้ข้อมูลการท่องเที่ยวอย่างแท้จริง สามารถถ่ายทอดความรู้ให้แก่นักท่องเที่ยวเป็นอย่างดี รวมทั้งมีการพัฒนาทักษะการขายและการตลาดให้กับผู้ประกอบการเพื่อเปิดตลาดใหม่ ๆ ทางด้านการท่องเที่ยว และทำการตลาดเชิงรุกเข้าถึงนักท่องเที่ยวให้มากขึ้น

ด้านการคมนาคมขนส่ง

เนื่องจากจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นจังหวัดใหญ่ และสถานที่ท่องเที่ยวแต่ละจุดค่อนข้างห่างกัน การพัฒนาสาธารณูปโภคพื้นฐานโดยเฉพาะถนนเพื่อเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเป็นเรื่องสำคัญ รวมทั้งการบริการข้อมูล แผนที่ ป้ายบอกทางที่ชัดเจนการพัฒนากการโดยสาธารณธารณะควรมุ่งเน้นการบริการที่น่าเชื่อถือ มีมาตรฐานราคาชัดเจน และมีบริการรถโดยสารเพื่อนำเที่ยวตามแหล่งต่าง ๆ ที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น รวมทั้งการประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวได้ทราบถึงบริการนี้ด้วย

ด้านของที่ระลึก

นครศรีธรรมราชเป็นจังหวัดที่มีของที่ระลึกเป็นเอกลักษณ์ค่อนข้างหลากหลาย ทั้งทางด้านชนิดสินค้า และระดับราคา อย่างไรก็ตาม เพื่อส่งเสริมคุณค่าความเป็นเอกลักษณ์ ที่ผู้ประกอบการให้ความเห็นเรื่องที่กำลังเป็นที่กังวล และควรตระหนักของผู้ประกอบการด้วยกันเอง คือ ควรเน้นของที่เป็นของท้องถิ่นจริงๆ ควบคู่กับพัฒนาสินค้าใหม่ๆ ออกมา และพัฒนามาตรฐานของที่ระลึกเพื่อเพิ่มมูลค่า ให้มีความหลากหลาย นอกจากนี้ควรมีการพัฒนาสถานที่จัดจำหน่ายของที่ระลึกอย่างไรก็ตามผู้ประกอบการเห็นว่า ภาครัฐควรเข้ามามีบทบาทในการประชาสัมพันธ์ของที่ระลึกในท้องถิ่น ให้นักท่องเที่ยวได้รู้จัก ควบคู่กับส่งเสริมชุมชนในการออกแบบผลิตภัณฑ์รูปแบบใหม่ ๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดมากขึ้น

หน่วยงานภาครัฐ

ข้อเสนอของผู้ประกอบการต่อหน่วยงานภาครัฐโดยตรง ได้แก่ การปรับปรุงรูปแบบการทำงานเชิงรุก ที่จริงจัง และจริงใจ โดยเฉพาะการประชาสัมพันธ์ให้ข้อมูลด้านต่างให้แก่ผู้ประกอบการ และนักท่องเที่ยว ส่งเสริมการลงทุน พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ช่วยทำการวิจัยและพัฒนาสินค้าและการลดต้นทุนการผลิต จัดทำแผนส่งเสริมการท่องเที่ยวให้ต่อเนื่องมีเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ ให้คำแนะนำที่ดี ควรมีจิตใจบริการประชาชน จัดอบรมด้านภาษาโดยเน้นให้ชุมชนมีส่วนร่วม และจัดโครงการสนับสนุนการฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวนอกจากนี้ยังมีการเสนอให้นักท่องเที่ยวจัดทำถนนคนเดิน ซึ่งเป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวที่กำลังได้รับความนิยมด้วย

ผู้ประกอบการ

ทัศนคติ ต่อผู้ประกอบการด้วยตนเอง พบว่าบางรายมีการเอาเปรียบลูกค้าขาดความใส่ใจในคุณภาพสินค้าและบริการควรจะพุดจากกับนักท่องเที่ยว ด้วยวาจาที่สุภาพ และเห็นว่าผู้ประกอบการควรยกระดับบริการของสถานประกอบการตนเองด้วยการจัดอบรมให้พนักงานในด้านการบริการ

4. รูปแบบการกระจายรายได้จากการจัดการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

จากการศึกษาการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวเชิงปริมาณของผู้ให้บริการการท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่ามูลค่ารายได้เฉลี่ยของธุรกิจที่พัก มีระดับรายได้สูงสุดจำนวน 4,033,202 บาทต่อปีรองลงมาเป็นรายได้จากร้านอาหารจำนวน 1,798,721 บาทและร้านขายของที่ระลึกจำนวน 763,393.6 บาทต่อปี (ดังตารางที่ 4.25)

ตารางที่ 4.25 แสดงรายได้เฉลี่ยแยกตามประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว

ประเภทธุรกิจ	ร้อยละของรายได้ทั้งหมด	ระดับรายได้เฉลี่ย
โรงแรมที่พัก	26.01132	4,033,202
ร้านอาหาร	28.17261	1,798,721
แผงลอยขายอาหาร	2.092337	126,166.7
ร้านขายของที่ระลึก	28.83679	763,393.6
บริการรับนักท่องเที่ยว	9.392195	617,829.6
อื่น ๆ	1.680273	-
รวม	100.00	915,940.4

ที่มา: จากการคำนวณ

4.1 ระดับการกระจายรายได้เบื้องต้นโดยใช้สัมประสิทธิ์จีนิ

การคำนวณระดับการกระจายรายได้เบื้องต้นโดยใช้สัมประสิทธิ์จีนิ โดยปกติค่าอยู่ระหว่าง 0 - 1 หากค่าที่คำนวณได้มีค่าใกล้ 1 แสดงให้เห็นว่าความไม่เท่าเทียมกันของรายได้สูง หากค่าสัมประ

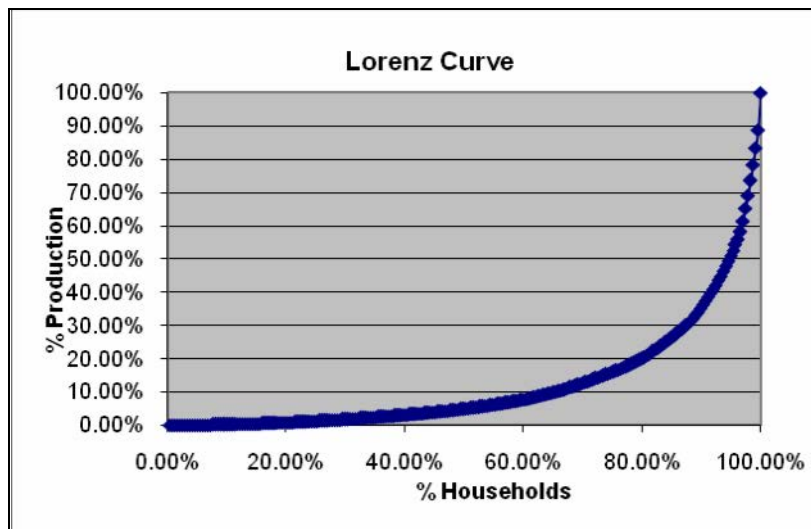
สิทธิจึนี้มีค่าเช่าใกล้เคียงศูนย์ แสดงให้เห็นว่าความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ต่ำ หรือมีการกระจายรายได้ที่
ดีนั่นเอง

ภาพรวมของธุรกิจท่องเที่ยวจังหวัดนครศรีธรรมราช และการกระจายรายได้แยกตามประเภท
ธุรกิจ ผลการศึกษาพบว่าธุรกิจบริการรับส่งนักท่องเที่ยวมีความไม่เท่าเทียมกันสูงที่สุด คือมีค่าสัมประ
สิทธิจึนี้ 0.76812684 เนื่องจากเป็นธุรกิจที่มีการผูกขาดสูง และต้องมีการขอสัมปทานเส้นทาง และ
สะท้อนถึงอิทธิพลการให้บริการของรถโดยสารในท้องถิ่นด้วย และเป็นที่น่าสนใจว่าธุรกิจโรงแรมที่พัก
มีการกระจายรายได้ค่อนข้างดี สะท้อนถึงความเท่าเทียมกันของรายได้ อย่างไรก็ตามยังสะท้อนจุด
ด้อยของธุรกิจโรงแรมที่ไม่มีความหลากหลายของระดับโรงแรม และระดับราคา ทำให้นักท่องเที่ยวมี
ตัวเลือกน้อย ส่วนธุรกิจของที่ระลึก และแผงลอยร้านอาหารเป็นธุรกิจที่มีความแตกต่างในตัวสินค้า
ค่อนข้างน้อย ทำให้การกระจายรายได้ค่อนข้างดี โดยเปรียบเทียบกับการกระจายรายได้รวมของทุก
ธุรกิจ (ดังตารางที่ 4.26)

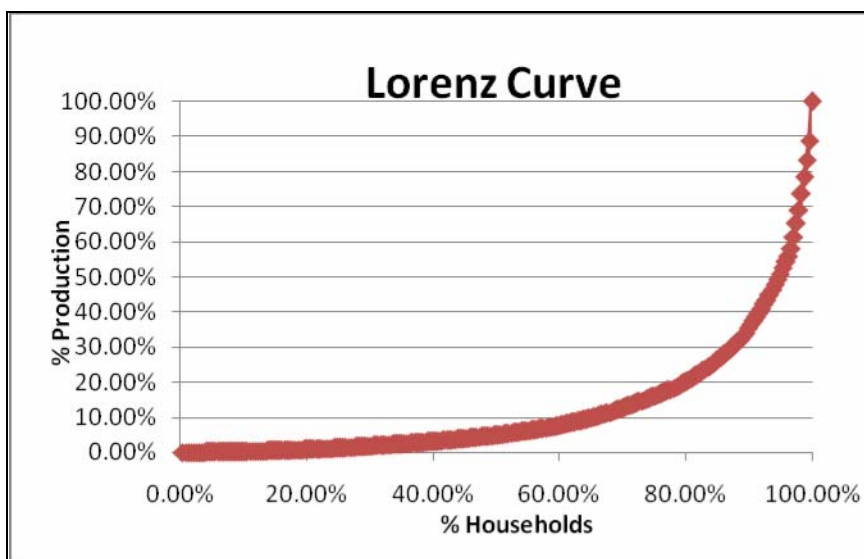
ตารางที่ 4.26 แสดงสัมประสิทธิจึนี้แยกตามประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว

ประเภทธุรกิจ	สัมประสิทธิจึนี้
โรงแรมที่พัก	0.52766887
ร้านอาหาร	0.70914856
แผงลอยขายอาหาร	0.52120945
ร้านขายของที่ระลึก	0.63366294
บริการรับนักท่องเที่ยว	0.76812684
รวม	0.754481

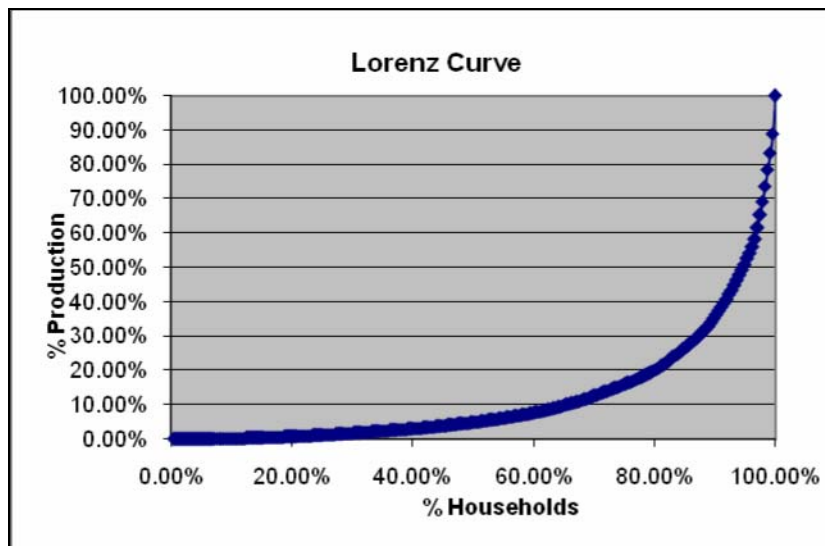
ที่มา: จากการคำนวณ

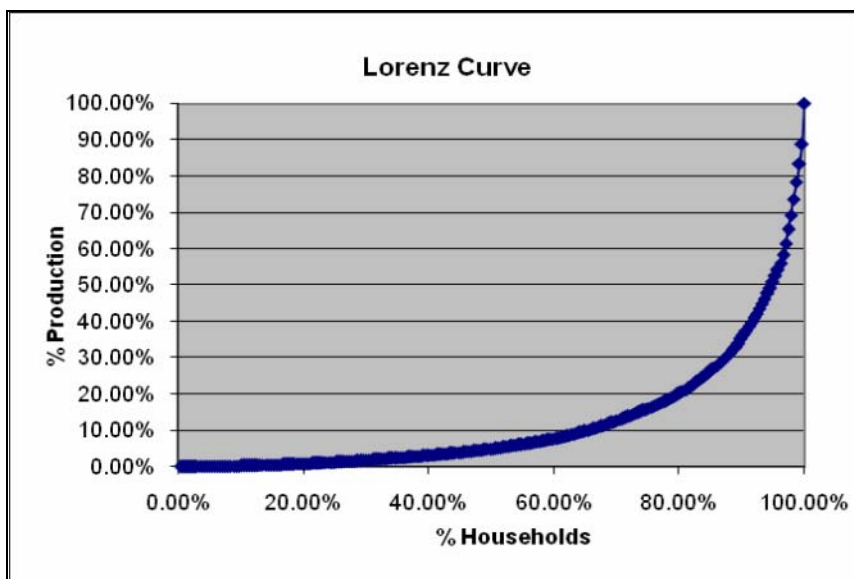
ภาพที่ 4.1 เส้นลอร์เรนจ์ของภาพรวมธุรกิจท่องเที่ยว
ที่มา: จากการคำนวณ

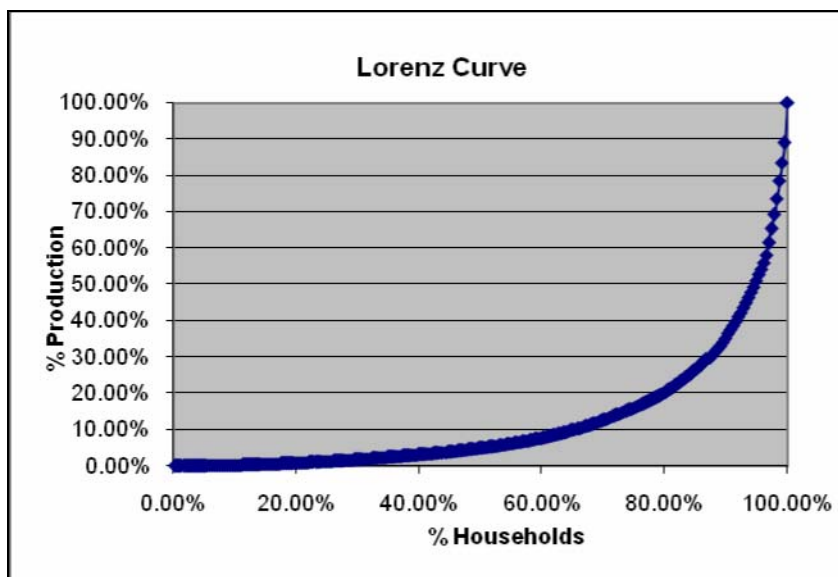
ภาพที่ 4.2 เส้นลอร์เรนจ์ของภาพรวมธุรกิจโรงแรม
ที่มา: จากการคำนวณ

ภาพที่ 4.3 เส้นลอร์เรนจ์ของภาพรวมธุรกิจร้านอาหาร
ที่มา: จากการคำนวณ

ภาพที่ 4.4 เส้นลอร์เรนจ์ของภาพรวมธุรกิจหาบเร่แผงลอย
ที่มา: จากการคำนวณ

ภาพที่ 4.5 เส้นลอร์เรนจ์ของภาพรวมธุรกิจรับส่งนักท่องเที่ยว
ที่มา: จากการคำนวณ

4.2 ระดับการกระจายรายได้เบื้องต้นโดยใช้ดัชนี Shorrocks order two

ดัชนี Shorrocks order two คือการพิจารณาองค์ประกอบของความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ เพื่อเป็นการศึกษาถึงปัจจัยต่างที่ส่งผลกระทบต่อการกระจายรายได้ ซึ่งโดยปกติใช้ศึกษาความไม่เท่าเทียมกันของการกระจายรายได้ในครัวเรือน ผู้วิจัยยังได้ทำการพิจารณาดัชนี Shorrocks order two แยกตามประเภทธุรกิจเพื่อเปรียบเทียบผลการศึกษา ผลปรากฏว่าค่าดัชนี Shorrocks order two สอดคล้องกับดัชนี Gini คือธุรกิจบริการรับส่งนักท่องเที่ยวมีค่าความไม่เท่าเทียมกันสูงที่สุดมีค่าดัชนี Shorrocks order two 3.652396 รองลงมาคือธุรกิจ ร้านอาหาร และร้านขายของที่ระลึก มีค่าดัชนี Shorrocks order two 2.550145, 1.775538 ตามลำดับ (ดังตารางที่ 4.27)

ตารางที่ 4.27 ดัชนี Shorrocks จำแนกตามประเภทธุรกิจที่ให้บริการ

ประเภทธุรกิจ	ดัชนี Shorrocks
โรงแรมที่พัก	0.458479
ร้านอาหาร	2.550145
แผงลอยขายอาหาร	0.665125
ร้านขายของที่ระลึก	1.775538
บริการรับนักท่องเที่ยว	3.652396
อื่น ๆ	1.1989
รวม	3.158405

ที่มา:จากการศึกษา

ทางผู้วิจัยศึกษาความไม่เท่าเทียมกันของการกระจายรายได้ในครัวเรือนผู้วิจัยพิจารณาปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบของความไม่เท่าเทียมกันดังต่อไปนี้

1. ประเภทธุรกิจ
 - 1.1 โรงแรมที่พัก
 - 1.2 ร้านอาหาร
 - 1.3 แผงลอยขายอาหาร
 - 1.4 ร้านขายของที่ระลึก
 - 1.5 บริการรับนักท่องเที่ยว
 - 1.6 อื่น ๆ
2. เพศของผู้ประกอบการ
 - 2.1 เพศชาย
 - 2.2 เพศหญิง
3. อายุของผู้ประกอบการ
 - 3.1 21-30 ปี
 - 3.2 31-40 ปี

- 3.3 41-50 ปี
- 3.4 50-60 ปี
- 3.5 มากกว่า 60 ปี
- 4. ระดับการศึกษาของผู้ประกอบการ
 - 4.1 ต่ำกว่าประถม
 - 4.2 มัธยมต้น
 - 4.3 มัธยมปลาย
 - 4.4 อนุปริญญา
 - 4.5 ปริญญาตรี
 - 4.6 สูงกว่าปริญญาตรี
- 5. ประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ
 - 5.1 1-2 ปี
 - 5.2 3-5 ปี
 - 5.3 6-10 ปี
 - 5.4 10-20 ปี
 - 5.5 มากกว่า 20 ปี
- 6. สถานที่ตั้งซึ่งเป็นที่ตั้งของธุรกิจ
 - 6.1 วัด
 - 6.2 ทะเล
 - 6.3 ชุมชน
 - 6.4 ศิลปะวัฒนธรรม
 - 6.5 อื่น ๆ

จากตารางองค์ประกอบความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ นำเสนอดัชนีความไม่เท่าเทียมของรายได้ภายในกลุ่ม และความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ระหว่างกลุ่ม หากพิจารณาองค์ประกอบของธุรกิจที่ส่งผลต่อความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ พบว่า ประเภทของธุรกิจเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้รายได้ไม่เท่าเทียมกัน พบว่ามีความไม่เท่าเทียมกันระหว่างกลุ่มสูงถึงร้อยละ 59.72 รองลงมาคือระดับการศึกษาของผู้ประกอบการ และประสบการณ์ประกอบธุรกิจ ซึ่งมีความไม่เท่าเทียมกันระหว่างกลุ่ม

ร้อยละ 13.36 และ 9.25 ตามลำดับ ส่วนเพศของผู้ประกอบการ และสถานที่ตั้งของธุรกิจในแต่ละประเภทของแหล่งท่องเที่ยวมีผลต่อการกระจายรายได้ค่อนข้างน้อย ซึ่งสามารถได้ว่าทุนทรัพย์ซึ่งเป็นปัจจัยหลักในการเลือกประเภทธุรกิจ และทุนมนุษย์ ซึ่งเกิดจากการศึกษาและประสบการณ์เป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดความแตกต่างทางด้านรายได้ สะท้อนให้เห็นช่องทางการยกระดับรายได้จากการท่องเที่ยวโดยภาพรวมว่า การสนับสนุนแหล่งทุน และการสนับสนุนทางด้านวิชาการเป็นกลยุทธ์หลักที่สามารถยกระดับรายได้ของการท่องเที่ยวนครศรีธรรมราชได้ ซึ่งกลยุทธ์ต่างจะได้นำไปบรรจุในแผนพัฒนาต่อไป (ดังตารางที่ 4.28)

ตารางที่ 4.28 ดัชนี Shorrocks จำแนกตามองค์ประกอบ

รายการ	ความไม่เท่าเทียมกันภายในกลุ่ม	ความไม่เท่าเทียมกันระหว่างกลุ่ม
ประเภทธุรกิจ	0.346211 (40.27864)	0.513329 (59.72136)
เพศของผู้ประกอบการ	3.122668 (99.17341)	0.026027 (0.82659)
อายุของผู้ประกอบการ	3.095649 (96.15435)	0.123809173 (3.845652172)
ระดับการศึกษาของผู้ประกอบการ	2.9316 (86.64389)	0.451904 (13.35611)
ประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ	3.611047 (90.75296)	0.367938 (9.247036)
สถานที่ตั้งของธุรกิจ	3.135525 (98.61448)	0.044054 (1.385524)

ที่มา:จากการศึกษา

5. แนวทางการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ทางผู้วิจัยทำการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช โดยการวิเคราะห์การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยได้วิเคราะห์องค์ประกอบในลักษณะรูปธรรมและนามธรรมที่สามารถเอื้อประโยชน์ต่อการท่องเที่ยวได้แก่

1. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายใน ซึ่งปัจจัยที่เป็นเชิงบวก จะเรียกว่า "จุดแข็ง" (Strength) และปัจจัยที่เป็นเชิงลบจะเรียกว่า "จุดอ่อน" (Weakness)
2. การวิเคราะห์ปัจจัยสภาพแวดล้อมภายนอก ซึ่งปัจจัยที่เป็น เชิงบวก เรียกว่า "โอกาส" (Opportunities) และปัจจัยที่เป็นเชิงลบ จะเรียกว่า "อุปสรรค" (Threats)

SWOT เป็นคำย่อมาจากคำว่า Strengths, Weaknesses, Opportunities, and Threats โดย Strengths คือ จุดแข็ง หมายถึง สถานการณ์ด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชที่เป็นบวก ซึ่งสามารถนำมาใช้เป็นประโยชน์ในกำหนดแผนพัฒนาการลงทุนให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้ ส่วน Weaknesses คือ จุดอ่อน หมายถึง สถานการณ์ด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชที่เป็นลบ ซึ่งขัดขวางไม่ให้แผนพัฒนาการลงทุนให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้

Opportunities คือ โอกาส หมายถึง ปัจจัยและสถานการณ์ภายนอกที่เอื้ออำนวยให้แผนพัฒนาการลงทุนให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้บรรลุวัตถุประสงค์ ส่วน Threats คือ อุปสรรค หมายถึง ปัจจัยและสถานการณ์ภายนอกที่ขัดขวางไม่ให้แผนพัฒนาการลงทุนให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้ จากการวิเคราะห์ SWOT ด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดนครศรีธรรมราช มีผลการศึกษาดังนี้

จุดแข็ง (Strengths)

1. จังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นเมืองเก่าและเป็นศูนย์กลางแห่งพุทธศาสนาของอาณาจักรศรีวิชัยส่งผลให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญและโดดเด่นทางประวัติศาสตร์และโบราณคดี
2. ความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดนครศรีธรรมราชประเภทหาดทรายชายทะเล เกาะ อ่าว ซึ่งยังคงมีความสวยงามและสมบูรณ์
3. จังหวัดนครศรีธรรมราชแหล่งท่องเที่ยวประเภทป่าเขา แม่น้ำ ถ้ำ ทะเลสาบ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยว
4. จังหวัดนครศรีธรรมราชแหล่งท่องเที่ยวประเภทวิถีชีวิตชุมชน ตลาด หมู่บ้าน ศูนย์วัฒนธรรม ซึ่งอำเภอลานสกาเป็นเป็นนิยมเนื่องจากมีอากาศบริสุทธิ์

5. มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีที่หลากหลาย เช่น การสักการะพระบรมสารีริกธาตุ การเดินป่าศึกษาธรรมชาติ เล่นน้ำทะเล ดูปลาโลมาสีชมพู เป็นต้น
6. จังหวัดนครศรีธรรมราชมีความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานของการเป็นเมืองท่องเที่ยว
7. แหล่งท่องเที่ยวเข้าถึงได้ง่าย มีการเส้นทางการคมนาคมที่สะดวก

จุดอ่อน (Weaknesses)

1. จังหวัดนครศรีธรรมราชยังขาดการวางแผนยุทธศาสตร์ด้านทรัพยากรท่องเที่ยวให้เป็นรูปแบบ
2. จังหวัดนครศรีธรรมราชยังขาดการเชื่อมโยงกิจกรรมท่องเที่ยวภายในจังหวัด
3. จังหวัดนครศรีธรรมราชมีแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์แต่ยังขาดการวางแผนพัฒนาและทำนุบำรุงให้อยู่ในสภาพเดิม
4. ป้ายแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว กิจกรรมประชาสัมพันธ์การดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวเพื่อให้ประชาชน รับทราบยังมีน้อย
5. ข้อมูลการท่องเที่ยว การให้ความรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวและศูนย์บริการนักท่องเที่ยวยังไม่เพียงพอ
6. การบริการด้านการท่องเที่ยวและที่พักแรมยังขาดมาตรฐานและขาดการพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบและยั่งยืน
7. จังหวัดนครศรีธรรมราชมีผลิตภัณฑ์ของฝากหลากหลายชนิด แต่ยังขาดเอกลักษณ์/ความโดดเด่นของสินค้า

โอกาส (Opportunities)

1. จังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นเมืองศูนย์กลางของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของอาณาจักรศรีวิชัย และอาณาจักรตามพรลิงค์
2. นักท่องเที่ยวต่างชาติจากประเทศมาเลเซีย สิงคโปร์ กลุ่มยุโรปและประเทศในกลุ่มสแกนดิเนเวีย คิดเป็นร้อยละ 5 ของนักท่องเที่ยวทั้งหมด และมีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นทุกปี
3. ระบบการค้าเสรีและนโยบายภาครัฐเอื้อต่อการลงทุนของจังหวัดนครศรีธรรมราช

4. จังหวัดนครศรีธรรมราชได้รับการสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวจากกระทรวงท่องเที่ยวและกีฬา

อุปสรรค (Threats)

1. เนื่องจากจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นจังหวัดที่เป็นเส้นผ่านไปยังจังหวัดอื่นๆ ของภาคใต้ ดังนั้นลักษณะการท่องเที่ยวจึงเป็นการท่องเที่ยวแบบวันเดียว ไม่นิยมพักค้างคืนในจังหวัด
2. ปัญหาด้านเศรษฐกิจระดับชาติและนานาชาติทำให้มีนักท่องเที่ยวน้อยลง
3. มีคู่แข่งชั้นทางการท่องเที่ยวจากจังหวัดใกล้เคียง
4. ขาดผู้สนใจลงทุนด้านที่พักระดับมาตรฐานสากล
5. ภัยธรรมชาติอุทกภัยวาตภัยเป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยว
6. วิกฤติเศรษฐกิจและราคาน้ำมันโลกส่งผลต่อการพัฒนาจังหวัด

จากการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและอุปสรรคของการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชสามารถสรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 4.29 สรุปการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและอุปสรรคของการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

จุดแข็ง (Strengths)	จุดอ่อน (Weaknesses)
1. เป็นเมืองศูนย์กลางแห่งพุทธศาสนา	1. ขาดการวางแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยว
2. ความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยว	2. ขาดการเชื่อมโยงกิจกรรมท่องเที่ยวภายในจังหวัด
3. ได้รับความนิยมนักท่องเที่ยว	3. ขาดการวางแผนพัฒนาและทำนุบำรุงโบราณสถาน
4. มีแหล่งท่องเที่ยวประเภทวิถีชีวิตชุมชน ตลาดหมู่บ้าน ศูนย์วัฒนธรรม	4. กิจกรรมประชาสัมพันธ์มีน้อย
5. มีแหล่งท่องเที่ยวจำนวนมาก	5. ข้อมูลการท่องเที่ยวยังมีน้อย
6. มีความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน	6. ขาดการพัฒนาบุคลากร
7. มีการเส้นทางคมนาคมสะดวก	7. ของฝากขาดเอกลักษณ์/ความโดดเด่นของสินค้า

ตารางที่ 4.29 (ต่อ) สรุปรูปการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและอุปสรรคของการท่องเที่ยวในจังหวัด นครศรีธรรมราช

โอกาส (Opportunities)	อุปสรรค (Threats)
<ol style="list-style-type: none"> 1. เป็นเมืองศูนย์กลางของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม 2. นักท่องเที่ยวต่างชาติจากเพิ่มขึ้นทุกปี 3. ระบบการค้าเสรีและนโยบายภาครัฐผู้เอื้อต่อการลงทุนของจังหวัดนครศรีธรรมราช 4. ได้รับการสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวจากกระทรวงท่องเที่ยวและกีฬา 	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักท่องเที่ยวไม่นิยมพักค้างคืน 2. ปัญหาด้านเศรษฐกิจ 3. มีคู่แข่งทางการท่องเที่ยวจากจังหวัดใกล้เคียง 4. ขาดผู้สนใจลงทุนด้านที่พักระดับมาตรฐานสากล 5. ภัยธรรมชาติอุทกภัยวาตภัย 6. วิกฤติเศรษฐกิจและราคาน้ำมัน

ที่มา:จากการศึกษา

จากผลการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อใช้ประกอบการวางแผนวางแผนยุทธศาสตร์การลงทุนในจังหวัดนครศรีธรรมราช ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งการกำหนดยุทธศาสตร์การลงทุนนั้นจะต้องจับคู่ระหว่างทรัพยากรที่สามารถควบคุมได้ กับโอกาสและอุปสรรคที่เกิดจากสิ่งแวดล้อมภายนอก โดยใช้ตารางโทว์ หรือ TOWS Matrix (ตารางที่ 4.30) เพื่อนำกลยุทธ์ที่ได้ไปเป็นกรอบในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การลงทุนด้านธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ตารางที่ 4.30 ตารางโทว์ (TOWS Matrix)

<p style="text-align: center;">TOWS Matrix</p>	<p>Strengths</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เป็นเมืองศูนย์กลางแห่งพุทธศาสนาของอาณาจักรศรีวิชัย 2. ความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยว 3. ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยว 4. มีแหล่งท่องเที่ยวประเภทวิถีชีวิตชุมชน ตลาด หมู่บ้าน ศูนย์วัฒนธรรม 5. มีแหล่งท่องเที่ยวจำนวนมาก 6. มีความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน 7. มีการเส้นทางการคมนาคมสะดวก 	<p>Weaknesses</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ขาดการวางแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยว 2. ขาดการเชื่อมโยงกิจกรรมท่องเที่ยวภายในจังหวัด 3. ขาดการวางแผนพัฒนาและทำนุบำรุงโบราณสถาน 4. กิจกรรมประชาสัมพันธ์มีน้อย 5. ข้อมูลการท่องเที่ยวยังมีน้อย 6. ขาดการพัฒนาบุคลากร 7. ของฝากขาดเอกลักษณ์/ความโดดเด่นของสินค้า
<p>Opportunities</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เป็นเมืองศูนย์กลางของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม 2. นักท่องเที่ยวต่างชาติจากเพิ่มขึ้นทุกปี 3. ระบบการค้าเสรีและนโยบายภาครัฐเอื้อต่อการลงทุนของจังหวัด นครศรีธรรมราช 4. ได้รับการสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวจากกระทรวง 	<p>SO Strategy</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ยกกระดับกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพให้เป็นแบรนด์การท่องเที่ยวระดับนานาชาติ (S1,O2) 2. การรณรงค์จูงใจให้ผู้ประกอบการธุรกิจเข้าสู่มาตรฐานเพื่อใช้เป็นหลักประกันจุดขายในตลาดโลก (S3,O2) 3. เน้นทำตลาดการจัด 	<p>WO Strategy</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การกำหนดแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยว (W1,O1) 2. สร้างกิจกรรมประชาสัมพันธ์/ข้อมูลการท่องเที่ยว (W5,W6,O2) 3. พัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว (W6,O2)

ท่องเที่ยวและกีฬา	นิทรรศการแสดงสินค้า ประชุม สัมมนา (MICE) ที่ มากทั้งในและ ต่างประเทศ (S1,S2,S3,O2, O3)	4. พัฒนาเอกลักษณ์/ความ โดดเด่นของสินค้าประเภท ของฝาก (W7,O3)
Threats 1. นักท่องเที่ยวไม่นิยมพักค้าง คืน 2. ปัญหาด้านเศรษฐกิจ 3. มีคู่แข่งชั้นทางการ ท่องเที่ยวจากจังหวัด ใกล้เคียง 4. ขาดผู้สนใจลงทุนด้านที่พัก ระดับมาตรฐานสากล 5. ภัยธรรมชาติอุทกภัยวาต ภัย 6. วิกฤติเศรษฐกิจและราคา น้ำมัน	ST Strategy 1. ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุน แก่ผู้ประกอบการเพื่อพัฒนา ด้านการผลิตและการตลาด ธุรกิจท่องเที่ยว (S5,T4)	WT Strategy 1. จัดทำเส้นทางท่องเที่ยวเพื่อ เชื่อมโยงกิจกรรมท่องเที่ยว (W2,T1) 2. สำรวจความต้องการ/จำเป็น ของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อ ปรับปรุงให้สอดคล้องกับ สภาพจริง (W3,O3)

ที่มา:จากการศึกษา

วิสัยทัศน์ พันธกิจ ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์

นครศรีธรรมราชมีความหมายว่า นครอันเป็นสง่าแห่งราชผู้ทรงธรรม ปัจจุบัน นครศรีธรรมราชเป็นจังหวัดใหญ่ที่มีชื่อเสียง เป็นเมืองเจ้าพระยามหานครที่รู้จักกันดีจังหวัดหนึ่งของภาคใต้ เป็นจังหวัดเก่าแก่ที่มีความเจริญรุ่งเรืองมาในอดีตอันยาวนานกว่า 1800 ปี เป็นเมืองที่มีศิลปวัฒนธรรมเป็นเอกลักษณ์ของตนเองหลายอย่างที่มีงานประเพณีที่สำคัญและเป็นที่ยุ้จักทั่วไป คืองานเดือนสิบ เมืองที่มีพระบรมธาตุเก่าแก่อันศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคูเมือง เป็นเมืองแห่งเครื่องถมอันมีชื่อ

เป็นเมืองสำคัญทางพระพุทธศาสนาตั้งแต่สมัยสุโขทัยซึ่งได้ปรากฏหลักฐานในจารึกสมัยสุโขทัย จากจุดเด่นดังกล่าว ข้อมูลการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสอุปสรรค (SWOT) ตารางโทว์ (TOWS Matrix) รวมถึงผลการวิจัย สามารถสังเคราะห์ (ร่าง) แผนพัฒนาการลงทนต์ด้านธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ได้ดังนี้

วิสัยทัศน์ (Vision)

ในปี พ.ศ. 2566 นครศรีธรรมราชจะก้าวสู่การเป็นเมืองแห่งวัฒนธรรม

พันธกิจ (Mission)

1. มุ่งมั่นพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลและส่งเสริมกิจกรรมประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว
2. มุ่งมั่นพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
3. ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนแก่ผู้ประกอบการเพื่อพัฒนาด้านการผลิตและการตลาดธุรกิจท่องเที่ยวเพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถด้านการท่องเที่ยวให้แก่ผู้ประกอบการ
4. มุ่งมั่นพัฒนาการลงทุนอุตสาหกรรมท่องเที่ยวบนพื้นฐานความหลากหลายของทรัพยากร
5. สร้าง ส่งเสริม อนุรักษ์ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้คงอยู่อย่างยั่งยืน

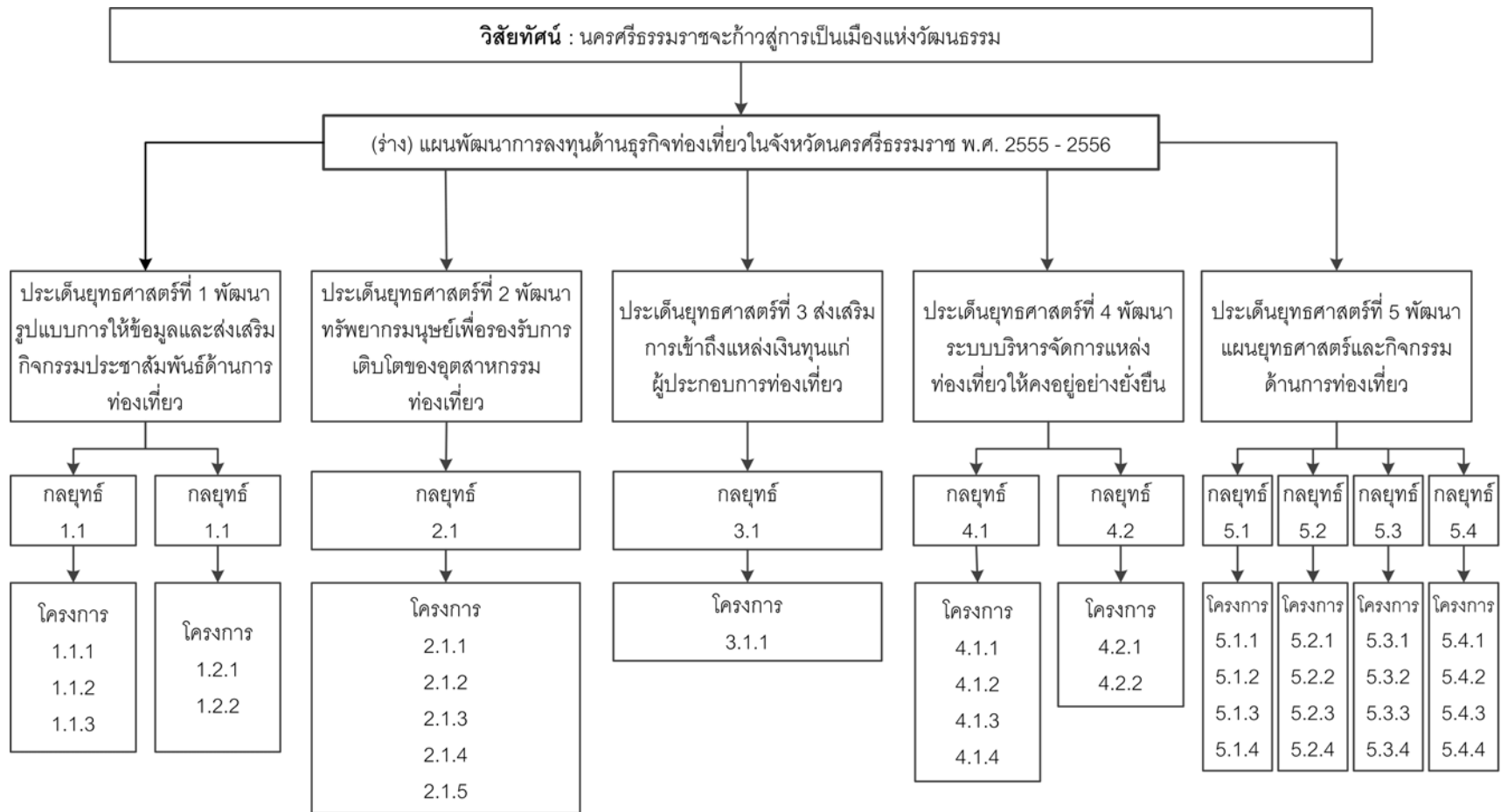
เป้าประสงค์ (Goal)

1. สามารถยกระดับกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพให้เป็นแบรนด์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในระดับนานาชาติ
2. มีการให้ข้อมูลข่าวสารและกิจกรรมประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวผ่านช่องทางต่าง ๆ มากขึ้น
3. มีทรัพยากรมนุษย์ได้รับการพัฒนาโดยการให้การศึกษา การฝึกอบรมทักษะ ฝึกให้มีใจรักงานบริการ
4. มีนักลงทุนเข้าลงทุนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น
5. สินค้าประเภทของฝากมีเอกลักษณ์/ความโดดเด่น เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยว
6. มีลูกค้ากลุ่มการจัดนิทรรศการแสดงสินค้า ประชุม สัมมนา (MICE) เพิ่มขึ้น

ประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategy)

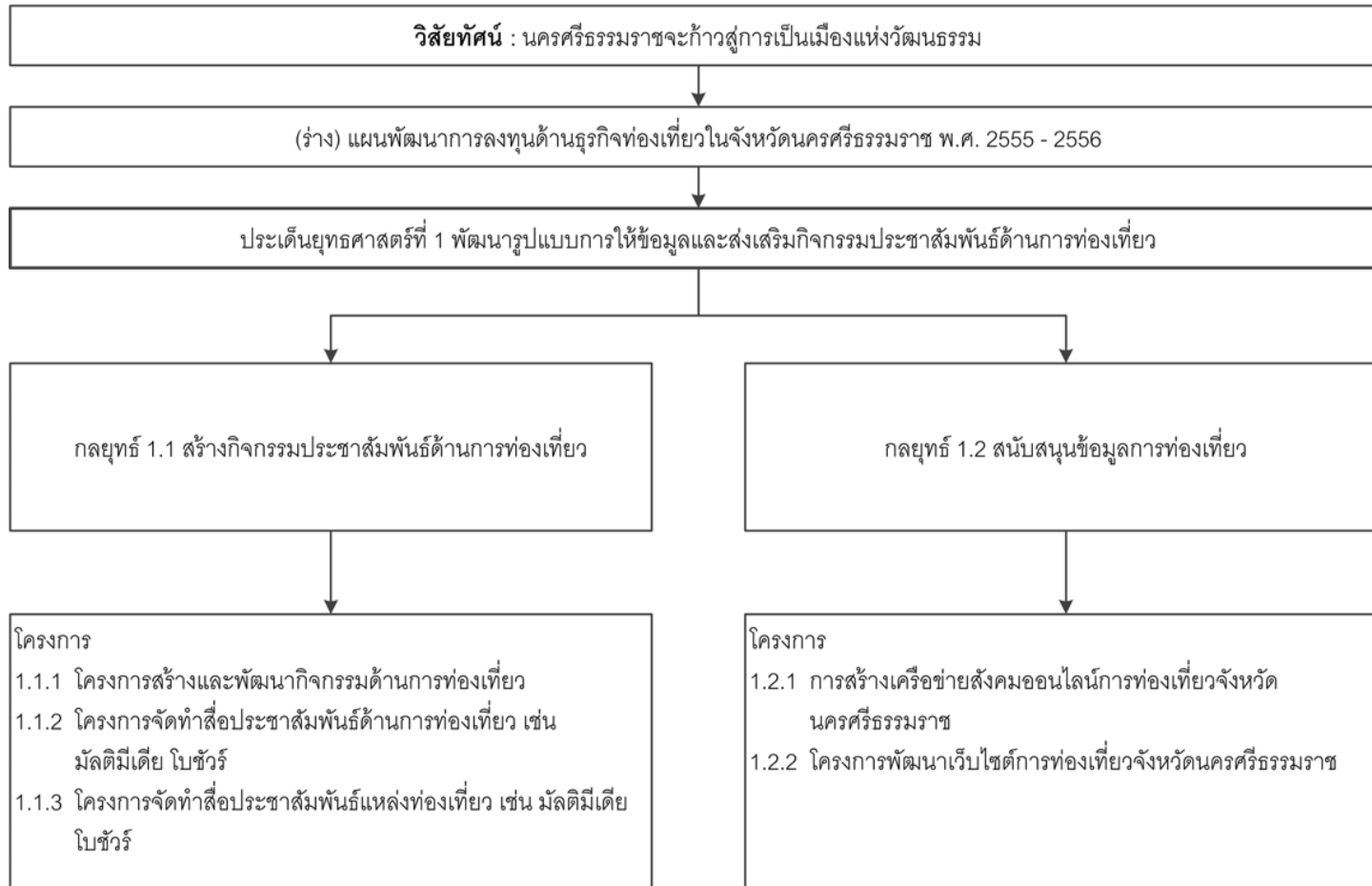
1. พัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลและส่งเสริมกิจกรรมประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว
2. พัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
3. ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนแก่ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว
4. พัฒนาระบบบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้คงอยู่อย่างยั่งยืน
5. พัฒนาแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวและกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว

การวางแผนยุทธศาสตร์การลงทุนด้านธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

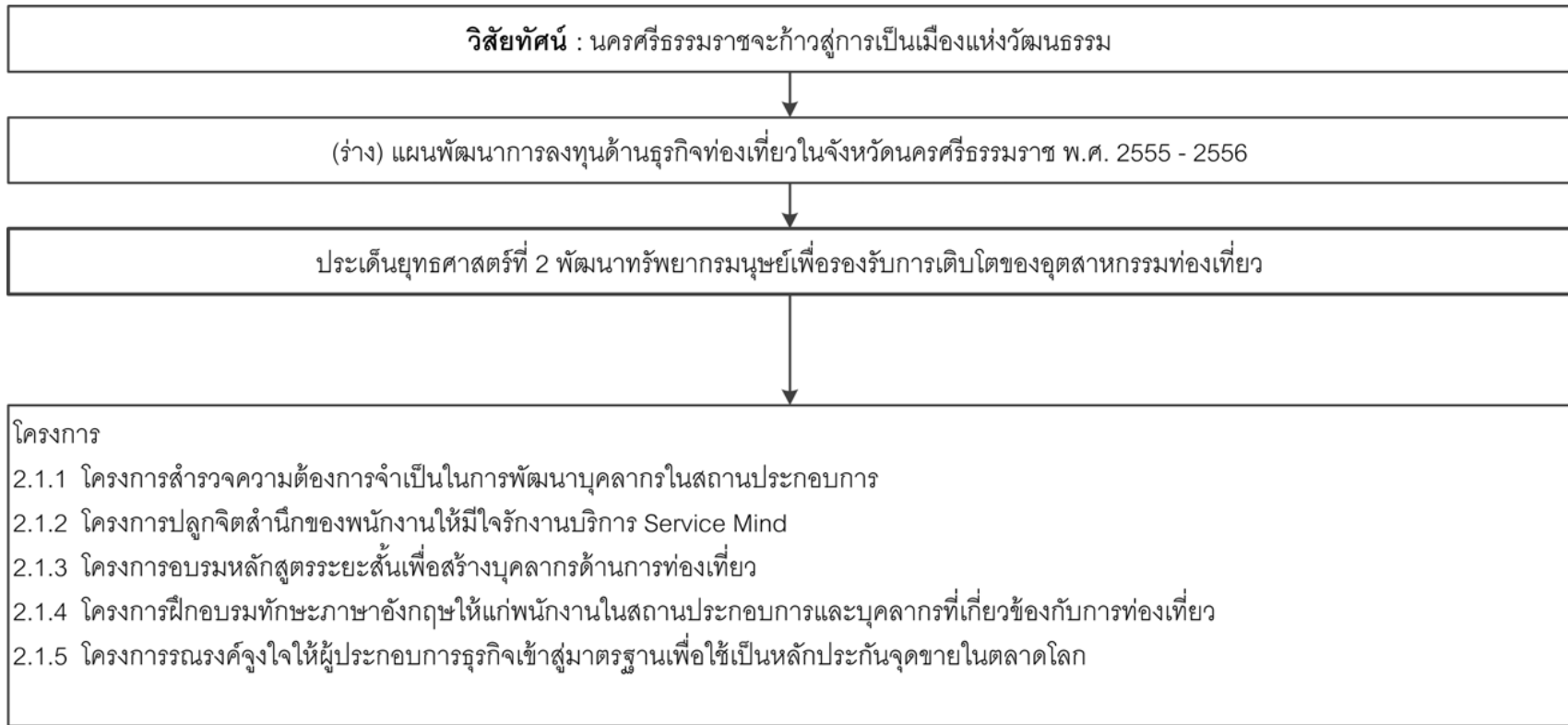
ภาพที่ 4.6 การวางแผนยุทธศาสตร์การลงทุนด้านธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 พัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลและส่งเสริมกิจกรรมประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว

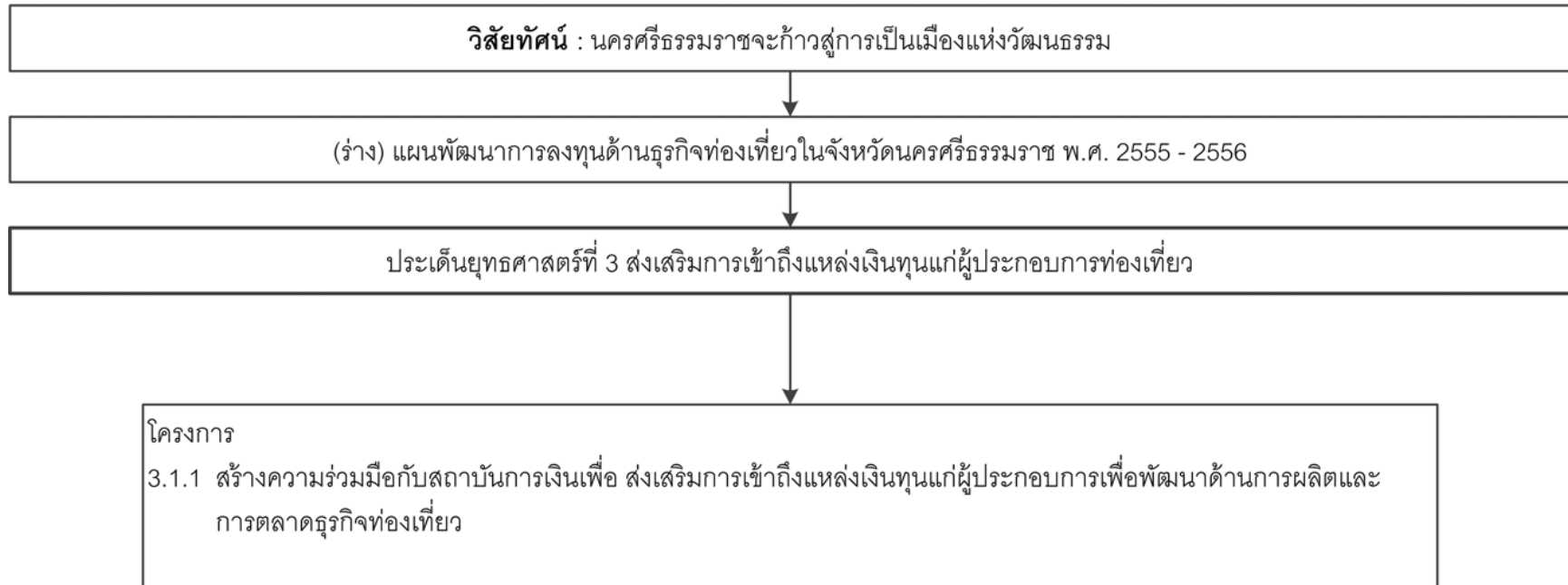
ภาพที่ 4.7 ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 พัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลและส่งเสริมกิจกรรมประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 พัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

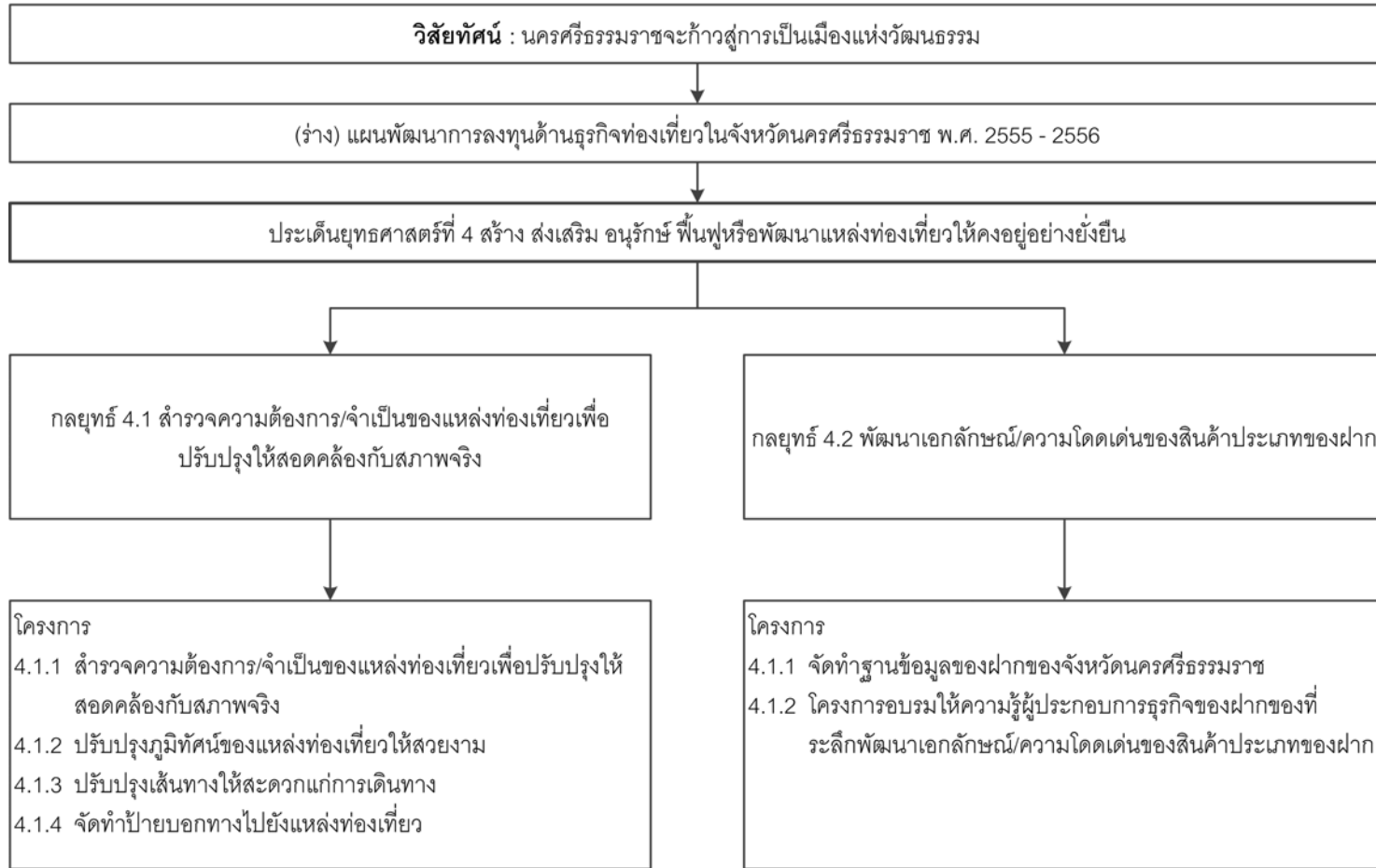
ภาพที่ 4.8 ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 พัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนแก่ผู้ประกอบการท่องเที่ยว

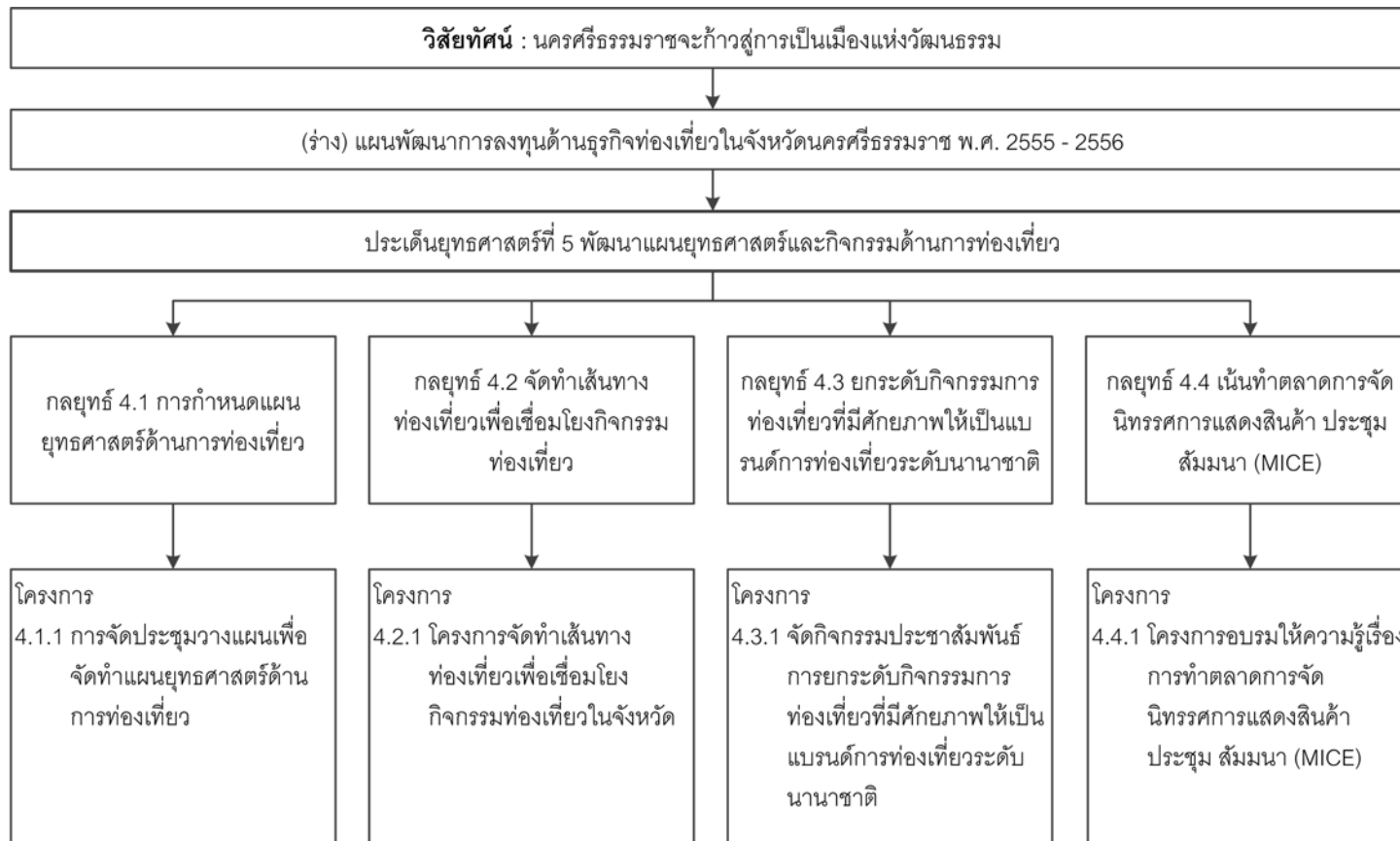
ภาพที่ 4.9 ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนแก่ผู้ประกอบการท่องเที่ยว

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 สร้าง ส่งเสริม อนุรักษ์ พื้นฟูหรือพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้คงอยู่อย่างยั่งยืน

ภาพที่ 4.10 ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 พัฒนาระบบบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้คงอยู่อย่างยั่งยืน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 5 พัฒนาแผนยุทธศาสตร์และกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว

ภาพที่ 4.11 ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 5 พัฒนาแผนยุทธศาสตร์และกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว

จากแนวทางการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช โดยเน้นการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่าโครงการหรือกิจกรรมเพื่อให้บรรลุตามแผนพัฒนาการลงทุนดังกล่าวควรมีหน่วยงานที่รับผิดชอบหลักเพื่อพัฒนาให้บรรลุตามแผนโดยทางผู้วิจัยกำหนดโครงการหรือกิจกรรมที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่เป็นผู้รับผิดชอบหลักดังนี้

หน่วยงานภาครัฐในจังหวัดนครศรีธรรมราช

1. ควรมีการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดนครศรีธรรมราชโดยเน้นการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช
2. ควรมีการร่วมมือกับภาคเอกชน สถาบันการศึกษาในจังหวัดนครศรีธรรมราชเพื่อพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวทั้งหลักสูตรระยะสั้น หรือหลักสูตรการสอนในระดับอุดมศึกษา ที่สามารถตอบสนองตลาดแรงงานได้อย่างแท้จริง เช่นการพัฒนาทักษะด้านการให้บริการ การพัฒนาด้านภาษา เนื่องจากนักท่องเที่ยวมีระดับความพึงพอใจต่อการให้บริการและภาษาของบุคลากรด้านการท่องเที่ยวมีน้อย รวมทั้งผู้ประกอบการต้องการบุคลากรด้านการท่องเที่ยวที่เน้นทักษะและความชำนาญเฉพาะด้านเช่น โรงแรม
3. ควรมีการประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชโดยคำนึงถึงศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแหล่งและความต้องการของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวเช่นการจัดทำสื่อมัลติมีเดียตามแหล่งท่องเที่ยวประวัติศาสตร์เพื่อให้นักท่องเที่ยวเข้าใจความเป็นมาและความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวเนื่องจากปัจจุบันมีคู่แข่งที่มีความรู้เรื่องประวัติศาสตร์เมืองนครมีไม่เพียงพอ
4. ควรมีการพัฒนาเว็บไซต์ด้านการท่องเที่ยวของนครศรีธรรมราชและควรมีการปรับปรุงข้อมูลด้านการท่องเที่ยวให้เป็นปัจจุบันเพื่อให้นักท่องเที่ยวสามารถทราบข้อมูลด้านการท่องเที่ยวที่เป็นปัจจุบันและเป็นทางเลือกเพื่อเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช รวมทั้งมีการสร้างเครือข่ายสังคมออนไลน์ด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชควรมีการปรับปรุงเส้นทางให้สะดวกแก่การเดินทางท่องเที่ยว
5. ควรมีป้ายบอกทางที่ชัดเจนและต่อเนื่องไปยังแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งควรมีการปรับปรุงภูมิทัศน์แหล่งท่องเที่ยวให้สวยงาม สะอาด ปลอดภัยควรมีการสำรวจความต้องการจำเป็นของแหล่ง

ท่องเที่ยวเพื่อนำไปปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวให้มีศักยภาพเพื่อรองรับการท่องเที่ยวโดยการมีส่วนร่วมของชุมชน

6. ควรมีการร่วมมือกับภาคเอกชนและชุมชนเพื่อสำรวจแหล่งท่องเที่ยวใหม่ของนครศรีธรรมราชเพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวของนครศรีธรรมราชต่อไป รวมทั้งมีการจัดทำเส้นทางเชื่อมโยงการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเพื่อดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวมีการท่องเที่ยวในจังหวัดมากขึ้น เพื่อเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวแก่ชุมชนมากขึ้นควรมีการควบคุมมาตรฐานด้านราคาสินค้า รถประจำทาง ที่ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเช่นมีป้ายบอกราคาที่ชัดเจนแก่นักท่องเที่ยวควรมีการจัดอบรมให้ความรู้แก่ผู้ประกอบการด้านมาตรฐานการให้บริการ และการเตรียมความพร้อมสู่การเข้าสู่มาตรฐานระดับสากล รวมทั้งการเป็นเจ้าบ้านที่ดีควรร่วมกับชุมชนในการพัฒนาสินค้าของที่ระลึกเพื่อพัฒนาเป็นเอกลักษณ์ของนครศรีธรรมราช รวมทั้งมีการจัดทำฐานข้อมูลด้านสินค้าของที่ระลึกแก่นักท่องเที่ยว

7. ควรเป็นตัวกลางในการประสานระหว่างสถาบันการเงินและผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวเพื่อเป็นแหล่งเงินทุนในการพัฒนาการผลิตและการตลาดการท่องเที่ยว

ผู้ประกอบการธุรกิจด้านการท่องเที่ยว

1. ควรมีการพัฒนาทักษะด้านการให้บริการเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวทั้งด้านภาษา มาตรฐานการให้บริการ การเป็นเจ้าบ้านที่ดี ควรมีจัดกิจกรรมประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวโดยร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดมากขึ้น

2. ควรมีการเตรียมความพร้อมด้านการบริการให้เป็นมาตรฐานสากลเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติและเพื่อรองรับการท่องเที่ยวแบบประชุมสัมมนาควรมีการประชาสัมพันธ์ความพร้อมด้านการเป็นตลาดประชุมสัมมนาแก่นักท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ให้มาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเพิ่มสูงขึ้นควรมีการร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐในการพัฒนาทั้งโครงสร้างพื้นฐาน บุคลากร กิจกรรมประชาสัมพันธ์ การเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น

3. ควรมีการพัฒนาสินค้าของที่ระลึกให้เป็นอัตลักษณ์ของตนเองโดยเน้นการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการพัฒนา

ชุมชน

1. ควรมีการพัฒนาสินค้าของฝากของที่ระลึกที่เกิดจากภูมิปัญญาท้องถิ่นที่แสดงถึงอัตลักษณ์ของตนเอง
2. ควรมีการปรับตัวด้านการเป็นเจ้าบ้านที่ดี เพื่อรองรับการท่องเที่ยว

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุป

แนวทางการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนด้านธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ระดับรายได้จากการท่องเที่ยวและรูปแบบการกระจายรายได้จากการจัดการธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเพื่อจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชโดยการศึกษาครั้งนี้ใช้ข้อมูลปฐมภูมิจากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชจำนวน 30 คน สัมภาษณ์นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชจำนวน 440 ราย แบ่งเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทยจำนวน 410 ราย นักท่องเที่ยวต่างชาติจำนวน 30 ราย และทำการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการในธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชจำนวน 400 ราย

ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเป็นหญิง ร้อยละ 53.20 เป็นชายร้อยละ 46.80 ซึ่งมีจำนวนไม่แตกต่างกัน ด้านอายุของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่า มีอายุระหว่าง 20 - 40 ปี คิดเป็นร้อยละ 62.30 รองลงมาคืออายุระหว่าง 40 - 60 ปี คิดเป็นร้อยละ 26.70 ตามลำดับ โดยช่วงอายุที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดคือวัยกลางคนซึ่งเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีกำลังใช้จ่ายใช้สอยและมีภาวะทางเศรษฐกิจ สุขภาพที่เหมาะสมกับการท่องเที่ยว ด้านสถานภาพของนักท่องเที่ยวพบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสแล้วร้อยละ 49.00 ส่วนอีกร้อยละ 48.70 มีสถานภาพโสดด้านอาชีพของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชส่วนใหญ่ประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชนคิดเป็นร้อยละ 16.36 รองลงมาเป็นนักเรียน นักศึกษาคิดเป็นร้อยละ 15.00 และอาชีพราชการและรับจ้างร้อยละ 12.73 มีอาชีพราชการและรับจ้าง ตามลำดับ ระดับการศึกษาของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีร้อยละ 39.77 รองลงมาเป็นระดับมัธยมปลาย 15.91 และประถมซึ่งมักเป็นกลุ่มผู้สูงอายุร้อยละ 12.95 ตามลำดับ ด้านระดับรายได้ของนักท่องเที่ยว พบว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง มีรายได้ 10,000 – 30,000 บาทต่อเดือน ร้อยละ 47.95 รองลงมาคือกลุ่มผู้มีรายได้น้อยกว่า 10,000 บาท ร้อยละ 35.67

พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ลักษณะการเดินทางท่องเที่ยว

ด้านรูปแบบการเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชของนักท่องเที่ยวตั้งแต่การเดินทางก่อนเข้ามาในจังหวัดนครศรีธรรมราช การเดินทางท่องเที่ยวภายในจังหวัดนครศรีธรรมราช และการเดินทางกลับ พบว่า โดยส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวเดินทางมาด้วยตนเอง โดยการเดินทางด้วยรถส่วนตัว หรือรถประจำทาง หรือเครื่องบิน รองลงมาเดินทางมากับบริษัทนำเที่ยวในลักษณะของกลุ่มองค์กร เช่น องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น ชมรม ต่าง ๆ รวมทั้งการสัมมนาของภาครัฐ และเอกชน คิดเป็นร้อยละ 89.09 และ 3.64 ตามลำดับ รูปแบบการเดินทางเข้ามาในจังหวัดเป็นการเดินทางโดยรถยนต์ส่วนตัวถึงร้อยละ 47.73 รองลงมาเป็นรถประจำทางร้อยละ 7.50 และรถเช่า ร้อยละ 2.27 ตามลำดับ

ด้านการเดินทางท่องเที่ยวภายในจังหวัดนักท่องเที่ยวยังคงเดินทางด้วยรถส่วนตัวคิดเป็นร้อยละ 71.37 รองลงมาเดินทางด้วยรถประจำทางคือรถสองแถวที่วิ่งทั้งในตัวอำเภอและระหว่างอำเภอ ซึ่งนักท่องเที่ยวมักเรียกว่ารถมาสด้า และรถเช่าคิดเป็นร้อยละ 10.45 และ 5.68 ตามลำดับ เช่นเดียวกับการเดินทางออกจากจังหวัดนครศรีธรรมราช นักท่องเที่ยวยังคงเดินทางโดยรถส่วนตัวมากที่สุดถึงร้อยละ 47.95 รองลงมาคือ รถประจำทางและรถเช่าคิดเป็นร้อยละ 7.27 และ 2.27 ตามลำดับ

ลักษณะการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ส่วนใหญ่เป็นการท่องเที่ยวแบบไม่พักค้างคืน ร้อยละ 63.41 และมีเพียงร้อยละ 36.59 ที่เป็นการท่องเที่ยวแบบค้างคืน ส่วนรูปแบบการท่องเที่ยวแบบพักค้างคืนส่วนใหญ่จะพักในลักษณะที่พักแบบโรงแรมซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในตัวเมืองและมีหลายระดับราคา ตั้งแต่โรงแรมระดับสามดาว จนถึงโรงแรมระดับไม่มีดาวและบ้านญาติคิดเป็นร้อยละ 14.77, 12.72 และพักรีสอร์ทซึ่งเป็นที่พักอีกประเภทที่ได้รับความนิยม ซึ่งส่วนใหญ่ตั้งอยู่บริเวณชายทะเล ชนอม และสิชล รวมถึงท่าศาลาบางส่วน ส่วนรีสอร์ตประเภทป่าเขา เป็นที่พักอีกประเภทที่ได้รับความนิยมเช่นกัน ซึ่งตั้งอยู่บริเวณอำเภอลานสกา พรหมคีรี นบพิตำ เป็นต้น คิดเป็นร้อยละ 10 ตามลำดับ ในส่วนของผู้ที่เดินทางมาด้วยพบว่าการเดินทางของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางมากับคู่รัก หรือคู่ครอง คิดเป็นร้อยละ 41.14 รองลงมาเป็นการเดินทางกับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 16.14 และครอบครัวร้อยละ 15.91 ตามลำดับ

ด้านแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวพบว่า นักท่องเที่ยวมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยคนละ 8,865 บาท โดยค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่เป็นค่าที่พักคิดเป็นร้อยละ 24.44 รองลงมาเป็นค่าใช้จ่ายค่าตัว ร้อยละ 22.79 ค่าน้ำมันร้อยละ 15.79 และ ค่าของที่ระลึกคิดเป็นร้อยละ 12.30 ตามลำดับ และพบว่าในการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวมีค่าใช้จ่ายในการทำบุญคิดเป็นร้อยละ 2.31 ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นการท่องเที่ยวเชิงพุทธ

ความพึงพอใจในการท่องเที่ยวจังหวัดนครศรีธรรมราช

สำหรับการสำรวจระดับความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ในภาพรวมอยู่ในเกณฑ์ดีมีค่าเฉลี่ย 4.17 หากจำแนกเป็นรายองค์ประกอบพบว่าปัจจัยที่นักท่องเที่ยวพึงพอใจมากที่สุดคือความพึงพอใจต่อความสวยงาม และความหลากหลายของสถานที่ท่องเที่ยว และความสะดวกสบายในการเดินทาง มีค่าเฉลี่ย 4.35 , 4.11 และ 4.07 ตามลำดับ ด้านปัจจัยที่นักท่องเที่ยวมีระดับความพึงพอใจค่อนข้างน้อยคือ การให้ความรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวและบริการของเจ้าหน้าที่ภาครัฐ มีค่าเฉลี่ย 3.48 และ 3.39 ตามลำดับ ด้านปัจจัย นอกจากนี้ ด้านการให้บริการของผู้ให้บริการ และป้ายแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวมีระดับความพึงพอใจที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าปัจจัยอื่นๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.53 และ 3.56 ตามลำดับ

เส้นทางการท่องเที่ยวที่นิยมเดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

เส้นทางการท่องเที่ยวที่นิยมเดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่าเส้นทางการท่องเที่ยวหลักมี 5 เส้นทางได้แก่

1. ท่องเที่ยวในอำเภอชนอม บริเวณหาดหินงาม อำเภอสิชลบริเวณเขาพลาญดำ ทานอาหารที่ร้านครัวตั้งเก/โกโตน, เตรียมมาเอง, ท่าศาลาซีฟู๊ด, ป่าทึง, เคียงเล (จังหวัดสุราษฎร์ธานี) หาดคอเขา, ครัวญาติา พักบริเวณชนอมและสิชล ชื่อของที่ระลึกเป็นผลิตภัณฑ์อาหารทะเลแปรรูป และสัญลักษณ์ปลาโลมา มีค่าใช้จ่ายในการเดินทางท่องเที่ยวเฉลี่ย 2,517 บาทต่อคน
2. เที่ยววัดพระธาตุทุ่งท่าลาด โรบินสัน ทานอาหารที่ร้านขนมจีนเมืองคอน, ป๊อปปอชา, โกปี้, ขนมจีนหน้าเมืองหรือเตรียมมาเองพักโรงแรมทวินโลตัสชื่อของฝากของที่ระลึกข้างวัดพระธาตุ หลังสนามหน้าเมืองได้แก่ เครื่องเงิน เครื่องถม ตุเรียนกวนมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางท่องเที่ยวเฉลี่ย 4,033 บาทต่อคน
- 3.เที่ยววัดพระธาตุ น้ำตกอ้ายเขียว ทานอาหารที่ทำการอุทยานหรือเตรียมมาเอง พักโรงแรมทวินโลตัสชื่อของฝากเป็นผลไม้ตามฤดูกาลมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางท่องเที่ยวเฉลี่ย 1,590 บาทต่อคน
4. เที่ยวคีรีวง พักคีรีวง ทานอาหารที่คีรีวง ชื่อของฝากเป็นผ้ามัดย้อม สบู่เปลือกมังคุดมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางท่องเที่ยวเฉลี่ย 600 บาทต่อคน
- 5.เที่ยววัดพระธาตุ แหลมตะลุมพุก ทานอาหารครัวนายหนัง พักโรงแรมในเมือง ชื่อของฝากเป็นอาหารทะเลแปรรูปและรังนกมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางท่องเที่ยวเฉลี่ย 2,001 บาทต่อคน

ระดับรายได้ที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รายได้ของผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่น้อยกว่า 50,000 บาท ต่อเดือน ร้อยละ 71.50 รองลงมารายได้เฉลี่ยต่อเดือน 50,000 – 70,000 บาท ร้อยละ 7.50 ตามลำดับ โดยรายได้รวมจากการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวทั้งปีเฉลี่ยรายละ 915,940.37 บาท หากทำการเฉลี่ยรายได้ของผู้ประกอบการเป็นรายเดือนพบว่าผู้ประกอบการมีรายได้เดือนเมษายนสูงที่สุดโดยมีรายได้เฉลี่ย 83,083.11 บาท รองลงมาเป็นเดือนมกราคม มีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 82,236.48 บาท และ เดือนมีนาคม มีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 78,846.05 บาท คิดเป็นร้อยละ 9.08, 8.97 และ 8.60 ของรายได้เฉลี่ยทั้งปี ตามลำดับ เนื่องจากเป็นช่วงเทศกาลปีใหม่มาฆบูชา และสงกรานต์ รวมทั้งสภาพอากาศเหมาะแก่การท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ ทั้งภูเขาและทะเล เนื่องจากส่วนใหญ่ ในช่วงเดือนดังกล่าวเป็นฤดูร้อนของจังหวัด มีปริมาณฝนตกน้อยเมื่อเทียบกับช่วงอื่น ๆ ทำให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชมากกว่าช่วงเดือนอื่นๆ

ความพึงพอใจของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อการจัดการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐในจังหวัดนครศรีธรรมราช

การศึกษาระดับความพึงพอใจของผู้ประกอบการธุรกิจด้านการท่องเที่ยวต่อการจัดการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่า การจัดการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย 3.83 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.83 หากจำแนกเป็นรายประเด็นพบว่า การจัดการด้านความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐในจังหวัดนครศรีธรรมราชผู้ประกอบการมีระดับความพึงพอใจในระดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ย 4.48 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.19 รองลงมา ความหลากหลายของสถานที่ท่องเที่ยวมีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ย 4.31 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.21ตามลำดับ และในประเด็นทั้งหมด ผู้ประกอบการมีความพึงพอใจต่อความช่วยเหลือของหน่วยงานภาครัฐน้อยที่สุด แต่ยังคงมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก 3.34 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.13 ตามลำดับ

ความต้องการความช่วยเหลือของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวจากหน่วยงานภาครัฐ

ด้านความต้องการช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด หากจำแนกเป็นรายประเด็นพบว่า ผู้ประกอบการต้องการให้ภาครัฐส่งเสริมด้านการประชาสัมพันธ์ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวสูงที่สุด รองลงมาความช่วยเหลือ

ด้านเงินทุนในการประกอบธุรกิจ การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ถนน น้ำ ไฟ ป้าย และ การอบรม
 ความรู้ในการประกอบธุรกิจ โดยมีค่าเฉลี่ย 4.76 , 4.39, 4.37 และ 4.35 ตามลำดับ

รูปแบบการกระจายรายได้จากการจัดการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

จากการศึกษาการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวเชิงปริมาณของผู้ให้บริการการท่องเที่ยวใน
 พื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่า มูลค่ารายได้เฉลี่ยของธุรกิจที่พัก มีระดับรายได้สูงสุดจำนวน
 4,033,202 บาทต่อปี รองลงมาเป็นรายได้จากร้านอาหารจำนวน 1,798,721 บาทและร้านขายของที่ระลึก
 จำนวน 763,393.6 บาทต่อปี

ระดับการกระจายรายได้เบื้องต้นโดยใช้สัมประสิทธิ์จินี

ภาพรวมของธุรกิจท่องเที่ยวจังหวัดนครศรีธรรมราช และการกระจายรายได้แยกตามประเภทธุรกิจ
 ผลการศึกษาพบว่าธุรกิจบริการรับส่งนักท่องเที่ยวมีความไม่เท่าเทียมกันสูงที่สุด คือมีค่าสัมประสิทธิ์จินี
 0.76812684 เนื่องจากเป็นธุรกิจที่มีการผูกขาดสูง และต้องมีการขอสัมปทานเส้นทาง และสะท้อนถึง
 อิทธิพลการให้บริการของรถโดยสารในท้องถิ่นด้วย และเป็นที่น่าสังเกตว่าธุรกิจโรงแรมที่พัก มีการกระจาย
 รายได้ค่อนข้างดี สะท้อนถึงความเท่าเทียมกันของรายได้ อย่างไรก็ตามยังสะท้อนจุดด้อยของธุรกิจโรงแรม
 ที่ไม่มีความหลากหลายของระดับโรงแรม และระดับราคา ทำให้นักท่องเที่ยวมีตัวเลือกน้อย ส่วนธุรกิจของ
 ที่ระลึก และแผงลอยร้านอาหารเป็นธุรกิจที่มีความแตกต่างในตัวสินค้าค่อนข้างน้อย ทำให้การกระจาย
 รายได้ค่อนข้างดี โดยเปรียบเทียบกับการกระจายรายได้รวมของทุกธุรกิจ

ระดับการกระจายรายได้เบื้องต้นโดยใช้ดัชนี Shorrocks order two

ดัชนี Shorrocks order two คือการพิจารณาองค์ประกอบของความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ เพื่อ
 เป็นการศึกษาถึงปัจจัยต่างที่ส่งผลกระทบต่อการกระจายรายได้ ซึ่งโดยปกติใช้ศึกษาความไม่เท่าเทียมกัน
 ของการกระจายรายได้ในครัวเรือน ผู้วิจัยยังได้ทำการพิจารณาดัชนี Shorrocks order two แยกตาม
 ประเภทธุรกิจเพื่อเปรียบเทียบผลการศึกษา ผลปรากฏว่าค่าดัชนี Shorrocks order two สอดคล้องกับดัชนี
 Gini คือธุรกิจบริการรับส่งนักท่องเที่ยวมีความไม่เท่าเทียมกันสูงที่สุดมีค่าดัชนี Shorrocks order two
 3.652396 รองลงมาคือธุรกิจ ร้านอาหาร และร้านขายของที่ระลึก มีค่าดัชนี Shorrocks order two
 2.550145, 1.775538 ตามลำดับ

หากพิจารณาองค์ประกอบของธุรกิจที่ส่งผลต่อความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ พบว่า ประเภทของธุรกิจเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้รายได้ไม่เท่าเทียมกัน พบว่ามีความไม่เท่าเทียมกันระหว่างกลุ่มสูงถึงร้อยละ 59.72 รองลงมาคือระดับการศึกษาของผู้ประกอบการ และประสบการณ์ประกอบธุรกิจ ซึ่งมีความไม่เท่าเทียมกันระหว่างกลุ่มร้อยละ 13.36 และ 9.25 ตามลำดับ ส่วนเพศของผู้ประกอบการ และสถานที่ตั้งของธุรกิจในแต่ละประเภทของแหล่งท่องเที่ยวมีผลต่อการกระจายรายได้ค่อนข้างน้อย ซึ่งสามารถตีความได้ว่าทุนทรัพย์ซึ่งเป็นปัจจัยหลักในการเลือกประเภทธุรกิจ และทุนมนุษย์ ซึ่งเกิดจากการศึกษาและประสบการณ์เป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดความแตกต่างทางด้านรายได้

แนวทางการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

การวิเคราะห์ SWOT ด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดนครศรีธรรมราช มีผลการศึกษาดังนี้

จุดแข็ง (Strengths)

1. จังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นเมืองเก่าและเป็นศูนย์กลางแห่งพุทธศาสนาของอาณาจักรศรีวิชัย ส่งผลให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญและโดดเด่นทางประวัติศาสตร์และโบราณคดี
2. ความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดนครศรีธรรมราชประเภทหาดทรายชายทะเล เกาะ อ่าว ซึ่งยังคงมีความสวยงามและสมบูรณ์
3. จังหวัดนครศรีธรรมราชแหล่งท่องเที่ยวประเภทป่าเขา แม่น้ำ ถ้ำ ทะเลสาบ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยว
4. จังหวัดนครศรีธรรมราชแหล่งท่องเที่ยวประเภทวิถีชีวิตชุมชน ตลาด หมู่บ้าน ศูนย์วัฒนธรรม ซึ่งอำเภอลานสกาเป็นเป็นนิยมเนื่องจากมีอากาศบริสุทธิ์
5. มีแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลาย เช่น การสักการะพระบรมสารีริกธาตุ การเดินป่าศึกษาธรรมชาติ เล่นน้ำทะเล ดูปลาโลมาสีชมพู เป็นต้น
6. จังหวัดนครศรีธรรมราชมีความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานของการเป็นเมืองท่องเที่ยว
7. แหล่งท่องเที่ยวเข้าถึงได้ง่าย มีการเส้นทางคมนาคมที่สะดวก

จุดอ่อน (Weaknesses)

1. จังหวัดนครศรีธรรมราชยังขาดการวางแผนยุทธศาสตร์ด้านทรัพยากรท่องเที่ยวให้เป็นรูปแบบ
2. จังหวัดนครศรีธรรมราชยังขาดการเชื่อมโยงกิจกรรมท่องเที่ยวภายในจังหวัด
3. จังหวัดนครศรีธรรมราชมีแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์แต่ยังขาดการวางแผนพัฒนาและทำนุบำรุงให้อยู่ในสภาพเดิม

4. ป้ายแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว กิจกรรมประชาสัมพันธ์การดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวเพื่อให้ประชาชน รับผิดชอบต่อยังมีน้อย
5. ข้อมูลการท่องเที่ยว การให้ความรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวและศูนย์บริการนักท่องเที่ยวยังไม่เพียงพอ
6. การบริการด้านการท่องเที่ยวและที่พักแรมยังขาดมาตรฐานและขาดการพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบและยั่งยืน
7. จังหวัดนครศรีธรรมราชมีผลิตภัณฑ์ของฝากหลากหลายชนิด แต่ยังขาดเอกลักษณ์/ความโดดเด่นของสินค้า

โอกาส (Opportunities)

1. จังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นเมืองศูนย์กลางของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของอาณาจักรศรีวิชัย และอาณาจักรตามพรลิงค์
2. นักท่องเที่ยวต่างชาติจากประเทศมาเลเซีย สิงคโปร์ กลุ่มยุโรปและประเทศในกลุ่มสแกนดิเนเวีย คิดเป็นร้อยละ 5 ของนักท่องเที่ยวทั้งหมด และมีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นทุกปี
3. ระบบการค้าเสรีและนโยบายภาครัฐเอื้อต่อการลงทุนของจังหวัดนครศรีธรรมราช
4. จังหวัดนครศรีธรรมราชได้รับการสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวจากกระทรวงท่องเที่ยวและกีฬา

อุปสรรค (Threats)

1. เนื่องจากจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นจังหวัดที่เป็นเส้นผ่านไปยังจังหวัดอื่น ๆ ของภาคใต้ ดังนั้นลักษณะการท่องเที่ยวจึงเป็นการท่องเที่ยวแบบวันเดียว ไม่นิยมพักค้างคืนในจังหวัด
2. ปัญหาด้านเศรษฐกิจระดับชาติและนานาชาติทำให้มีนักท่องเที่ยวน้อยลง
3. มีคู่แข่งชั้นทางการท่องเที่ยวจากจังหวัดใกล้เคียง
4. ขาดผู้สนใจลงทุนด้านที่พักระดับมาตรฐานสากล
5. ภัยธรรมชาติอุทกภัยวาตภัยเป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยว
6. วิกฤติเศรษฐกิจและราคาน้ำมันโลกส่งผลกระทบต่อการพัฒนาจังหวัด

จากผลการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัด นครศรีธรรมราช เพื่อใช้ประกอบการวางแผนวางแผนยุทธศาสตร์การลงทุนในจังหวัดนครศรีธรรมราชได้อย่างถูกต้อง ซึ่งการกำหนดยุทธศาสตร์การลงทุนนั้นจะต้องจับคู่ระหว่างทรัพยากรที่สามารถควบคุมได้ กับโอกาสและอุปสรรคที่เกิดจากสิ่งแวดล้อมภายนอก โดยใช้ตารางโทว์ หรือ TOWS Matrix เพื่อนำกลยุทธ์ที่ได้ไปเป็นกรอบในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การลงทุนด้านธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัด นครศรีธรรมราชโดยมีรายละเอียดดังนี้

วิสัยทัศน์ (Vision)

ในปี พ.ศ. 2556 นครศรีธรรมราชจะก้าวสู่การเป็นเมืองแห่งวัฒนธรรม

พันธกิจ (Mission)

1. มุ่งมั่นพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลและส่งเสริมกิจกรรมประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว
2. มุ่งมั่นพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
3. ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนแก่ผู้ประกอบการเพื่อพัฒนาด้านการผลิตและการตลาด ธุรกิจท่องเที่ยวเพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถด้านการท่องเที่ยวให้แก่ผู้ประกอบการ
4. มุ่งมั่นพัฒนาการลงทุนอุตสาหกรรมท่องเที่ยวบนพื้นฐานความหลากหลายของทรัพยากร
5. สร้าง ส่งเสริม อนุรักษ์ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้คงอยู่อย่างยั่งยืน

เป้าประสงค์ (Goal)

1. สามารถยกระดับกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพให้เป็นแบรนด์การท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรมในระดับนานาชาติ
2. มีการให้ข้อมูลข่าวสารและกิจกรรมประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวผ่านช่องทางต่าง ๆ มากขึ้น
3. มีทรัพยากรมนุษย์ได้รับการพัฒนาโดยการให้การศึกษา การฝึกอบรมทักษะ ฝึกให้มีใจรัก งานบริการ
4. มีนักลงทุนเข้าลงทุนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น
5. สินค้าประเภทของฝากมีเอกลักษณ์/ความโดดเด่น เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยว
6. มีลูกค้ากลุ่มการจัดนิทรรศการแสดงสินค้า ประชุม สัมมนา (MICE) มากขึ้น

ประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategy)

1. พัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลและส่งเสริมกิจกรรมประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว
2. พัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
3. ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนแก่ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว
4. พัฒนาระบบบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้คงอยู่อย่างยั่งยืน
5. พัฒนาแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวและกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว

ประเด็นยุทธศาสตร์	กลยุทธ์
พัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลและส่งเสริมกิจกรรมประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว	<ol style="list-style-type: none"> 1. สร้างกิจกรรมประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว 2. สนับสนุนข้อมูลด้านการท่องเที่ยว
พัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	<ol style="list-style-type: none"> 1. การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนแก่ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว	<ol style="list-style-type: none"> 1. ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนแก่ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว
พัฒนาระบบบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้คงอยู่อย่างยั่งยืน	<ol style="list-style-type: none"> 1. สำรวจความต้องการ/ความจำเป็นของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อปรับปรุงให้สอดคล้องกับสภาพจริง 2. พัฒนาเอกลักษณ์ / ความโดดเด่นของสินค้าประเภทของฝาก
พัฒนาแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวและกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว	<ol style="list-style-type: none"> 1. การกำหนดแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยว 2. จัดทำเส้นทางท่องเที่ยวเพื่อเชื่อมโยงกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว 3. ยกระดับกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพให้เป็นแบรนด์การท่องเที่ยวระดับนานาชาติ 4. เน้นทำตลาดการจัดนิทรรศการแสดงสินค้าประชุม สัมมนา (MICE)

กลยุทธ์	โครงการ
สร้างกิจกรรมประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว	1. โครงการสร้างและพัฒนากิจกรรมด้านการท่องเที่ยว 2. โครงการจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว เช่น มัลติมีเดีย โบรชัวร์ 3. โครงการจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว เช่น มัลติมีเดียโบรชัวร์
สนับสนุนข้อมูลด้านการท่องเที่ยว	1. การสร้างเครือข่ายสังคมออนไลน์การท่องเที่ยวจังหวัด นครศรีธรรมราช 2. โครงการพัฒนาเว็บไซต์การท่องเที่ยวจังหวัด นครศรีธรรมราช
การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	1. โครงการสำรวจความต้องการจำเป็นในการพัฒนาบุคลากรในสถานประกอบการ 2. โครงการปลูกจิตสำนึกของพนักงานให้มีใจรักงานบริการ SERVICE MIND 3. โครงการอบรมหลักสูตรระยะสั้นเพื่อสร้างบุคลากรด้านการท่องเที่ยว 4. โครงการฝึกอบรมทักษะภาษาอังกฤษให้แก่พนักงานในสถานประกอบการและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว 5. โครงการรณรงค์จูงใจให้ผู้ประกอบการธุรกิจเข้าสู่มาตรฐานเพื่อใช้เป็นหลักประกันจุดขายในตลาดโลก
ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนแก่ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว	1. สร้างความร่วมมือกับสถาบันการเงินเพื่อ ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนแก่ผู้ประกอบการเพื่อพัฒนาด้านการผลิตและการตลาดธุรกิจท่องเที่ยว
สำรวจความต้องการ/ความจำเป็นของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อปรับปรุงให้สอดคล้องกับสภาพจริง	1. สำรวจความต้องการ/จำเป็นของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อปรับปรุงให้สอดคล้องกับสภาพจริง 2. ปรับปรุงภูมิทัศน์ของแหล่งท่องเที่ยวให้สวยงาม 3. ปรับปรุงเส้นทางให้สะดวกแก่การเดินทาง 4. จัดทำป้ายบอกเส้นทางไปยังแหล่งท่องเที่ยว
พัฒนาเอกลักษณ์ / ความโดดเด่นของสินค้าประเภทของฝาก	1. จัดทำฐานข้อมูลของฝากของจังหวัดนครศรีธรรมราช 2. โครงการอบรมให้ความรู้ผู้ประกอบการธุรกิจของฝากของ

กลยุทธ์	โครงการ
	ที่ระลึกพัฒนาเอกลักษณ์/ความโดดเด่นของสินค้าประเภทของฝาก
การกำหนดแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยว	1 การจัดประชุมวางแผนเพื่อจัดทำแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยว
จัดทำเส้นทางท่องเที่ยวเพื่อเชื่อมโยงกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว	1โครงการจัดทำเส้นทางท่องเที่ยวเพื่อเชื่อมโยงกิจกรรมท่องเที่ยวในจังหวัด
ยกระดับกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพให้เป็นแบรนด์การท่องเที่ยวระดับนานาชาติ	จัดกิจกรรมประชาสัมพันธ์การยกระดับกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพให้เป็นแบรนด์การท่องเที่ยวระดับนานาชาติ
เน้นการตลาดการจัดนิทรรศการแสดงสินค้าประชุม สัมมนา (MICE)	1 โครงการอบรมให้ความรู้เรื่องการตลาดการจัดนิทรรศการแสดงสินค้าประชุม สัมมนา (MICE)

5.2 อภิปรายผล

5.2.1 จากผลการศึกษาพบว่านักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชมีกลุ่มอาชีพที่มีความหลากหลาย และมีกลุ่มนักศึกษารวมอยู่ด้วย แสดงให้เห็นว่าค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวในจังหวัดนั้นไม่สูงมาก โดยเฉพาะ กลุ่มนักศึกษาบางกลุ่มเป็นกลุ่มที่ไปท่องเที่ยวและพักรวมบริเวณชายหาดขนอม ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวทะเลแห่งหนึ่งในภาคใต้ที่มีราคาห้องพักหลากหลาย และมีห้องพักบางแห่งราคาไม่สูงมาก กลุ่มนักเรียนนักศึกษาจึงสามารถเข้าถึงบริการท่องเที่ยวได้

5.2.2 กลุ่มนักท่องเที่ยวส่วนมากเป็นมีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง มีรายได้ 10,000 – 30,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 47.95 รองลงมาคือกลุ่มผู้มีรายได้น้อยกว่า 10,000 บาท ร้อยละ 35.67 ซึ่งเป็นกลุ่มรายได้น้อยที่สุดที่ทำการสำรวจ ส่วนกลุ่มผู้มีรายได้สูงเข้ามาเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชค่อนข้างน้อย ดังนั้นควรมีการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและมาตรฐานการบริการเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มรายได้สูง (Hi End) เพื่อให้มีรายได้จากการท่องเที่ยวที่เพิ่มสูงขึ้น

5.2.3 ด้านแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวพบว่านักท่องเที่ยวมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยคนละ 8,865 บาท โดยค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่เป็นค่าเดินทาง และค่าที่พัก เนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ไม่มีการพักค้าง และหากพักค้างก็ไม่เกิน 2 วันทำให้ค่าใช้จ่ายในกิจกรรมอื่น ๆ มีน้อย ดังนั้นควรมีการพัฒนากิจกรรมด้านการท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวท่องเที่ยวในจังหวัดมากขึ้น

5.2.4 การท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เน้นการท่องเที่ยวกับครอบครัวเพื่อมาทำบุญไหว้พระ และพักผ่อนหย่อนใจในสถานที่ธรรมชาติ และเป็นที่น่าสนใจว่าร้อยละ 12.50 ที่เดินทางมาคนเดียว สะท้อนให้เห็นถึงภาพลักษณ์ความปลอดภัยของการมาเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

5.2.5 ด้านแผนการเดินทางของนักท่องเที่ยวนครศรีธรรมราช ส่วนใหญ่เป็นการเดินทางแบบไปเช้าเย็นกลับ ระยะเวลาท่องเที่ยวในจังหวัดโดยเฉลี่ย 2.41 วัน 0.77 คืน จากการเดินทางท่องเที่ยวทั้งหมด 1.70 วัน 0.77 คืน เป็นสิ่งที่ต้องคำนึงในการทำแผนการท่องเที่ยวเป็นอย่างมากว่า ทำไมนักท่องเที่ยวจึงมีระยะเวลาการมาเที่ยวค่อนข้างสั้น ทั้งๆ ที่นครศรีธรรมราชเป็นจังหวัดใหญ่ และต้องตระหนักถึงแหล่งดึงดูดการท่องเที่ยวว่ามีให้เลือกหลากหลาย และเพียงพอให้นักท่องเที่ยวเกิดความพึงพอใจหรือไม่ รวมทั้งการพิจารณาว่าควรมีการเพิ่มสิ่งจูงใจอื่นๆ อีกหรือไม่สำหรับการท่องเที่ยว

5.2.6 การสำรวจระดับความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปัจจัยที่นักท่องเที่ยวมีระดับความพึงพอใจค่อนข้างน้อยคือ การให้ความรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวและบริการของเจ้าหน้าที่ภาครัฐ มีค่าเฉลี่ย 3.48 และ 3.39 ตามลำดับ นอกจากนี้ ด้านการให้บริการของผู้ให้บริการ และป้ายแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวมีระดับความพึงใจที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าปัจจัยอื่นๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.53 และ 3.56 ตามลำดับ โดยองค์ประกอบเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นปัจจัยที่สามารถพัฒนาให้ดีขึ้นได้ ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการพัฒนาปัจจัยเหล่านี้เพื่อสร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น

5.2.7 การเลือกร้านของที่ระลึกในจังหวัดนครศรีธรรมราชของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นการแนะนำจากคนในพื้นที่ต่อการเลือกซื้อของที่ระลึกคิดเป็นร้อยละ 50.68 เนื่องจากนครศรีธรรมราชมีของที่ระลึกที่หลากหลายแต่ไม่มีอัตลักษณ์ที่โดดเด่นชัดเจนในการซื้อของที่ระลึกและของฝากจึงเน้นการสอบถามข้อมูลจากคนในพื้นที่เป็นหลัก

5.2.8 การศึกษาระดับความพึงพอใจของผู้ประกอบการธุรกิจด้านการท่องเที่ยวต่อการจัดการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่า ผู้ประกอบการมีความพึงพอใจต่อความช่วยเหลือของหน่วยงานภาครัฐน้อยที่สุด ดังนั้นหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวควรมีบทบาทในการช่วยเหลือผู้ประกอบการตามความต้องการของผู้ประกอบการเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวให้ดียิ่งขึ้น

5.2.9 ด้านความต้องการช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่า ผู้ประกอบการต้องการให้ภาครัฐส่งเสริมด้านการประชาสัมพันธ์ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวสูงที่สุดดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวให้มากขึ้นและหลากหลายช่องทางและหลากหลายแหล่งท่องเที่ยวเพื่อให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น

5.2.10 การกระจายรายได้ธุรกิจโรงแรมที่พัก มีการกระจายรายได้ค่อนข้างดี สะท้อนถึงความเท่าเทียมกันของรายได้ อย่างไรก็ตามยังสะท้อนจุดด้อยของธุรกิจโรงแรมที่ไม่มีความหลากหลายของระดับโรงแรม และระดับราคา ทำให้นักท่องเที่ยวมีตัวเลือกน้อย

5.2.11 ผลการศึกษาพบว่าจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นจังหวัดที่มีคนนิยมมาประชุมสัมมนา เป็นจำนวนมากเนื่องจากมีความพร้อมในหลายด้าน แต่เป็นการประชุมของหน่วยงานภาครัฐที่มีงบประมาณจำกัด

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชมีกลุ่มอาชีพที่มีความหลากหลายผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชควรมีพัฒนาการท่องเที่ยวให้สามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวได้ทุกกลุ่มเพื่อเป็นการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวที่จะเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดให้เพิ่มสูงขึ้น เช่น การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวตามความสนใจของนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่ม การเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวตามความสนใจของนักท่องเที่ยวที่มีความหลากหลาย

5.3.2 ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชควรมีพัฒนาการการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชให้สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรายได้สูงเพื่อให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่มีรายได้สูงเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชมากขึ้น รวมทั้งเพื่อเป็นการเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวแก่ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

5.3.3 ควรการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวตามความสนใจของนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่มเพื่อให้ นักท่องเที่ยวมีการพักค้างในจังหวัดนครศรีธรรมราชให้มากขึ้นเพื่อเป็นการเพิ่มรายได้แก่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

5.3.4 นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชส่วนใหญ่เน้นการท่องเที่ยวเพื่อมาทำบุญไหว้พระดังนั้นควรมีการพัฒนาจังหวัดนครศรีธรรมราชให้เป็นการท่องเที่ยวเชิงพุทธหรือเน้นการท่องเที่ยวด้านศาสนาโดยมีการจัดเส้นทางเชื่อมโยงสถานที่สำคัญทางพระพุทธศาสนาในจังหวัดเพื่อสอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวได้

5.3.5 นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการบริการบริการจากหน่วยงานภาครัฐและบุคคลากรด้านการท่องเที่ยวในระดับปานกลางดังนั้นควรมีการพัฒนาการให้บริการของหน่วยงานภาครัฐและบุคคลากรด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชให้มีมาตรฐานในระดับสากลเพื่อรองรับการแข่งขันต่อไป

5.3.6 จังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นจังหวัดที่มีอารยธรรมเก่าแก่แหล่งท่องเที่ยวบางแหล่ง นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวไม่ทราบประวัติความเป็นมา และความสำคัญของสถานที่ท่องเที่ยวเหล่านั้น รวมทั้งมีบุคคลที่สามารถอธิบายประวัติของแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแหล่งได้มีน้อยดังนั้นควรมีการพัฒนา สื่อมัลติมีเดียเพื่ออธิบายประวัติ ความเป็นมาของแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแหล่งเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้ทราบ ความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแหล่งเพื่อจะได้รักษาหวงแหนให้คนรุ่นหลังต่อไป

5.3.7 ด้านของที่ระลึกในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่าของที่ระลึกที่หลากหลายแต่ไม่มีอัตลักษณ์ ที่โดดเด่นชัดเจนดังนั้นควรมีการจัดทำฐานข้อมูลด้านของที่ระลึกเพื่อประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวและ ควรมีการพัฒนาของที่ระลึกให้มีอัตลักษณ์และสามารถแข่งขันได้ในตลาด

5.3.8 ควรมีการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเพื่อรองรับตลาด การจัดนิทรรศการ แสดงสินค้า ประชุม สัมมนา (MICE) เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มอื่นเพื่อสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวให้ เพิ่มสูงขึ้น

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ รัตนานพ. (2550) **แผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในจังหวัดปราจีนบุรี**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. สาขาวิชาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว, มหาวิทยาลัยนครสวรรค์.
- กิตติพงษ์ นันทเกษตร. (2548). **ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่างชาติในประเทศไทย**. สารนิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชูศักดิ์ ชูศรี. (2550) **แผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนแบบบูรณาการในจังหวัดสุราษฎร์ธานี**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. สาขาวิชาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว, มหาวิทยาลัยนครสวรรค์.
- เดชา ไต้สูงเนิน. 2543. **การบริหารจัดการการท่องเที่ยวเกษตร กรณีศึกษาน้ำมวงคำ ตำบลโป่งแยง อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่**. การค้นคว้าแบบอิสระศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการมนุษย์และสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ธีระพล รัตนลังการ และวิภา ผดุงชีวิต. 2538. “บทบาทนโยบายการเงินการคลังต่อการแก้ปัญหาความยากจน และการกระจายรายได้”. **บทความวิชาการ ธนาคารแห่งประเทศไทย**. กรุงเทพฯ: ธนาคารแห่งประเทศไทย.
- ทับทิม สุวรรณประภา. **ความคาดหวังและความต้องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวถ้ำเชียงดาว**. การค้นคว้าแบบอิสระ หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2541.
- นาถพิมล วาดสันทัด. **การศึกษากลยุทธ์ทางการตลาดแหล่งท่องเที่ยวเมืองประวัติศาสตร์เชียงแสน จังหวัดเชียงราย**. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรมบริการท่องเที่ยว. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2545.
- นวพันธุ์ นาคบรรพ์. (2550) **แผนยุทธศาสตร์ เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนเกาะยาวน้อย จังหวัดพังงา**. วิทยานิพนธ์ (ผ.ม.)—จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐกานต์ รัตนพันธ์. (2550) **แผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในจังหวัดตรัง**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. สาขาวิชาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว, มหาวิทยาลัยนครสวรรค์.
- ปิยภัทร อินทวิสัย. (2550) **แผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนของอำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. สาขาวิชาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว, มหาวิทยาลัยนครสวรรค์.

มนัส สุวรรณ.โครงการศึกษาเพื่อจัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อฟื้นฟูพยากรการท่องเที่ยวใน
พื้นที่ อนุรักษ์ (เชียงใหม่).โครงการศึกษาวิจัยการจัดการมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม
ภาคเหนือ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2541.

วิบูลชัย พุดทอง. (2548) แผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เทือกเขาพระ – เขาสูง
อำเภอหนองบัว จังหวัดนครสวรรค์. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

วาสนา แชอุดม. (2548) แผนยุทธศาสตร์พัฒนาจังหวัด : กรณีศึกษาจังหวัดชุมพร.
สารนิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2550) การศึกษาเพื่อวางยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชื่อมโยงจังหวัด
อุบลราชธานี ประเทศไทย ผ่านช่องเม็กไปยังแขวงจำปาสัก สปป. ลาว. รายงาน
วิจัยฉบับสมบูรณ์. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย

เศกสรรค์ ยงวณิชย์. (2549) การศึกษาศักยภาพพื้นที่เพื่อพัฒนายุทธศาสตร์การท่องเที่ยว
ชายแดนไทย-สปป.ลาว กรณีศึกษาจังหวัดหนองคาย และนครหลวงเวียงจันทน์.
รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย

ศศิธร รุ่งกิจเลิศสกุลและเนตรดาว วุฒิมิอิน. แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสปา จาก
น้ำแร่ธรรมชาติในจังหวัดเชียงราย. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์. สำนักงานกองทุน
สนับสนุนการวิจัย, 2550

ศิรินทร เอียบศิริเมธี. (2544). การกระจายรายได้ของครัวเรือนในระดับจังหวัดของประเทศไทย เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

ระพีพรรณ ทองหล่อ. (2546). ลักษณะการใช้จ่ายเงินซื้อผลิตภัณฑ์และความต้องการใช้
บริการของนักท่องเที่ยวต่างชาติเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทย. รายงานวิจัย
ฉบับสมบูรณ์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

นิธิ เอียวศรีวงศ์. 2538. เวทีผู้ถูกท่องเที่ยว. เชียงใหม่: สถาบันวิจัยสังคม
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ปวีณา โทนแก้ว. 2542. ปัจจัยที่กำหนดรูปแบบการใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศ
ของคนไทย. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ปราณี ทินกร. 2545. “ความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ในช่วงสี่ทศวรรษของการพัฒนา

ประเทศ 2504-2545. “ในการสัมมนาทางวิชาการปี 2545 เรื่อง **ห้าทศวรรษภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติของไทย**. คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เพียงจันทร์ ลิขิตเอกราช. (2535). **การกระจายรายได้จากการท่องเที่ยว : กรณีศึกษางานมหกรรมไม้ดอกไม้ประดับในจังหวัดเชียงใหม่**. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

พิมลพรรณ ลาภยงยศ. (2541) . **การกระจายรายได้ที่เกิดจากการท่องเที่ยวสู่ท้องถิ่น : กรณีศึกษา เกาะช้าง กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด**. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต.

เมธี ครองแก้ว. **การกระจายรายได้ของครัวเรือนไทย ปี 2515**. (วารสารเศรษฐศาสตร์สมาคมเศรษฐศาสตร์แห่งประเทศไทย ฉบับประจำเดือน กันยายน - ธันวาคม) , 2520.

วิไล บุญบรรจง. 2543. **การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว บริเวณชายฝั่งทะเลเมืองระยอง อำเภอเมือง จังหวัดระยอง**. การค้นคว้าแบบอิสระ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการมนุษย์และสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สายหยุด ศรีสุเทพ. 2543. **การวิเคราะห์ต้นทุนของธุรกิจนำเที่ยวเดินป่าและล่องแพ ในเส้นทางลำน้ำแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่**. การค้นคว้าแบบอิสระเศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สุกัญญา หุตเสถณี. 2535. “วิธีวัดความยากจนและการกระจายรายได้และแนวทางปรับปรุงวิธีการวัด.” **วารสารเศรษฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์ 4, 2 (สิงหาคม): 256-298.**

สุวิทย์ นามแสง. 2536. **ผลกระทบ และปัญหาที่เกิดจากการทัวร์ป่า กับบริบทและเงื่อนไขทางสังคม เฉพาะกรณีเชียงใหม่ เชียงราย แม่ฮ่องสอน**. เชียงใหม่: องค์การเครือข่ายการจัดการทรัพยากรภาคเหนือ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ .

อรวรรณ ธีระสุขจินดา. 2533. **การศึกษาการกระจายรายได้ทางด้านเกษตร และแนวทางการแก้ไขปัญหา**. กรุงเทพฯ: สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร.

Isra Samtisart. 1997. “Educational Expansions and Labour Earnings Inequality : the Case of Thailand between 1998 and 1992.” **Chulalongkorn Journal of Economics 9, 2: 127-74.**

O.E. Meesook. 1976. "Income Distribution in Thailand." **Research Report Series**
Thammasat University.

Somchai Jitsuchon. 1989. **Alleviation of rural poverty in Thailand.** Bangkok:
ThailandDevelopment Research Institute.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
บทความสำหรับเผยแพร่

แนวทางการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนในธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ระดับรายได้จากการท่องเที่ยวและรูปแบบการกระจายรายได้จากการจัดการธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช โดยการศึกษาค้นคว้าใช้ข้อมูลปฐมภูมิจากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชจำนวน 30 คน สัมภาษณ์นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชจำนวน 440 ราย แบ่งเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทยจำนวน 410 ราย นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจำนวน 30 ราย และทำการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการในธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชจำนวน 400 ราย มีผลการศึกษาโดยสรุปดังนี้

นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเป็นหญิงและชายมีจำนวนไม่แตกต่างกัน มีอายุระหว่าง 20 - 40 ปี อาชีพของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน รองลงมาเป็นนักเรียน นักศึกษา นักท่องเที่ยวส่วนมากมีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง มีรายได้ 10,000 - 30,000 บาทต่อเดือน ด้านรูปแบบการเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชของนักท่องเที่ยวตั้งแต่การเดินทางก่อนเข้ามาในจังหวัดนครศรีธรรมราช การเดินทางท่องเที่ยวภายในจังหวัดนครศรีธรรมราช และการเดินทางกลับ พบว่า โดยส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวเดินทางมาด้วยตนเองเป็นส่วนใหญ่ โดยการเดินทางด้วยรถส่วนตัว หรือรถประจำทาง หรือเครื่องบิน ด้านแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวพบว่า นักท่องเที่ยวมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยคนละ 8,865 บาท โดยค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่เป็นค่าที่พักคิดเป็นร้อยละ 24.44 รองลงมาเป็นค่าใช้จ่ายค่าตัว ร้อยละ 22.79 ค่าน้ำมันร้อยละ 15.79 และ ค่าของที่ระลึกคิดเป็นร้อยละ 12.30 ตามลำดับ

ระดับรายได้ที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่ารายได้ของผู้ประกอบการส่วนใหญ่น้อยกว่า 50,000 บาท ต่อเดือน ร้อยละ 71.50 รองลงมารายได้เฉลี่ยต่อเดือน 50,000 - 70,000 บาท ร้อยละ 7.50 ตามลำดับ โดยรายได้รวมจากการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวทั้งปีเฉลี่ยรายละ 915,940.37 บาท พบว่าผู้ประกอบการมีรายได้เดือนเมษายนสูงที่สุดโดยมีรายได้เฉลี่ย 83,083.11 บาท รองลงมาในเดือนมกราคม มีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 82,236.48 บาท และ เดือนมีนาคม มีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 78,846.05 บาท คิดเป็นร้อยละ 9.08, 8.97 และ 8.60 ของรายได้เฉลี่ยทั้งปี ตามลำดับ

การกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวของผู้ให้บริการการท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่ามูลค่ารายได้เฉลี่ยของธุรกิจที่พัก มีระดับรายได้สูงสุดจำนวน 4,033,202 บาทต่อปีรองลงมาเป็นรายได้จากร้านอาหารจำนวน 1,798,721 บาทและร้านขายของที่ระลึกจำนวน 763,393.6 บาทต่อปี ระดับการกระจายรายได้เบื้องต้นโดยใช้สัมประสิทธิ์จิกินีพบว่าธุรกิจบริการรับส่งนักท่องเที่ยวมีความไม่เท่าเทียมกันสูงสุด คือมีค่าสัมประสิทธิ์จิกินี 0.76812684 ระดับการกระจายรายได้เบื้องต้นโดยใช้ดัชนี Shorrocks order two พบว่าธุรกิจบริการรับส่งนักท่องเที่ยวมีความไม่เท่าเทียมกันสูงสุดมีค่าดัชนี Shorrocks order two 3.652396 รองลงมาคือธุรกิจ ร้านอาหาร และร้านขายของที่ระลึก มีค่าดัชนี Shorrocks order two 2.550145, 1.775538 ตามลำดับ

ด้านแผนพัฒนาการลงทุนในธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชมีประเด็นการพัฒนาดังนี้ มีการพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลและส่งเสริมกิจกรรมประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีการส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนแก่ผู้ประกอบการ

ธุรกิจท่องเที่ยวเน้นการพัฒนาบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้คงอยู่อย่างยั่งยืนและมีการพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวและกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว

คำสำคัญ แผนพัฒนาการลงทุน ธุรกิจการท่องเที่ยว แบบแผนการใช้จ่าย การกระจายรายได้

คำนำ

จังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นจังหวัดในภาคใต้ตอนบนอยู่ติดกับทะเลอ่าวไทยมีทั้งป่าชายเลนและหาดทราย ชายทะเลส่วนตอนกลางของพื้นที่เป็นแนวเทือกเขาสูงและเป็นแหล่งต้นน้ำสำคัญ เกิดเป็นแหล่งท่องเที่ยว น้ำตกที่สวยงามหลายแห่ง และเป็นแหล่งท่องเที่ยวผืนป่าที่อุดมสมบูรณ์ นอกจากนี้จังหวัดนครศรีธรรมราชยังประกอบไปด้วยมรดกทางอารยธรรม และศิลปวัฒนธรรม เนื่องจากเป็นดินแดนที่มีประวัติศาสตร์และวิวัฒนาการต่อเนื่องยาวนาน ปรากฏหลักฐานทางประวัติศาสตร์ แสดงถึงความเจริญรุ่งเรืองหลายยุคหลายสมัย ก่อเกิดเป็นศิลปวัฒนธรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ขนบธรรมเนียมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ที่ชาวเมืองยังสืบทอดรักษาไว้จนถึงปัจจุบันทำให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเพิ่มสูงขึ้นทุกปีโดยในปี 2548 มีจำนวนนักท่องเที่ยว 918,263 คน เพิ่มขึ้น 1,013,208 คนและ 1,155,138 คนในปี 2549 และ 2550 ตามลำดับ สามารถสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวให้แก่จังหวัดในปีพ.ศ. 2548 จำนวน 504 ล้านบาทและเพิ่มขึ้นเป็น 568 ล้านบาทและ 620 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2549 และ 2550 ตามลำดับ (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2553) จากการศึกษาพบว่าการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชมีศักยภาพในการแข่งขันเนื่องจากมีสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความหลากหลายเช่นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม สถานที่ท่องเที่ยวธรรมชาติ เป็นต้น ประกอบกับในปัจจุบันมีจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเพิ่มสูงขึ้นทุกปีส่งผลให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดนครศรีธรรมราชเพิ่มสูงขึ้นและผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยวและธุรกิจที่เกี่ยวข้องมีรายได้เพิ่มสูงขึ้น ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรทำการศึกษาระบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวเพื่อนำมาพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวและสถานประกอบการด้านการท่องเที่ยวเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวเพื่อให้จังหวัดมีรายได้เพิ่มสูงขึ้นผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของปัญหานี้ จึงได้ทำการศึกษารายได้โครงการแผนพัฒนาการลงทุนด้านธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชโดยการศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวเพื่อนำมาพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชให้สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวและศึกษา การกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวและรูปแบบการกระจายรายได้จากการจัดการธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนด้านการธุรกิจการท่องเที่ยวของจังหวัดอย่างยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์โครงการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช
2. เพื่อศึกษาระดับรายได้จากการท่องเที่ยวและรูปแบบการกระจายรายได้จากการจัดการธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช
3. เพื่อจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากโครงการ

1. จังหวัดนครศรีธรรมราชได้แนวทางในการกำหนดนโยบายและเงื่อนไขเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขันภายใต้เขตการค้าเสรี
2. ผู้ประกอบการสามารถปรับปรุงการดำเนินธุรกิจให้สอดคล้องกับแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเพื่อให้มีรายได้ที่ยั่งยืน
3. จังหวัดนครศรีธรรมราชได้แนวทางในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเพื่อสอดคล้องกับแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช
4. จังหวัดนครศรีธรรมราชได้แผนพัฒนาด้านการลงทุนในธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

เครื่องมือและวิธีการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน(Mixed Methods Research) ระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยการวิจัยเชิงปริมาณใช้แบบสอบถามโดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้ประกอบการด้านธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชและการวิจัยเชิงคุณภาพใช้การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างโดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา

1.1 ประชากร ในการวิจัยครั้งนี้คือนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชปี 2552 จำนวน 606,140 ราย แบ่งเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทยจำนวน 592,446 ราย นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศจำนวน 13,694 ราย (สำนักงานสถิติจังหวัดนครศรีธรรมราช, 2553)

ผู้ประกอบการและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช เช่น ผู้ประกอบการธุรกิจของที่ระลึก ผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหาร ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักผู้ประกอบการธุรกิจขนส่ง มัคคุเทศก์ ชุมชน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือนักท่องเที่ยวชาวไทยจำนวน 410 คนและชาวต่างประเทศ จำนวน 30 คนผู้ประกอบการจำนวน 400 ชุด และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชจำนวน 40 คน

2. เทคนิคการสุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยทำการสุ่มตัวอย่างเพื่อจัดทำแบบสอบถามนักท่องเที่ยวเพื่อศึกษาแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช โดยใช้เทคนิคการสุ่มแบบอาศัยความน่าจะเป็นสุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) และ จัดทำแบบสอบถามผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวเพื่อศึกษาระดับรายได้และการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวโดยใช้เทคนิคการสุ่มแบบอาศัยความน่าจะเป็นสุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) รวมทั้ง ใช้การสุ่มตัวอย่างโดยไม่อาศัยความน่าจะเป็นใช้การสุ่มตัวอย่างแบบลูกโซ่หิมะ (Snowball)

3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

ผู้วิจัยทำการศึกษาแนวทางการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนในธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณโดยใช้แบบสอบถามจำนวน 440 ชุดเพื่อสอบถามนักท่องเที่ยว

ที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชและใช้แบบสอบถามจำนวน 400 ชุด เพื่อสอบถามผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวรวมทั้งทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพโดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างเพื่อสอบถามผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชจำนวน 30 ราย

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วยข้อมูลปฐมภูมิและข้อมูลทุติยภูมิดังนี้

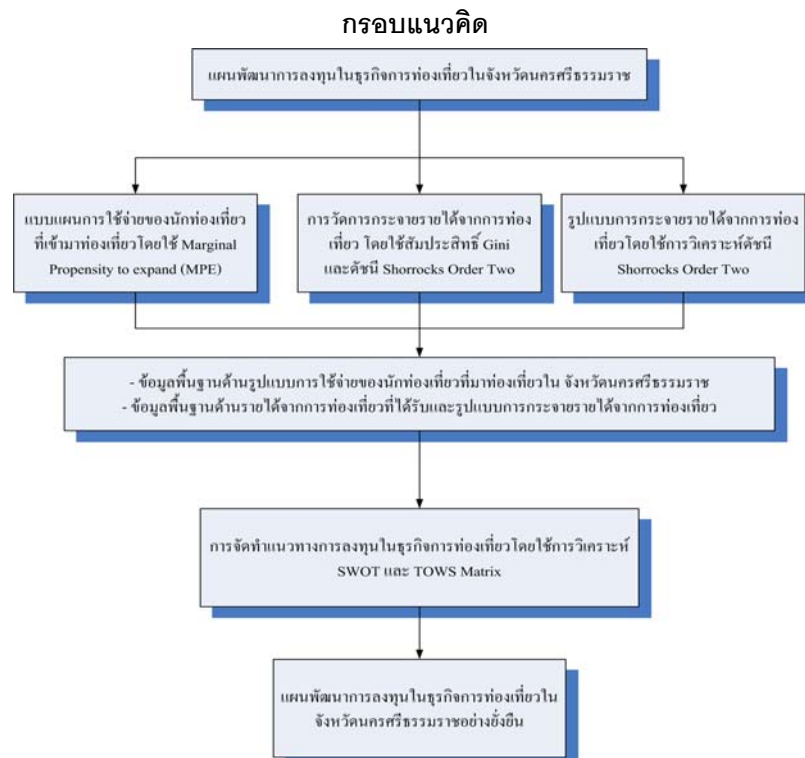
1) ข้อมูลปฐมภูมิ (primary data) เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการออกแบบสอบถามสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช และผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว สุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) และทำการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชแบบเจาะลึก สุ่มตัวอย่างแบบ Snowball

2) ข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้จากหน่วยงานต่างๆ งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องต่างๆ เพื่อทำการศึกษาแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows โดยนำเสนอในรูปตารางพร้อมคำอธิบายผลการวิเคราะห์ข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์มีดังนี้

- ค่าสถิติร้อยละใช้อธิบายข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว (เพศ อายุ สถานภาพการสมรส ศาสนา อาชีพ รายได้ ระดับการศึกษาสูงสุด ภูมิลำเนา)
- ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : SD)

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ที่มา: จากการศึกษา

ผลและการวิจารณ์

ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเป็นหญิง ร้อยละ 53.20 เป็นชายร้อยละ 46.80 ซึ่งมีจำนวนไม่แตกต่างกัน ด้านอายุของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่า มีอายุระหว่าง 20 - 40 ปี คิดเป็นร้อยละ 62.30 รองลงมาคืออายุระหว่าง 40 - 60 ปี คิดเป็นร้อยละ 26.70 ตามลำดับ โดยช่วงอายุที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวมากที่สุดคือวัยกลางคนซึ่งเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีกำลังจับจ่ายใช้สอยและมีภาวะทางเศรษฐกิจ สุขภาพที่เหมาะสมกับการท่องเที่ยว ด้านสถานภาพของนักท่องเที่ยวพบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสแล้วร้อยละ 49.00 ส่วนอีกร้อยละ 48.70 มีสถานภาพโสดด้านอาชีพของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชส่วนใหญ่ประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชนคิดเป็นร้อยละ 16.36 รองลงมาเป็นนักเรียน นักศึกษาคิดเป็นร้อยละ 15.00 และอาชีพรับราชการและรับจ้างร้อยละ 12.73 มีอาชีพรับราชการและรับจ้าง ตามลำดับ ระดับการศึกษาของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีร้อยละ 39.77 รองลงมาเป็นระดับมัธยมศึกษา 15.91 และประถมซึ่งมักเป็นกลุ่มผู้สูงอายุร้อยละ 12.95 ตามลำดับ ด้านระดับรายได้ของนักท่องเที่ยวพบว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวส่วนมากมีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง มีรายได้ 10,000 – 30,000 บาทต่อเดือน ร้อยละ 47.95 รองลงมาคือกลุ่มผู้มีรายได้น้อยกว่า 10,000 บาท ร้อยละ 35.67

พฤติกรรมนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ลักษณะการเดินทางท่องเที่ยว

ด้านรูปแบบการเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชของนักท่องเที่ยวตั้งแต่การเดินทางก่อนเข้ามาในจังหวัดนครศรีธรรมราช การเดินทางท่องเที่ยวภายในจังหวัดนครศรีธรรมราช และการเดินทางกลับ พบว่าโดยส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวเดินทางมาด้วยตนเองเป็นส่วนใหญ่ โดยการเดินทางด้วยรถส่วนตัว หรือรถประจำทาง หรือเครื่องบิน รองลงมาเดินทางมากับบริษัทนำเที่ยวในลักษณะของกลุ่มองค์กร เช่น องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น ชมรม ต่าง ๆ รวมทั้งการสัมมนาของภาครัฐ และเอกชน คิดเป็นร้อยละ 89.09 และ 3.64 ตามลำดับ รูปแบบการเดินทางเข้ามาในจังหวัดเป็นการเดินทางโดยรถยนต์ส่วนตัวถึงร้อยละ 47.73 รองลงมาเป็นรถประจำทางร้อยละ 7.50 และรถเช่า ร้อยละ 2.27 ตามลำดับ

ด้านการเดินทางท่องเที่ยวภายในจังหวัดนักท่องเที่ยวยังคงเดินทางด้วยรถส่วนตัวคิดเป็นร้อยละ 71.37 รองลงมาเดินทางด้วยรถประจำทางคือรถสองแถวที่วิ่งทั้งในตัวอำเภอและระหว่างอำเภอ ซึ่งนักท่องเที่ยวมักเรียกว่ารถมาสด้า และรถเช่าคิดเป็นร้อยละ 10.45 และ 5.68 ตามลำดับ เช่นเดียวกับการเดินทางออกจากจังหวัดนครศรีธรรมราช นักท่องเที่ยวยังคงเดินทางโดยรถส่วนตัวมากที่สุดถึงร้อยละ 47.95 รองลงมาคือ รถประจำทางและรถเช่าคิดเป็นร้อยละ 7.27 และ 2.27 ตามลำดับ

ลักษณะการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ส่วนใหญ่เป็นการท่องเที่ยวแบบไม่พักค้างคืน ร้อยละ 63.41 และมีเพียงร้อยละ 36.59 ที่เป็นการท่องเที่ยวแบบค้างคืน ส่วนรูปแบบการท่องเที่ยวแบบพักค้างคืนส่วนใหญ่จะพักในลักษณะที่พักแบบโรงแรมซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในตัวเมืองและมีหลายระดับราคา ตั้งแต่โรงแรมระดับสามดาว จนถึงโรงแรมระดับไม่มีดาวและบ้านญาติคิดเป็นร้อยละ 14.77, 14.77 และพักรีสอร์ทซึ่งเป็นที่พักอีกประเภทที่ได้รับความนิยม ซึ่งส่วนใหญ่ตั้งอยู่บริเวณชายทะเล ชนอม และสิชล รวมถึงท่าศาลาบางส่วน ส่วนรี

สรรพประภทป่าเขา เป็นที่พักรอกีกรประภทที่ได้รับความนิยมเช่นกัน ซึ่งตั้งอยู่บริเวณอำเภอลานสกา พรหมคีรี นบพิดำ เป็นต้น คิดเป็นร้อยละ 10 ตามลำดับ ในส่วนของผู้ที่เดินทางมาด้วย พบว่าการเดินทางของ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางมากับคูร์ก หรือคูร์รอง คิดเป็นร้อยละ 41.14 รองลงมาเป็นการเดินทางกับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 16.14 และครอบครัวร้อยละ 15.91 ตามลำดับ

ด้านแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวพบว่า นักท่องเที่ยวมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยคนละ 8,865 บาท โดยค่าใช้จ่าย ส่วนใหญ่เป็นค่าที่พักคิดเป็นร้อยละ 24.44 รองลงมาเป็นค่าใช้จ่ายค่าตัว ร้อยละ 22.79 ค่าน้ำมันร้อยละ 15.79 และ ค่าของที่ระลึกคิดเป็นร้อยละ 12.30 ตามลำดับ และพบว่าในการท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวมีค่าใช้จ่ายในการทำบุญคิดเป็นร้อยละ 2.31 ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นการท่องเที่ยวเชิงพุทธ (ดังตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ค่าใช้จ่าย	เฉลี่ย	ร้อยละ
ค่าตัว	2,020.00	22.79
ค่าน้ำมัน	1,400.00	15.79
ค่าที่พัก	2,166.67	24.44
ค่าอาหารและเครื่องดื่ม	983.33	11.09
ค่าของที่ระลึก	1,090.00	12.30
ค่าใช้จ่ายเพื่อความบันเทิง	1,000.00	11.28
ทำบุญ	205.00	2.31
รวมทั้งหมด	8,865	100.00

ที่มา:จากการศึกษา

ความพึงพอใจในการท่องเที่ยวจังหวัดนครศรีธรรมราช

การสำรวจระดับความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ในภาพรวมอยู่ในเกณฑ์ดีมี ค่าเฉลี่ย 4.17 หากจำแนกเป็นรายองค์ประกอบพบว่าปัจจัยที่นักท่องเที่ยวพึงพอใจมากที่สุดคือความพึงพอใจ ต่อความสวยงาม และความหลากหลายของสถานที่ท่องเที่ยว และความสะดวกสบายในการเดินทาง มีค่าเฉลี่ย 4.35 , 4.11 และ 4.07 ตามลำดับ ด้านปัจจัยที่นักท่องเที่ยวมีระดับความพึงพอใจค่อนข้างน้อยคือ การให้ความรู้ เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวและบริการของเจ้าหน้าที่ภาครัฐ มีค่าเฉลี่ย 3.48 และ 3.39 ตามลำดับ ด้านปัจจัย นอกจากนี้ ด้านการให้บริการของผู้ให้บริการ และป้ายแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวมีระดับความพึงใจที่มีค่าเฉลี่ย น้อยกว่าปัจจัยอื่นๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.53 และ 3.56 ตามลำดับ (ดังตารางที่ 2)

ระดับรายได้ที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รายได้ของผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่น้อยกว่า 50,000 บาท ต่อเดือน ร้อยละ 71.50 รองลงมารายได้ เฉลี่ยต่อเดือน 50,000 – 70,000 บาท ร้อยละ 7.50 ตามลำดับ โดยรายได้รวมจากการประกอบธุรกิจการ ท่องเที่ยวทั้งปีเฉลี่ยรายละ 915,940.37 บาท หากทำการเฉลี่ยรายได้ของผู้ประกอบการเป็นรายเดือนพบว่า ผู้ประกอบการมีรายได้เดือนเมษายนสูงที่สุดโดยมีรายได้เฉลี่ย 83,083.11บาท รองลงมาเป็นเดือนมกราคม มี รายได้เฉลี่ยเดือนละ 82,236.48บาท และ เดือนมีนาคม มีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 78,846.05บาท คิดเป็นร้อยละ

9.08, 8.97 และ 8.60 ของรายได้เฉลี่ยทั้งปี ตามลำดับ เนื่องจากเป็นช่วงเทศกาลปีใหม่ มาฆบูชา และสงกรานต์ รวมทั้งสภาพอากาศเหมาะแก่การท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ ทั้งภูเขาและทะเล เนื่องจากส่วนมาก ในช่วงเดือนดังกล่าวเป็นฤดูร้อนของจังหวัด มีปริมาณฝนตกน้อยเมื่อเทียบกับช่วงอื่น ๆ ทำให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชมากกว่าช่วงเดือนอื่นๆ

ตารางที่ 2 ระดับความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รายการ	พอใจมาก	พอใจ	เฉย ๆ	ไม่พอใจ	ไม่พอมาก	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความพึงพอใจ
1.ภาพรวมของการท่องเที่ยวจังหวัดนครศรีธรรมราช	126 (28.60)	267 (60.70)	45 (10.10)	2 (0.60)	0 (0.00)	4.17	0.61	มาก
2.ภาพรวมของการเป็นเมืองท่องเที่ยวของเมื่อเทียบกับจังหวัดอื่น	94 (21.40)	214 (48.60)	109 (24.90)	23 (5.20)	0 (0.00)	3.86	0.80	มาก
3.ความสะดวกสบายของการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยว	135 (30.60)	233 (52.90)	57 (13.00)	15 (3.50)	0 (0.00)	4.11	0.75	มาก
4.ความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานของการเป็นเมืองท่องเที่ยว	88 (20.10)	220 (50.00)	109 (24.70)	22 (4.90)	1 (0.30)	3.85	0.80	มาก
5.ความหลากหลายของสถานที่ท่องเที่ยว	113 (25.70)	243 (55.20)	75 (17.10)	8 (1.70)	1 (0.30)	4.04	0.72	มาก
6.ความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยว	177 (40.20)	208 (47.10)	51 (11.90)	4 (0.90)	0 (0.00)	4.35	1.69	มากที่สุด
7.ป้ายแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว	60 (13.60)	190 (43.4)	133 (30.30)	49 (11.00)	8 (1.70)	3.56	0.91	มาก
8.การให้ความรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว	67 (15.30)	137 (31.20)	181 (41.00)	47 (10.70)	8 (1.70)	3.48	0.93	ปานกลาง
9.บริการของเจ้าหน้าที่ภาครัฐ	56 (12.70)	130 (29.50)	191 (43.40)	56 (12.70)	8 (1.70)	3.39	0.92	ปานกลาง
10.บริการของผู้ให้บริการการท่องเที่ยว	64 (14.50)	169 (38.40)	148 (33.50)	57 (13.00)	3 (0.60)	3.53	0.91	มาก
11.บริการด้านที่พัก	65 (14.70)	202 (46.00)	160 (36.40)	11 (2.60)	1 (0.30)	3.72	0.75	มาก
12.บริการด้านอาหาร	97 (22.00)	221 (50.30)	107 (24.30)	15 (3.50)	0 (0.00)	3.91	0.77	มาก
13.บริการด้านการคมนาคมขนส่ง	65 (14.70)	228 (51.70)	125 (28.30)	23 (5.20)	0 (0.00)	3.76	0.76346	มาก
14.สินค้าของที่ระลึก	93 (21.20)	215 (48.80)	118 (26.70)	12 (2.60)	3 (0.60)	3.88	0.78919	มาก

ที่มา: จากการศึกษา

ความพึงพอใจของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อการจัดการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐในจังหวัดนครศรีธรรมราช

การศึกษาระดับความพึงพอใจของผู้ประกอบการธุรกิจด้านการท่องเที่ยวต่อการจัดการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่า การจัดการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย 3.83 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.83 หากจำแนกเป็นรายประเด็นพบว่า การจัดการด้านความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐในจังหวัดนครศรีธรรมราชผู้ประกอบการมีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ย 4.48 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.19 รองลงมา ความหลากหลายของสถานที่ท่องเที่ยวมีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ย 4.31 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.21 ตามลำดับ และในประเด็นทั้งหมด ผู้ประกอบการมีความพึงพอใจต่อความช่วงเหลือของหน่วยงานภาครัฐน้อยที่สุด แต่ยังคงมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก 3.34 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.13 ตามลำดับ(ดังตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 ระดับพึงพอใจต่อการจัดการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รายการ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่ระบุ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
ภาพรวมของการท่องเที่ยวจังหวัดนครศรีธรรมราช	55 (13.90)	267 (66.80)	39 (9.70)	30 (7.60)	8 (2.10)	0 (0.00)	3.83	0.837	มาก
ความสะดวกสบายของการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยว	64 (16.00)	254 (63.40)	50 (12.60)	24 (5.90)	7 (1.70)	2 (0.40)	4.26	6.220	มากที่สุด
ความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานของการเป็นเมืองท่องเที่ยว	34 (8.40)	220 (55.00)	91 (22.70)	44 (10.90)	10 (2.50)	2 (0.40)	3.96	6.250	มาก
ความหลากหลายของสถานที่ท่องเที่ยว	79 (19.70)	239 (59.70)	50 (12.60)	25 (6.30)	5 (1.30)	2 (0.40)	4.31	6.219	มากที่สุด
ความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยว	106 (26.50)	237 (59.20)	40 (10.10)	13 (3.40)	2 (0.40)	2 (0.40)	4.48	6.196	มากที่สุด
การสนับสนุนช่วยเหลือของภาครัฐ	50 (12.60)	166 (41.60)	84 (21.10)	67 (16.80)	32 (8.00)	0 (0.00)	3.34	1.139	มาก

ที่มา: จากการสำรวจ

รูปแบบการกระจายรายได้จากการจัดการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

จากการศึกษาการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวเชิงปริมาณของผู้ให้บริการการท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่า มูลค่ารายได้เฉลี่ยของธุรกิจที่พัก มีระดับรายได้สูงสุดจำนวน 4,033,202 บาทต่อปี รองลงมาเป็นรายได้จากร้านอาหารจำนวน 1,798,721 บาทและร้านขายของที่ระลึกจำนวน 763,393.6 บาทต่อปี(ดังตารางที่ 4)

ตารางที่ 4 แสดงรายได้เฉลี่ยแยกตามประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว

ประเภทธุรกิจ	ร้อยละของรายได้ทั้งหมด	ระดับรายได้เฉลี่ย
โรงแรมที่พัก	26.01132	4,033,202
ร้านอาหาร	28.17261	1,798,721
แผงลอยขายอาหาร	2.092337	126,166.7
ร้านขายของที่ระลึก	28.83679	763,393.6
บริการรับนักท่องเที่ยว	9.392195	617,829.6
อื่น ๆ	1.680273	-
รวม	100.00	915,940.4

ที่มา: จากการศึกษา

ระดับการกระจายรายได้เบื้องต้นโดยใช้สัมประสิทธิ์จีเนียมาพรอมของธุรกิจท่องเที่ยวจังหวัด นครศรีธรรมราช และการกระจายรายได้แยกตามประเภทธุรกิจ ผลการศึกษาพบว่าธุรกิจบริการรับส่ง นักท่องเที่ยวมีความไม่เท่าเทียมกันสูงที่สุด คือมีค่าสัมประสิทธิ์จีเนียมา 0.76812684 เนื่องจากเป็นธุรกิจที่มีการ ผูกขาดสูง และต้องมีการขอสัมปทานเส้นทาง และสะท้อนถึงอิทธิพลการให้บริการของรถโดยสารในท้องถิ่นด้วย และเป็นที่น่าสังเกตว่าธุรกิจโรงแรมที่พัก มีการกระจายรายได้ค่อนข้างดี สะท้อนถึงความเท่าเทียมกันของรายได้ อย่างไรก็ตามยังสะท้อนจุดด้อยของธุรกิจโรงแรมที่ไม่มีความหลากหลายของระดับโรงแรม และระดับราคา ทำให้นักท่องเที่ยวมีตัวเลือกน้อย ส่วนธุรกิจของที่ระลึก และแผงลอยร้านอาหารเป็นธุรกิจที่มีความแตกต่างในตัว สินค้าค่อนข้างน้อย ทำให้การกระจายรายได้ค่อนข้างดี โดยเปรียบเทียบกับการกระจายรายได้รวมของทุกธุรกิจ (ดังตารางที่ 5)

ตารางที่ 5 แสดงสัมประสิทธิ์จีเนียมาแยกตามประเภทธุรกิจการท่องเที่ยว

ประเภทธุรกิจ	สัมประสิทธิ์จีเนียมา
โรงแรมที่พัก	0.52766887
ร้านอาหาร	0.70914856
แผงลอยขายอาหาร	0.52120945
ร้านขายของที่ระลึก	0.63366294
บริการรับนักท่องเที่ยว	0.76812684
รวม	0.754481

ที่มา: จากการศึกษา

ระดับการกระจายรายได้เบื้องต้นโดยใช้ดัชนี Shorrocks order two

ดัชนี Shorrocks order two คือการพิจารณาองค์ประกอบของความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ เพื่อเป็นการศึกษาถึงปัจจัยต่างที่ส่งผลกระทบต่อการกระจายรายได้ ซึ่งโดยปกติใช้ศึกษาความไม่เท่าเทียมกันของการ

กระจายรายได้ในครัวเรือน ผู้วิจัยยังได้ทำการพิจารณาดัชนี Shorrocks order two แยกตามประเภทธุรกิจเพื่อเปรียบเทียบผลการศึกษา ผลปรากฏว่าค่าดัชนี Shorrocks order two สอดคล้องกับดัชนี Gini คือธุรกิจบริการรับส่งนักท่องเที่ยวมีค่าความไม่เท่าเทียมกันสูงที่สุดมีค่าดัชนี Shorrocks order two 3.652396 รองลงมาคือธุรกิจ ร้านอาหาร และร้านขายของที่ระลึก มีค่าดัชนี Shorrocks order two 2.550145, 1.775538 ตามลำดับ (ดังตารางที่ 6)

ตารางที่ 6 ดัชนี Shorrocks จำแนกตามประเภทธุรกิจที่ให้บริการ

ประเภทธุรกิจ	ดัชนี Shorrocks
โรงแรมที่พัก	0.458479
ร้านอาหาร	2.550145
แผงลอยขายอาหาร	0.665125
ร้านขายของที่ระลึก	1.775538
บริการรับนักท่องเที่ยว	3.652396
อื่น ๆ	1.1989
รวม	3.158405

ที่มา: จากการศึกษา

หากพิจารณาองค์ประกอบของธุรกิจที่ส่งผลต่อความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ พบว่า ประเภทของธุรกิจเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้รายได้ไม่เท่าเทียมกัน พบว่ามีความไม่เท่าเทียมกันระหว่างกลุ่มสูงถึงร้อยละ 59.72 รองลงมาคือระดับการศึกษาของผู้ประกอบการ และประสบการณ์ประกอบธุรกิจ ซึ่งมีความไม่เท่าเทียมกันระหว่างกลุ่มร้อยละ 13.36 และ 9.25 ตามลำดับ ส่วนเพศของผู้ประกอบการ และสถานที่ตั้งของธุรกิจในแต่ละประเภทของแหล่งท่องเที่ยวมีผลต่อการกระจายรายได้ค่อนข้างน้อย ซึ่งสามารถตีความได้ว่าทุนทรัพย์ซึ่งเป็นปัจจัยหลักในการเลือกประเภทธุรกิจ และทุนมนุษย์ ซึ่งเกิดจากการศึกษาและประสบการณ์เป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดความแตกต่างทางด้านรายได้ (ดังตารางที่ 7)

ตารางที่ 7 ดัชนี Shorrocks จำแนกตามองค์ประกอบ

รายการ	ความไม่เท่าเทียมกันภายในกลุ่ม	ความไม่เท่าเทียมกันระหว่างกลุ่ม
ประเภทธุรกิจ	0.346211 (40.27864)	0.513329 (59.72136)
เพศของผู้ประกอบการ	3.122668 (99.17341)	0.026027 (0.82659)
อายุของผู้ประกอบการ	3.095649 (96.15435)	0.123809173 (3.845652172)
ระดับการศึกษาของผู้ประกอบการ	2.9316 (86.64389)	0.451904 (13.35611)
ประสบการณ์ในการ	3.611047	0.367938

ประกอบธุรกิจ	(90.75296)	(9.247036)
สถานที่ตั้งของธุรกิจ	3.135525 (98.61448)	0.044054 (1.385524)

ที่มา: จากการศึกษา

แนวทางการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

การวิเคราะห์ SWOT ด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดนครศรีธรรมราช มีผลการศึกษาดังนี้

จุดแข็ง (Strengths)

1. จังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นเมืองเก่าและเป็นศูนย์กลางแห่งพุทธศาสนาของอาณาจักรศรีวิชัยส่งผลให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญและโดดเด่นทางประวัติศาสตร์และโบราณคดี
2. ความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดนครศรีธรรมราชประเภทหาดทรายชายทะเล เกาะ อ่าว ซึ่งยังคงมีความสวยงามและสมบูรณ์
3. จังหวัดนครศรีธรรมราชแหล่งท่องเที่ยวประเภทป่าเขา แม่น้ำ ถ้ำ ทะเลสาบ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยว
4. จังหวัดนครศรีธรรมราชแหล่งท่องเที่ยวประเภทวิถีชีวิตชุมชน ตลาด หมู่บ้าน ศูนย์วัฒนธรรม ซึ่งอำเภอลานสกาเป็นเป็นนิยมเนื่องจากมีอากาศบริสุทธิ์
5. มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีหลากหลาย เช่น การสักการะพระบรมสารีริกธาตุ การเดินป่าศึกษาธรรมชาติ เล่นน้ำทะเลดูปลาโลมาสีชมพู เป็นต้น
6. จังหวัดนครศรีธรรมราชมีความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานของการเป็นเมืองท่องเที่ยว
7. แหล่งท่องเที่ยวเข้าถึงได้ง่าย มีการเส้นทางคมนาคมที่สะดวก

จุดอ่อน (Weaknesses)

1. จังหวัดนครศรีธรรมราชยังขาดการวางแผนยุทธศาสตร์ด้านทรัพยากรท่องเที่ยวให้เป็นรูปแบบ
2. จังหวัดนครศรีธรรมราชยังขาดการเชื่อมโยงกิจกรรมท่องเที่ยวภายในจังหวัด
3. จังหวัดนครศรีธรรมราชมีแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์แต่ยังขาดการวางแผนพัฒนาและทำนุบำรุงให้อยู่ในสภาพเดิม
4. ป้ายแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวกิจกรรมประชาสัมพันธ์การดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวเพื่อให้ประชาชนรับทราบยังมีน้อย
5. ข้อมูลการท่องเที่ยว การให้ความรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวและศูนย์บริการนักท่องเที่ยวยังไม่เพียงพอ
6. การบริการด้านการท่องเที่ยวและที่พักแรมยังขาดมาตรฐานและขาดการพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบและยั่งยืน
7. จังหวัดนครศรีธรรมราชมีผลิตภัณฑ์ของฝากหลากหลายชนิด แต่ยังขาดเอกลักษณ์/ความโดดเด่นของสินค้า

โอกาส (Opportunities)

1. จังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นเมืองศูนย์กลางของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของอาณาจักรศรีวิชัย และอาณาจักรตามพรลิงค์
2. นักท่องเที่ยวต่างชาติจากประเทศมาเลเซีย สิงคโปร์ กลุ่มยุโรปและประเทศในกลุ่มสแกนดิเนเวีย คิดเป็นร้อยละ 5 ของนักท่องเที่ยวทั้งหมด และมีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นทุกปี

- 3.ระบบการค้าเสรีและนโยบายภาครัฐเอื้อต่อการลงทุนของจังหวัดนครศรีธรรมราช
- 4.จังหวัดนครศรีธรรมราชได้รับการสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวจากกระทรวงท่องเที่ยวและกีฬา

อุปสรรค (Threats)

- 1.เนื่องจากจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นจังหวัดที่เป็นเส้นผ่านไปยังจังหวัดอื่น ๆ ของภาคใต้ ดังนั้นลักษณะการท่องเที่ยวจึงเป็นการท่องเที่ยวแบบวันเดียว ไม่นิยมพักค้างคืนในจังหวัด
- 2.ปัญหาด้านเศรษฐกิจระดับชาติและนานาชาติทำให้มีนักท่องเที่ยวน้อยลง
- 3.มีคู่แข่งทางการท่องเที่ยวจากจังหวัดใกล้เคียง
- 4.ขาดผู้สนใจลงทุนด้านที่พักระดับมาตรฐานสากล
- 5.ภัยธรรมชาติอุทกภัยวาตภัยเป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยว
- 6.วิกฤติเศรษฐกิจและราคาน้ำมันโลกส่งผลต่อการพัฒนาจังหวัด

จากผลการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อใช้ประกอบการวางแผนวางแผนยุทธศาสตร์การลงทุนในจังหวัดนครศรีธรรมราชได้อย่างถูกต้อง ซึ่งการกำหนดยุทธศาสตร์การลงทุนนั้นจะต้องจับคู่ระหว่างทรัพยากรที่สามารถควบคุมได้ กับโอกาสและอุปสรรคที่เกิดจากสิ่งแวดล้อมภายนอก โดยใช้ตารางโทว์ หรือ TOWS Matrix เพื่อนำกลยุทธ์ที่ได้ไปเป็นกรอบในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การลงทุนด้านธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชโดยมีเป้าหมายดังนี้

- 1.สามารถยกระดับกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพให้เป็นแบรนด์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในระดับนานาชาติ
- 2.มีการให้ข้อมูลข่าวสารและกิจกรรมประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวผ่านช่องทางต่าง ๆ มากขึ้น
- 3.มีทรัพยากรมนุษย์ได้รับการพัฒนาโดยการให้การศึกษา การฝึกอบรมทักษะ ฝึกให้มีใจรักงานบริการ
- 4.มีนักลงทุนเข้าลงทุนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น
- 5.สินค้าประเภทของฝากมีเอกลักษณ์/ความโดดเด่น เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยว
- 6.มีลูกค้ากลุ่มการจัดนิทรรศการแสดงสินค้า ประชุม สัมมนา (MICE) มากขึ้น

ประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategy)

- 1.พัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลและส่งเสริมกิจกรรมประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว
- 2.พัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
- 3.ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนแก่ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว
- 4.พัฒนาระบบบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้คงอยู่อย่างยั่งยืน
- 5.พัฒนาแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวและกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว

ตารางที่ 8 แสดงความเชื่อมโยงประเด็นยุทธศาสตร์และกลยุทธ์

ประเด็นยุทธศาสตร์	กลยุทธ์
พัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลและส่งเสริมกิจกรรมประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว	1.สร้างกิจกรรมประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว 2.สนับสนุนข้อมูลด้านการท่องเที่ยว
พัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	1.การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนแก่ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว	1.ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนแก่ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว
พัฒนาระบบบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้คงอยู่อย่างยั่งยืน	1.สำรวจความต้องการ/ความจำเป็นของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อปรับปรุงให้สอดคล้องกับสภาพจริง 2.พัฒนาเอกลักษณ์ / ความโดดเด่นของสินค้าประเภทของฝาก
พัฒนาแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวและกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว	1.การกำหนดแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยว 2.จัดทำเส้นทางท่องเที่ยวเพื่อเชื่อมโยงกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว 3.ยกระดับกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพให้เป็นแบรนด์การท่องเที่ยวระดับนานาชาติ 4.เน้นทำตลาดการจัดนิทรรศการแสดงสินค้า ประชุม สัมมนา (MICE)

ที่มา: จากการศึกษา

ตารางที่ 9 แสดงความเชื่อมโยงกลยุทธ์และโครงการ

กลยุทธ์	โครงการ
สร้างกิจกรรมประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว	1.โครงการสร้างและพัฒนากิจกรรมด้านการท่องเที่ยว 2.โครงการจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว เช่น มัลติมีเดีย โบรชัวร์ 3.โครงการจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว เช่น มัลติมีเดียโบรชัวร์
สนับสนุนข้อมูลด้านการท่องเที่ยว	1.การสร้างเครือข่ายสังคมออนไลน์การท่องเที่ยวจังหวัดนครศรีธรรมราช 2.โครงการพัฒนาเว็บไซต์การท่องเที่ยวจังหวัดนครศรีธรรมราช
การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	1.โครงการสำรวจความต้องการจำเป็นในการพัฒนาบุคลากรในสถานประกอบการ 2.โครงการปลูกจิตสำนึกของพนักงานให้มีใจรักงานบริการ SERVICE MIND 3.โครงการอบรมหลักสูตรระยะสั้นเพื่อสร้างบุคลากรด้านการท่องเที่ยว 4.โครงการฝึกอบรมทักษะภาษาอังกฤษให้แก่พนักงานในสถานประกอบการและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว 5.โครงการรณรงค์จูงใจให้ผู้ประกอบการธุรกิจเข้าสู่มาตรฐานเพื่อใช้เป็นหลักประกันจุดขายในตลาดโลก
ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนแก่ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว	1.สร้างความร่วมมือกับสถาบันการเงินเพื่อ ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนแก่ผู้ประกอบการเพื่อพัฒนาด้านการผลิตและการตลาดธุรกิจท่องเที่ยว
สำรวจความต้องการ/ความจำเป็นของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อปรับปรุงให้สอดคล้องกับสภาพจริง	1.สำรวจความต้องการ/จำเป็นของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อปรับปรุงให้สอดคล้องกับสภาพจริง 2.ปรับปรุงภูมิทัศน์ของแหล่งท่องเที่ยวให้สวยงาม 3.ปรับปรุงเส้นทางให้สะดวกแก่การเดินทาง 4.จัดทำป้ายบอกเส้นทางไปยังแหล่งท่องเที่ยว
พัฒนาเอกลักษณ์ / ความโดดเด่นของสินค้าประเภทของฝาก	1.จัดทำฐานข้อมูลของฝากของจังหวัดนครศรีธรรมราช 2.โครงการอบรมให้ความรู้ผู้ประกอบการธุรกิจของฝากของที่ระลึกพัฒนา

	เอกลักษณ์/ความโดดเด่นของสินค้าประเภทของฝาก
การกำหนดแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยว	1 การจัดประชุมวางแผนเพื่อจัดทำแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยว
จัดทำเส้นทางท่องเที่ยวเพื่อเชื่อมโยงกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว	1 โครงการจัดทำเส้นทางท่องเที่ยวเพื่อเชื่อมโยงกิจกรรมท่องเที่ยวในจังหวัด
ยกระดับกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพให้เป็นแบรนด์การท่องเที่ยวระดับนานาชาติ	1. จัดกิจกรรมประชาสัมพันธ์การยกระดับกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพให้เป็นแบรนด์การท่องเที่ยวระดับนานาชาติ
เน้นทำตลาดการจัดนิทรรศการแสดงสินค้า ประชุม สัมมนา (MICE)	1 โครงการอบรมให้ความรู้เรื่องการตลาดการจัดนิทรรศการแสดงสินค้า ประชุม สัมมนา (MICE)

ที่มา: จากการศึกษา

อภิปรายผล

1. จากผลการศึกษพบว่านักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชมีกลุ่มอาชีพที่มีความหลากหลาย และมีกลุ่มนักศึกษารวมอยู่ด้วย แสดงให้เห็นว่าค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวในจังหวัดนั้นไม่สูงมาก โดยเฉพาะ กลุ่มนักศึกษาบางกลุ่มเป็นกลุ่มที่ไปท่องเที่ยวและพักแรมบริเวณชายหาดขนอม ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวทะเลแห่งหนึ่งในภาคใต้ที่มีราคาห้องพักหลากหลาย และมีห้องพักบางแห่งราคาไม่สูงมาก กลุ่มนักเรียนนักศึกษาจึงสามารถเข้าถึงบริการท่องเที่ยวได้
2. กลุ่มนักท่องเที่ยวส่วนมากเป็นมีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง มีรายได้ 10,000 – 30,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 47.95 รองลงมาคือกลุ่มผู้มีรายได้ไม่น้อยกว่า 10,000 บาท ร้อยละ 35.67 ซึ่งเป็นกลุ่มรายได้น้อยที่สุดที่ทำการสำรวจ ส่วนกลุ่มผู้มีรายได้สูงเข้ามาเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชค่อนข้างน้อย ดังนั้นควรมีการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและมาตรฐานการบริการเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มรายได้สูง (Hi End) เพื่อให้มีรายได้จากการท่องเที่ยวที่เพิ่มสูงขึ้น
3. ด้านแบบแผนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวพบว่านักท่องเที่ยวมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยคนละ 8,865 บาท โดยค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่เป็นค่าเดินทาง และค่าที่พัก เนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ไม่มีการพักค้างและหากพักค้างก็ไม่เกิน 2 วันทำให้ค่าใช้จ่ายในกิจกรรมอื่นมีน้อย ดังนั้นควรมีการพัฒนากิจกรรมด้านการท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวท่องเที่ยวในจังหวัดมากขึ้น
4. การท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เน้นการท่องเที่ยวกับครอบครัวเพื่อมาทำบุญไหว้พระ และพักผ่อนหย่อนใจในสถานที่ธรรมชาติ และเป็นที่น่าสนใจว่าร้อยละ 12.50 ที่เดินทางมาคนเดียว สะท้อนให้เห็นถึงภาพลักษณ์ความปลอดภัยของการมาเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช
5. ด้านแผนการเดินทางของนักท่องเที่ยวนครศรีธรรมราชส่วนใหญ่เป็นการเดินทางแบบไปเช้าเย็นกลับ ระยะเวลาท่องเที่ยวในจังหวัดโดยเฉลี่ย 2.41 วัน 0.77 คืน จากการเดินทางท่องเที่ยวทั้งหมด 1.70 วัน 0.77 คืน เป็นสิ่งที่ต้องคำนึงในการทำแผนการท่องเที่ยวเป็นอย่างมากว่า ทำไมนักท่องเที่ยวจึงมีระยะเวลาการมาเที่ยวค่อนข้างสั้น ทั้ง ๆ ที่นครศรีธรรมราชเป็นจังหวัดใหญ่ และต้องตระหนักถึงแหล่งดึงดูดการท่องเที่ยวว่ามีให้เลือก

หลากหลาย และเพียงพอให้นักท่องเที่ยวเกิดความพึงพอใจหรือไม่ รวมทั้งการพิจารณาว่าควรมีการเพิ่มสิ่งจูงใจอื่น ๆ อีกหรือไม่สำหรับการท่องเที่ยว

6. การสำรวจระดับความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปัจจัยที่นักท่องเที่ยวมีระดับความพึงพอใจค่อนข้างน้อยคือ การให้ความรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวและบริการของเจ้าหน้าที่ภาครัฐ มีค่าเฉลี่ย 3.48 และ 3.39 ตามลำดับ นอกจากนี้ ด้านการให้บริการของผู้ให้บริการ และป้ายแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวมีระดับความพึงพอใจที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าปัจจัยอื่นๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.53 และ 3.56 ตามลำดับ โดยองค์ประกอบเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นปัจจัยที่สามารถพัฒนาให้ดีขึ้นได้ ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการพัฒนาปัจจัยเหล่านี้เพื่อสร้างความประทับใจให้แก่นักท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น

7. การเลือกร้านของที่ระลึกในจังหวัดนครศรีธรรมราชของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นการแนะนำจากคนในพื้นที่ต่อการเลือกซื้อของที่ระลึกคิดเป็นร้อยละ 50.68 เนื่องจากนครศรีธรรมราชมีของที่ระลึกที่หลากหลายแต่ไม่มีอัตลักษณ์ที่โดดเด่นชัดเจนในการซื้อของที่ระลึกและของฝากจึงเน้นการสอบถามข้อมูลจากคนในพื้นที่เป็นหลัก

8. การศึกษาระดับความพึงพอใจของผู้ประกอบการธุรกิจด้านการท่องเที่ยวต่อการจัดการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่า ผู้ประกอบการมีความพึงพอใจต่อความชัดเจนของหน่วยงานภาครัฐน้อยที่สุด ดังนั้นหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวควรมีบทบาทในการช่วยเหลือผู้ประกอบการตามความต้องการของผู้ประกอบการเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวให้ดียิ่งขึ้น

9. ด้านความต้องการช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่าผู้ประกอบการต้องการให้ภาครัฐส่งเสริมด้านการประชาสัมพันธ์ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวสูงที่สุด ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวให้มากขึ้นและหลากหลายช่องทางและหลากหลายแหล่งท่องเที่ยวเพื่อให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น

10. การกระจายรายได้ธุรกิจโรงแรมที่พัก มีการกระจายรายได้ค่อนข้างดี สะท้อนถึงความเท่าเทียมกันของรายได้ อย่างไรก็ตามยังสะท้อนจุดด้อยของธุรกิจโรงแรมที่ไม่มีความหลากหลายของระดับโรงแรม และระดับราคา ทำให้นักท่องเที่ยวมีตัวเลือกน้อย

11. ผลการศึกษาพบว่าจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นจังหวัดที่มีคนนิยมมาประชุมสัมมนา เป็นจำนวนมาก เนื่องจากมีความพร้อมในหลายด้าน แต่เป็นการประชุมของหน่วยงานภาครัฐที่มีงบประมาณจำกัด

ข้อเสนอแนะ

1. นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชมีกลุ่มอาชีพที่มีความหลากหลายผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชควรมีพัฒนาการท่องเที่ยวให้สามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวได้ทุกกลุ่มเพื่อเป็นการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวที่จะเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดให้เพิ่มสูงขึ้น เช่น การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวตามความสนใจของนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่ม การเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวตามความสนใจของนักท่องเที่ยวที่มีความหลากหลาย

2. ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชควรมีพัฒนาการการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชให้สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีรายได้สูงเพื่อให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่มีรายได้สูงเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชมากขึ้น รวมทั้งเพื่อเป็นการเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวแก่ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

3. ควรการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวตามความสนใจของนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่มเพื่อให้นักท่องเที่ยวมีการพักผ่อนในจังหวัดนครศรีธรรมราชให้มากขึ้นเพื่อเป็นการเพิ่มรายได้แก่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช
4. นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชส่วนใหญ่เน้นการท่องเที่ยวเพื่อมาทำบุญไหว้พระ ดังนั้นควรมีการพัฒนาจังหวัดนครศรีธรรมราชให้เป็นการท่องเที่ยวเชิงพุทธหรือเน้นการท่องเที่ยวด้านศาสนาโดยมีการจัดเส้นทางเชื่อมโยงสถานที่สำคัญทางพระพุทธศาสนาในจังหวัดเพื่อสอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวได้
5. นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการรับบริการจากหน่วยงานภาครัฐและบุคคลากรด้านการท่องเที่ยวในระดับปานกลางดังนั้นควรมีการพัฒนาการให้บริการของหน่วยงานภาครัฐและบุคคลากรด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชให้มีมาตรฐานในระดับสากลเพื่อรองรับการแข่งขันต่อไป
6. จังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นจังหวัดที่มีอารยธรรมเก่าแก่แหล่งท่องเที่ยวบางแหล่งนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวไม่ทราบประวัติความเป็นมา และความสำคัญของสถานที่ท่องเที่ยวเหล่านั้นรวมทั้งมีทัศนคติที่สามารถอธิบายประวัติของแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งได้น้อยดังนั้นควรมีการพัฒนาสื่อมัลติมีเดียเพื่ออธิบายประวัติ ความเป็นมาของแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้ทราบความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งเพื่อจะได้รับการรักษาหวงแหนให้คนรุ่นหลังต่อไป
7. ด้านของที่ระลึกในจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่าของที่ระลึกที่หลากหลายแต่ไม่มีอัตลักษณ์ที่โดดเด่นชัดเจน ดังนั้นควรมีการจัดทำฐานข้อมูลด้านของที่ระลึกเพื่อประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวและควรมีการพัฒนาของที่ระลึกให้มีอัตลักษณ์และสามารถแข่งขันได้ในตลาด
8. ควรมีการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชเพื่อรองรับตลาด การจัดนิทรรศการแสดงสินค้า ประชุม สัมมนา (MICE) เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มอื่นเพื่อสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวให้เพิ่มสูงขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นวัตถุประสงค์หนึ่งของโครงการแนวทางการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนในธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชได้รับงบประมาณสนับสนุนจากกองทุนสนับสนุนการวิจัยประจำปีงบประมาณ 2553

บรรณานุกรม

- กิตติพงษ์ นันทเกษม. (2548). **ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่างชาติในประเทศไทย**. สารนิพนธ์ เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เดชา ไต้สูงเนิน. 2543. **การบริหารจัดการการท่องเที่ยวเกษตร กรณีศึกษาบ้านม่วงคำ ตำบลโป่งแยง อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่**. การค้นคว้าแบบอิสระศิลปศาสตร มหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการมนุษย์และสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ธีระพล รัตนลังการ และวิภา ผดุงชีวิต. 2538. “บทบาทนโยบายการเงินการคลังต่อการแก้ปัญหาความยากจน และการกระจายรายได้”. **บทความวิชาการ ธนาคารแห่งประเทศไทย**. กรุงเทพฯ: ธนาคารแห่งประเทศไทย.

- ทับทิม สุวรรณประภา. **ความคาดหวังและความต้องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวถ้ำเชียงดาว**. การค้นคว้าแบบอิสระ หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2541.
- นาถพิมล วาดสันทัด. **การศึกษากลยุทธ์ทางการตลาดแหล่งท่องเที่ยวเมืองประวัติศาสตร์ เชียงแสน จังหวัดเชียงราย**.วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ อุตสาหกรรม การท่องเที่ยว. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2545.
- นวพันธุ์ นาคบรรพ. (2550) **แผนยุทธศาสตร์ เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนเกาะยวน้อย จังหวัดพังงา**. วิทยานิพนธ์ (ผ.ม.)—จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐกานต์ รัตนพันธ์. (2550) **แผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในจังหวัดตรัง**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. สาขาวิชาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ปิยภัทร อินทวิสัย. (2550) **แผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนของอำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. สาขาวิชาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- มนัส สุวรรณ. **โครงการศึกษาเพื่อจัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อฟื้นฟูทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่ อนุรักษ์ (เชียงใหม่)**.โครงการศึกษาวิจัยการจัดการมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมภาคเหนือ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2541.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2550) **การศึกษาเพื่อวางยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชื่อมโยงจังหวัดอุบลราชธานี ประเทศไทย ผ่านช่องทางไปยังแขวงจำปาสัก สปป. ลาว**. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย
- ศิริธร เอียบศิริเมธี. (2544). **การกระจายรายได้ของครัวเรือนในระดับจังหวัดของประเทศไทย** เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ระพีพรรณ ทองหล่อ. (2546). **ลักษณะการใช้จ่ายเงินซื้อผลิตภัณฑ์และความต้องการใช้ บริการของนักท่องเที่ยวต่างชาติเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทย**. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ปวีณา โทนแก้ว. 2542. **ปัจจัยที่กำหนดรูปแบบการใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศของคนไทย**. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ปราณี ทินกร. 2545. "ความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ในช่วงสี่ทศวรรษของการพัฒนาประเทศ 2504-2545. "ใน การสัมมนาทางวิชาการปี 2545 เรื่อง **ห้าทศวรรษภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติของไทย**. คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เพียงจันทร์ ลิขิตเอกราช. (2535). **การกระจายรายได้จากการท่องเที่ยว : กรณีศึกษางาน มหกรรมไม้ดอกไม้ประดับในจังหวัดเชียงใหม่**. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.พิมลพรรณ ลาภยงยศ. (2541) . **การกระจายรายได้ที่เกิดจากการท่องเที่ยวสู่ท้องถิ่น : กรณีศึกษา เกาะช้าง กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด**. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต.

- สายหยุด ศรีสุเทพ. 2543. การวิเคราะห์ต้นทุนของธุรกิจนำเที่ยวเดินป่าและล่องแพ ใน เส้นทางลำน้ำแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่. การค้นคว้าแบบอิสระเศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุกัญญา นุตเศรณี. 2535. "วิธีวัดความยากจนและการกระจายรายได้และแนวทางปรับปรุงวิธีการวัด." วารสารเศรษฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์ 4, 2 (สิงหาคม): 256-298.
- สุวิทย์ นามแสง. 2536. ผลกระทบ และปัญหาที่เกิดจากการทัวร์ป่า กับบริบทและเงื่อนไขทางสังคมเฉพาะกรณีเชียงใหม่ เชียงราย แม่ฮ่องสอน. เชียงใหม่: องค์กรเครือข่ายการจัดการทรัพยากรภาคเหนือ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อรวรรณ วีระสุขจินดา. 2533. การศึกษาการกระจายรายได้ทางด้านเกษตร และแนวทาง การ แก้ไขปัญหา. กรุงเทพฯ: สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร.

ภาคผนวก ข
ตารางเปรียบเทียบกิจกรรมการดำเนินงานของโครงการ

แผนงานของโครงการ

ทางผู้วิจัยทำการสรุปแผนงานออกเป็นสองส่วนคือ รอบ 6 เดือนที่ 1 และรอบ 6 เดือนที่ 2

รอบ 6 เดือนที่ 1

กิจกรรมในข้อเสนอโครงการหรือจากการปรับแผน	ผลสำเร็จ (%)	ในกรณีล่าช้า(ผลสำเร็จไม่ถึง 100 %)ให้ท่านระบุสาเหตุและการแก้ไขที่ท่านดำเนินการ
1. สัมภาษณ์ผู้ที่ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นครั้งที่ 1	100%	-
2. สัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช	100%	-
3. ประชุมกลุ่มเพื่อระดมความคิดเห็น	100%	-
3.จัดทำแบบสอบถามเพื่อสอบถามนักท่องเที่ยวพร้อมทำการปรับปรุงให้เหมาะสม	100%	-
4. ลงพื้นที่เก็บข้อมูล 4.1 แบบสอบถามนักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวน 400 ชุด 4.2 แบบสอบถามนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจำนวน 30 ชุด	100%	-
5. จัดประชุมกลุ่มเพื่อสรุปการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว	100%	

รอบ 6 เดือนที่ 2

กิจกรรมในข้อเสนอโครงการหรือจาก การปรับแผน	ผลสำเร็จ (%)	ในกรณีล่าช้า(ผลสำเร็จไม่ถึง 100 %)ให้ท่านระบุ สาเหตุและการแก้ไขที่ท่านดำเนินการ
1. ลงพื้นที่เก็บข้อมูลแบบสอบถาม ผู้ประกอบการจำนวน 400 ชุด	100%	-
2. ประชุมกลุ่มเพื่อสรุปผลการศึกษาด้าน ผู้ประกอบการ	100%	-
3. ประชุมกลุ่มระดมความคิดเห็นเพื่อจัดทำ แผนการลงทุน	100%	-
3. ประชุมกลุ่มระดมความคิดเห็นเพื่อ ตรวจสอบแผนการลงทุน	100%	-

ภาคผนวก ค
แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยวใน
จังหวัดนครศรีธรรมราช

แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง

ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

เรื่องแผนพัฒนาการลงทุนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและโรงแรมในจังหวัดนครศรีธรรมราช

แบบสัมภาษณ์มีทั้งหมด 5 ข้อ

-
1. นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชส่วนใหญ่มาจากที่ใด
 2. แหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวสนใจไปเที่ยวมีที่ใดบ้าง
 3. นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชมีพฤติกรรมการใช้จ่ายใช้สอยอย่างไร
 4. รายได้ที่ได้รับจากการท่องเที่ยวเป็นอย่างไร
 5. ควรมีการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราชอย่างไร

ภาคผนวก ง

แบบสอบถามนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ชุดที่.....

แบบสอบถามนักท่องเที่ยวจังหวัดนครศรีธรรมราช

เพื่อศึกษา แนวทางการจัดทำแผนพัฒนาการลงทุนด้านธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

เสนอต่อ สถาบันวิจัยเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวไทย โดยการสนับสนุนของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย(สกว)

ข้อมูลทั้งหมด แบ่งเป็น 5 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ส่วนที่ 4 แบบแผนการวางแผนการใช้จ่าย

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการท่องเที่ยว

ส่วนที่ 5 ความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ส่วนที่ 3 ศึกษาแบบแผนการใช้จ่ายตลอดช่วงท่องเที่ยวต่อคน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป โปรดระบุเครื่องหมาย ✓ ในช่อง

1. เพศ ชาย

หญิง

2. อายุ.....ปี

3. สถานภาพสมรส

สมรส

มีบุตร

ไม่มีบุตร

โสด

หม้าย

อื่น ๆ.....

4. อาชีพหลัก

นักเรียน นักศึกษา

ข้าราชการ

รัฐวิสาหกิจ

พนักงานบริษัทเอกชน

เจ้าของธุรกิจ

เกษตรกร

รับจ้าง

แม่บ้าน

ประกอบวิชาชีพ

เกษียณอายุ

อื่น ๆ ระบุ.....

5. อาชีพรอง ระบุ.....

6. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน (รวมรายได้ทั้งหมดทุกช่องทาง เฉพาะของท่าน)

ต่ำกว่า 10,000 บาท

10,000 - 30,000 บาท

30,001 - 50,000 บาท

50,001 - 70,000 บาท

70,001 - 100,000 บาท

100,001 - 130,000 บาท

130,001 - 150,000 บาท

150,001 - 170,000 บาท

มากกว่า 200,000 บาท

7. การศึกษา

ประถมศึกษา

มัธยมต้น

มัธยมปลาย

ปวช.

ปวส. หรือ อนุปริญญา

ปริญญาตรี

ปริญญาโท

อื่น ๆ ระบุ.....

8. ปัจจุบันท่านอาศัยอยู่จังหวัด.....

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการท่องเที่ยว โปรดระบุเครื่องหมาย ✓ ในช่อง

1. ลักษณะการท่องเที่ยว มากับบริษัททัวร์ เดินทางมาเอง อื่น ๆ ระบุ.....
2. รูปแบบการเดินทางมาท่องเที่ยว จ.นครศรีธรรมราช
 - รถยนต์ส่วนตัว รถไฟ เครื่องบิน รถประจำทาง รถเช่า
 - กรุ๊ปทัวร์ อื่น ๆ ระบุ.....
3. รูปแบบการเดินทางใน จ.นครศรีธรรมราช
 - รถยนต์ส่วนตัว รถไฟ รถประจำทาง รถเช่า
 - กรุ๊ปทัวร์ อื่น ๆ ระบุ.....
4. รูปแบบการเดินทางออกจาก จ.นครศรีธรรมราช
 - รถยนต์ส่วนตัว รถไฟ เครื่องบิน รถประจำทาง รถเช่า
 - กรุ๊ปทัวร์ อื่น ๆ ระบุ.....
5. ลักษณะการพัก ค้างคืน ไม่ค้างคืน
6. สถานที่พัก รีสอร์ท โรงแรม เกสเฮาส์ บ้านญาติ อื่น ๆ ระบุ.....
 - ไม่มีการพักค้างคืน
7. ท่านเดินทางมากับใคร ครอบครัว คู่รัก เพื่อน เพื่อนร่วมงาน
 - ญาติ เดินทางคนเดียว อื่น ๆ ระบุ.....
8. ท่านรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวของ จ.นครศรีธรรมราชมาจากแหล่งใด
 - Internet เพื่อน/คนรู้จัก วิทยุ/โทรทัศน์ การประชาสัมพันธ์ของ ททท.
 - นิตยสาร อื่น ๆ ระบุ.....
9. โดยเดินทางเริ่มจากจังหวัด 1....., 2....., 3....., 4....., 5.....
 (โดยระบุลำดับของจังหวัดที่ท่านเริ่มเดินทางเป็นจังหวัดแรกจนถึงจังหวัดสุดท้าย)
10. ท่านมีแผนในการท่องเที่ยวเฉพาะในครั้งนี้อยู่วัน.....คืน
 โดยท่องเที่ยวเฉพาะในจังหวัดนครศรีธรรมราชในครั้งนี้อยู่วัน.....คืน
11. โปรดทำเครื่องหมาย หน้า สถานที่ท่องเที่ยวที่ท่านเดินทางในครั้งนี้อยู่ (ตอบได้มากกว่า 1 สถานที่)

อำเภอเมือง	☐ ศาลหลักเมือง ☐ หอพระนารายณ์ ☐ วัดสวนหลวง ☐ จวนออกญาเสนาภิมุข ☐ กำแพงเมืองเก่า ☐ อนุสาวรีย์ไทย ☐ หอพระอิศวร ☐ วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร ☐ เสาชิงช้า ☐ เจดีย์ยักษ์ ☐ เก๋งจีนวัดแจ้ง ☐ สระล้างดาบศรีปราชญ์ ☐ สวนสาธารณะเฉลิมพระเกียรติ ร.๕ ☐ สวนสาธารณะศรีธรรมมาโสกราช ☐ อนุสาวรีย์พระเจ้าศรีธรรมมาโสกราช ☐ ศาลาโดก หรือ ศาลาประคู้หก ☐ หอพระพุทธสิหิงค์บริเวณหน้าศาลากลางจังหวัด ☐ สำนักวิปัสสนากรรมฐานวัดชานา ☐ สวนสาธารณะสมเด็จพระศรีนครินทร์ ๒๔ หรือทุ่งท่าลาด ☐ สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ☐ พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ นครศรีธรรมราช ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....
อำเภอลานสกา	☐ หมู่บ้านคีรีวง ☐ น้ำตกกะโรม ☐ อุทยานแห่งชาติเขาหลวง ☐ น้ำตกสอยดาว ☐ น้ำตกวังไม้ปีก ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....
อำเภอพรหมคีรี	☐ น้ำตกพรหมโลก ☐ น้ำตกอ้ายเขียว ☐ เรือนรับรองเมืองนคร ☐ วัดเขาขุนพนม ☐ บ้านปลายอวน ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....
อำเภอลิขล	☐ เขาพลายดำ ☐ หาดหินงาม ☐ หาดปิติ ☐ แหล่งโบราณคดีเขาคา ☐ น้ำตกหน่อตง ☐ ถ้ำเขาพับผ้า ☐ ถ้ำสวนปราง ☐ น้ำตกภูริน ☐ ถ้ำโครำ ☐ อุทยานแห่งชาติน้ำตกสี่ขีด ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....
อำเภอท่าศาลา	☐ อุทยานแห่งชาติเขานัน ☐ น้ำตกสุนันทา ☐ น้ำตกกรุงนาง ☐ น้ำตกคลองปาว ☐ หาดทรายแก้ว ☐ หาดสระบัว ☐ หาดชันไรซ์ ☐ โบราณคดีวัดโมกลาน ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....
อำเภอเชียรใหญ่	☐ วัดแม่เจ้าอยู่หัว ☐ ต้นไทรศักดิ์สิทธิ์ ☐ วัดเขาแก้ววิเชียร

	☐ ศูนย์ศิลปาชีพเนินรั่มมั่ง ☐ ศาลเจ้าทวดปาก ☐ จุดชมวิวนบนเขาพระบาท ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....
อำเภอหนองพิต้า	☐ น้ำตกกรุงชิง ☐ ล่องแก่งคลองกลาย ☐ ถ้ำหงส์ ☐ น้ำตกยอดเหลือง ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....
อำเภอช้างกลาง	☐ น้ำตกท่าแพ ☐ น้ำตกสวนอายุ ☐ น้ำตกสวนขัน ☐ วัดสวนขัน ☐ จุดชมวิเวาเหมน ☐ วัดธาตุน้อย ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....
อำเภอฉวาง	☐ ตลาดน้ำจันดี ☐ ตลาด ๑๐๐ ปี ตลาดจันดี ☐ เขาศูนย์ ทานพอ ☐ ตลาดพอเพียง ตลาดยามบ่าย (เทศบาลตำบลจันดี) ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....
อำเภอถ้ำพรรณรา	☐ วัดถ้ำทองพรรณรา ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....
อำเภอขนอม	☐ อ่าวขนอม ☐ หาดในเพลา ☐ หาดหน้าด่าน ☐ หาดในเปรี๊ต ☐ อ่าวท้องหี ☐ ถ้ำเขาวังทอง ☐ วัดกระดังงา ☐ วัดธาตุธาราม ☐ วัดเจดีย์หลวง ☐ อุทยานแห่งชาติหาดขนอมหมู่เกาะทะเลใต้ ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....
อำเภอปากพนัง	☐ บ้านรังนก ☐ วัดนันทาราม ☐ ชายทะเลปากพนังและแหลมตะดุมฟูก ☐ พิพิธภัณฑ์เฉลิมพระเกียรติเพื่อการพัฒนาพื้นที่ลุ่มน้ำปากพนัง ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....
อำเภอร่อนพิบูลย์	☐ ศิลาจารึกเขาช่องคอย ☐ เขารามโรม ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....
อำเภอทุ่งสง	☐ อุทยานแห่งชาติน้ำตกโยง ☐ ถ้ำตลอด ☐ พระโพธิสัตว์กวนอิม ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....
อำเภอทุ่งใหญ่	☐ วัดภูเขาหลัก ☐ วัดประดิษฐาราม ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....
อำเภอพิปูน	☐ น้ำตกกระแนะ ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....

อำเภอ/ตำบล	☐ น้ำตกคลองจ้ง ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....
เทศกาลงานประเพณี (กรณีมาท่องเที่ยวช่วง เทศกาล)	☐ ประเพณีแห่ผ้าขึ้นธาตุ ☐ ประเพณีสารทเดือนสิบ ☐ ประเพณีชักพระ ☐ เทศกาลมหาสงกรานต์แห่งนางคานเมืองนครศรีธรรมราช ☐ Ample Moon ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....

12. ท่านเดินทางท่องเที่ยวจังหวัดนครศรีธรรมราชบ่อยแค่ไหน

- ทุกเดือน ทุกปี ปีเว้นปี อื่น ๆ ระบุ.....

13. จำนวนกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวด้วยกันครั้งนี้.....คน

14. ผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการเดินทางครั้งนี้ของท่าน

- ครอบครัว คู่รัก เพื่อน เพื่อนร่วมงาน ตนเองและผู้อื่น

 ญาติ ตัวเอง อื่น ๆ ระบุ.....

ส่วนที่ 3 ศึกษาแบบแผนการใช้จ่ายตลอดช่วงท่องเที่ยวต่อคน

กรณีเดินทางด้วยตนเอง (ตอบข้อ 1) กรณีเดินทางกับบริษัททัวร์ (ข้ามไปตอบข้อ 2)

1. กรณีเดินทางด้วยตนเอง

ในการเดินทางครั้งนี้ เฉพาะการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีฯ ท่านมีค่าใช้จ่ายทั้งหมด..... บาท (ต่อคน)

2. กรณีเดินทางกับบริษัททัวร์

ในการเดินทางครั้งนี้ ท่านมีค่าใช้จ่ายในการซื้อทัวร์ทั้งหมด..... บาท (ต่อคน)

ในการเดินทางครั้งนี้ เฉพาะการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช ท่านมีค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมทั้งหมด

..... บาท (ต่อคน) (กรณีเดินทางกับบริษัททัวร์ให้ระบุเฉพาะค่าใช้จ่ายที่เพิ่มเติม)

รายการ	ค่าใช้จ่าย (บาท)	สัดส่วน (ร้อยละ)
ค่าใช้จ่ายค่าพาหนะในการเดินทาง <ul style="list-style-type: none"> ● ค่าตัว ● ค่าน้ำมัน ● ค่าว่าจ้าง 		
ค่าใช้จ่ายด้านที่พัก <ul style="list-style-type: none"> ● ค่าที่พัก ● ค่าบริการยกกระเป๋า ● ค่ามินิบาร์ในห้องพัก ● ค่าบริการซักรีด ● ค่าบริการอินเทอร์เน็ต ● ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ (ระบุ) 		
ค่าใช้จ่ายด้านอาหารและเครื่องดื่ม <ul style="list-style-type: none"> ● ค่าบริการที่จอดรถ ● ค่าอาหาร ● ค่าเครื่องดื่ม ● ค่าทิปพนักงาน ● ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ (ระบุ) 		
ค่าใช้จ่ายในการซื้อของ(ของที่ระลึก เสื้อผ้า เครื่องประดับ) <ul style="list-style-type: none"> ● ค่าบริการที่จอดรถ ● ของที่ระลึก ● เสื้อผ้า ● เครื่องประดับประเภทเครื่องเงิน ● เครื่องประดับประเภทเครื่องถม ● สินค้าหัตถกรรม ● ค่าเช่าวัตถุมงคล ● ค่าทิปพนักงาน ● ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ (ระบุ)..... 		

รายการ	ค่าใช้จ่าย (บาท)	สัดส่วน (ร้อยละ)
ค่าใช้จ่ายเพื่อการบันเทิง <ul style="list-style-type: none"> ● ค่าใช้จ่ายเพื่อเข้าชมศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ● ค่าใช้จ่ายเพื่อท่องเที่ยวชมคำคืน 		
ค่าใช้จ่ายค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่ท่องเที่ยว <ul style="list-style-type: none"> ● ค่าบริการที่จอดรถ ● ค่าธรรมเนียมเข้าสถานที่ ● ค่าเช่าเก้าอี้/อุปกรณ์ ● ค่าบริการห้องน้ำ ห้องสุขา ● ค่าบริการถ่ายรูป ● ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ (ระบุ)..... 		
ค่าบริการนำเที่ยว		
ค่าใช้จ่ายในการทำบุญ <ul style="list-style-type: none"> ● ดอกไม้รูปเทียน ● ทำบุญใส่ตู้ ● ทำบุญสวดเคราะห์ ● ทำบุญแห่ผ้าขึ้นธาตุ ● ปลอชนก ปลอชปลา ● ทำทานแก่ผู้ยากไร้ ● ทำบุญอื่น ๆ ระบุ..... 		
ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ <ul style="list-style-type: none"> ● ค่าบริการเสริมสวย ● ค่าบริการนวด/สปา ● ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ระบุ..... 		

ส่วนที่ 4 แบบแผนการวางแผนการใช้จ่าย โปรแกรมเครื่องหมาย ✓ ในช่อง

1. แบบแผนการใช้จ่ายด้านการเดินทาง

ค่าตัว ชำระเป็น เงินสด บัตรเครดิต จงลวงหน้าเป็นเวลา.....วัน

วิธีการซื้อ อินเทอร์เน็ต เคาน์เตอร์ของบริษัท ทางโทรศัพท์

ค่าน้ำมัน ชำระเป็น เงินสด บัตรเครดิต

ค่าว่าจ้าง เหมารถ ชำระเป็น เงินสด บัตรเครดิต

2. แบบแผนการใช้จ่ายในด้านที่พัก

วิธีการเลือกที่พัก จากอินเทอร์เน็ต จากคนรู้จักแนะนำ จากงานอีเวนต์ท่องเที่ยว

จากประสบการณ์ที่เคยมาพัก อื่น ๆ ระบุ.....

วิธีการชำระค่าที่พัก ชำระตอนจอง ชำระเมื่อเช็คอิน ชำระเมื่อเช็คเอาท์

ช่องทางการชำระ โอนผ่านธนาคาร ชำระเงินสด บัตรเครดิต

3. เกณฑ์การเลือกที่พัก

ติดทะเล ติดภูเขา อยู่ในเมือง สร้างใหม่ ราคาเหมาะสม

ใกล้แหล่งท่องเที่ยว มาตรฐานของที่พัก มีโปรโมชัน อื่น ๆ ระบุ.....

4. แบบแผนการใช้จ่ายด้านอาหารและเครื่องดื่ม

โทรจองล่วงหน้า Walk in ทั้ง 2 แบบ อื่น ๆ ระบุ.....

5. แบบแผนการวางแผนการใช้จ่ายในการซื้อของฝาก ของที่ระลึก

จากหนังสือแนะนำเที่ยว จากการค้นหาทางอินเทอร์เน็ต จากคำบอกเล่าของคนในพื้นที่

มีโปรโมชัน อื่น ๆ ระบุ.....

ส่วนที่ 5 ความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รายการ	พอใจมาก	พอใจ	เฉยๆ	ไม่พอใจ	ไม่พอมาก	ข้อเสนอแนะ
ภาพรวมของการท่องเที่ยวจังหวัดนครศรีธรรมราช						
ภาพรวมของการเป็นเมืองท่องเที่ยวของจังหวัดนครศรีธรรมราชเมื่อเทียบกับจังหวัดอื่น						
ความสะดวกสบายของการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยว						
ความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานของการเป็นเมืองท่องเที่ยว						
ความหลากหลายของสถานที่ท่องเที่ยว						
ความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยว						
ป้ายแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว						
การให้ความรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว						
บริการของเจ้าหน้าที่ภาครัฐ						
บริการของผู้ให้บริการการท่องเที่ยว						
บริการด้านที่พัก						
บริการด้านอาหาร						
บริการด้านการคมนาคมขนส่ง						
สินค้าของที่ระลึก						

โปรดแนะนำแนวทางการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

แหล่งท่องเที่ยว

.....

.....

.....

.....

ข้อมูลการท่องเที่ยว

.....
.....
.....

บริการ

.....
.....
.....

การคมนาคมขนส่ง

.....
.....
.....

ของที่ระลึก

.....
.....
.....

อื่นๆ (โปรดระบุ)

.....
.....
.....

ขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก จ

แบบสอบถามผู้ประกอบการในธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ชุดที่.....
ชื่อผู้สัมภาษณ์.....
วันที่สัมภาษณ์.....

แบบสอบถาม

ผู้ประกอบการธุรกิจในจังหวัดนครศรีธรรมราช

เรื่องแผนพัฒนาการลงทุนในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและโรงแรมในจังหวัดนครศรีธรรมราช

แบบสอบถามมีทั้งหมด 5 ตอน

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของการประกอบธุรกิจ

ตอนที่ 3 ความพึงพอใจต่อการจัดการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ตอนที่ 4 ความต้องการช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐในการพัฒนาธุรกิจของท่าน

ตอนที่ 5 ข้อเสนอแนะ/แนวทาง ในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ชื่อ-สกุล.....ชื่อธุรกิจ.....

ที่อยู่.....ตำบล.....

อำเภอ.....

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ

1. ชาย

2. หญิง

2. อายุ

1. 20-30 ปี

2. 31-40 ปี

3. 41- 50 ปี

4. 51-60 ปี

5. มากกว่า 60 ปี

3 ระดับการศึกษา

ต่ำกว่าประถมศึกษา

ประถมศึกษา

มัธยมศึกษาตอนต้น

มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า

อนุปริญญาหรือเทียบเท่า

ปริญญาตรี

ปริญญาโท

อื่นๆ ระบุ.....

4. ท่านมีชื่อในทะเบียนบ้าน อยู่ในจังหวัดนครศรีธรรมราชใช่หรือไม่

ใช่

ไม่ใช่ มีรายชื่ออยู่ที่อำเภอ.....จังหวัด.....

5. ที่พักอาศัยปัจจุบัน จังหวัด

ด.....

6. งานประกอบการธุรกิจในอนาคตที่ท่านท่องเที่ยว

อาชีพหลัก

อาชีพเสริม

ตอนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของการประกอบการธุรกิจ

7. ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ท่านประกอบการธุรกิจ

วัด

ทะเล

น้ำตก

ชุมชน

ศิลปะวัฒนธรรม

อื่น ๆ ระบุ.....

8. ประเภทของธุรกิจ

โรงแรมที่พัก ร้านอาหาร แผงลอยขายอาหาร ร้านขายของที่ระลึก

ขายสินค้า บริการรับส่งนักท่องเที่ยว ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจบันเทิงยามค่ำคืน

แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร/ชุมชน พิพิธภัณฑ์ ร้านเสริมสวย ธุรกิจสปา

อื่นระบุ.....

9. ลักษณะของการประกอบการธุรกิจ

ธุรกิจส่วนตัว

ธุรกิจแบบหุ้นส่วน ประเภทจดทะเบียนการค้า ระบุ.....

ธุรกิจแบบหุ้นส่วน ประเภทไม่จดทะเบียนการค้า ระบุ.....

อื่น ๆ ระบุ.....

10. ท่านประกอบการธุรกิจประเภทนี้มาแล้วกี่ปี.....

11. โปรดระบุเหตุผลที่ท่านเลือกทำงานธุรกิจประเภทนี้

.....
.....

12. ท่านคิดว่าจะทำธุรกิจในจังหวัดนครศรีธรรมราชอีกนานเพียงใด เพราะอะไร

.....
.....

13. ในช่วง 5 ปีที่ผ่านมาท่านได้เข้ารับการอบรมใดที่เกี่ยวข้องกับการประกอบการธุรกิจบ้าง โปรดระบุ

1.....หน่วยงานที่จัด.....

2.....หน่วยงานที่จัด.....

3.....หน่วยงานที่จัด.....

4.....หน่วยงานที่จัด.....

5.....หน่วยงานที่จัด.....

14. รายได้จากธุรกิจในอนาคตที่คาดว่าจะได้รับต่อเดือน

- ต่ำกว่า 50,000 บาท 50,001 - 70,000 บาท 70,001 - 100,000 บาท
 100,001 - 130,000 บาท 130,001 - 150,000 บาท 150,001 - 170,000 บาท
 200,001 - 230,000 บาท 230,001 - 250,000 บาท 250,001 - 270,000 บาท
 300,001 - 330,000 บาท 330,001 - 350,000 บาท 350,001 - 370,000 บาท
 400,001 - 430,000 บาท 430,001 - 450,000 บาท 450,001 - 470,000 บาท
 500,001 - 530,000 บาท 530,001 - 550,000 บาท 550,001 - 570,000 บาท
 มากกว่า 600,000 บาท

15. จงประมาณการรายได้ในแต่ละเดือน

เดือน	รายได้จากธุรกิจ(บาท)	สัดส่วน (ร้อยละของรายได้ทั้งหมด)
มกราคม		
กุมภาพันธ์		
มีนาคม		
เมษายน		
พฤษภาคม		
มิถุนายน		
กรกฎาคม		
สิงหาคม		
กันยายน		
ตุลาคม		
พฤศจิกายน		
ธันวาคม		

16. ในการประกอบธุรกิจดังกล่าว ท่านยังมีภาระหนี้สินที่เกิดจากการประกอบธุรกิจหรือไม่

- มี โปรตระบุ ประมาณ บาท ไม่มี (ข้ามไปตอบข้อ 18)

17. โปรตระบุลักษณะหนี้ที่เกิดขึ้น (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ในระบบ (ยืมจากสถาบันการเงิน) ประมาณ บาท ดอกเบี้ยร้อยละ

- นอก ระบบ (ยืมจากที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน) ประมาณ..... บาท

ดอกเบี้ยร้อยละ.....

- อื่นๆ โปรตระบุ ประมาณ..... บาท

ดอกเบี้ยร้อยละ.....

18. พฤติกรรมการชำระเงินของนักท่องเที่ยว

รายการ	สัดส่วน (ร้อยละของรายรับทั้งหมด)
ชำระเป็นเงินสด	
บัตรเครดิต	
โอนผ่านธนาคาร	
อื่นๆ ระบุ	

ตอนที่ 3 ความพึงพอใจต่อการจัดการท่องเที่ยวของหน่วยงานภาครัฐในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รายการ	พอใจมาก	พอใจ	เฉยๆ	ไม่พอใจ	ไม่พอมาก	ข้อเสนอแนะ
ภาพรวมของการท่องเที่ยวจังหวัดนครศรีธรรมราช						
ความสะดวกสบายของการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยว						
ความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานของการเป็นเมืองท่องเที่ยว						
ความหลากหลายของสถานที่ท่องเที่ยว						
ความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยว						
การสนับสนุนช่วยเหลือของภาครัฐ						
อื่น โปรดระบุ 1. 2..... 3.....						

ตอนที่ 4 ความต้องการช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐในการพัฒนาธุรกิจของท่าน

ท่านต้องการให้ภาครัฐให้การสนับสนุนในการพัฒนาธุรกิจของท่าน/ตัวท่านในด้านใดบ้าง

รายการ	ต้องการมากที่สุด	ต้องการมาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ต้องการ	ข้อเสนอแนะ
ความรู้ในการประกอบธุรกิจ						
ความช่วยเหลือด้านเงินทุน						
การอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากรด้านภาษา						
การอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากรด้านการเป็นผู้บริการที่ดี						
การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ถนน น้ำ ไฟ ป้าย						
การส่งเสริมด้านการประชาสัมพันธ์ ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว						
อื่น โปรดระบุ 1. 2. 3. 4. 5.						

ตอนที่ 5 ข้อเสนอแนะ/แนวทาง ในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ด้านแหล่งท่องเที่ยว

.....
.....
.....

ด้านข้อมูลการท่องเที่ยว

.....
.....
.....

ด้านการให้บริการ

.....
.....
.....

ด้านการคมนาคมขนส่ง

.....
.....
.....

ด้านของที่ระลึก

.....
.....
.....

หน่วยงานภาครัฐ

.....
.....
.....

ผู้ประกอบการ

.....
.....
.....

อื่นๆ (โปรดระบุ)

.....
.....
.....

ขอขอบคุณที่ให้ความกรุณาและอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถาม

ประวัตินักวิจัย

1. หัวหน้าโครงการวิจัย

ชื่อ – สกุล นายอนุมาน จันทวงศ์
Mr. Anuman Chantawong
เพศ ชาย วันเดือนปีเกิด 14 พฤษภาคม 2522
ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์
สถานที่ติดต่อ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
272 หมู่ 9 ต. ขุนทะเล อ. เมือง จ. สุราษฎร์ธานี
โทรศัพท์/โทรสาร 0 7735 5651 Mobile 08 3105 2499 FAX 0-7735-5652
E-mail address anuman3@hotmail.com
ที่อยู่ (บ้าน) 88/68 ซ. พ่อขุนทะเล ต.มะขามเตี้ย อ. เมือง จ.สุราษฎร์ธานี
เงินเดือนปัจจุบัน 15,290 บาท

ประวัติการศึกษาปริญญาตรีเศรษฐศาสตรบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์เกษตร อุตสาหกรรม
และระหว่างประเทศ) มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
ปริญญาโทเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์ธุรกิจ)
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ผลงานวิจัย

ก. ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติและนานาชาติ

- 1) การศึกษาการเลี้ยงหอยแมลงภูในจังหวัดสุราษฎร์ธานี การประชุมวิชาการและนิทรรศการจังหวัดสุราษฎร์ธานี “การพัฒนาอย่างสมดุลและรอบด้านบนฐานความรู้”
- 2) สถานการณ์และแนวโน้มทางการตลาดหอยนางรมในจังหวัดสุราษฎร์ธานีการประชุมวิชาการและนิทรรศการจังหวัดสุราษฎร์ธานี “การพัฒนาอย่างสมดุลและรอบด้านบนฐานความรู้”
- 3) การศึกษาข้อมูลเบื้องต้นด้านการผลิต การตลาด หอยแมลงภูในจังหวัดสุราษฎร์ธานี การประชุมวิชาการเครือข่ายวิจัยอุดมศึกษา ครั้งที่ 3 ในพื้นที่ภาคใต้ตอนบน เรื่อง เศรษฐกิจฐานความรู้สู่ภูมิภาค

- 4) การพยากรณ์แนวโน้มจำนวนนักท่องเที่ยวต่างประเทศในภาคใต้ ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการการท่องเที่ยวไทยนานาชาติและวารสารวิชาการอิเล็กทรอนิกส์การท่องเที่ยวไทยนานาชาติ

ข. ผลงานวิจัยที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

- 1) โครงการประมงรักษาสุขภาพ บ้านท่าสูงบน อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช(ผู้ร่วมวิจัย 2548 โดยได้รับเงินสนับสนุนจากสำนักงานส่งเสริมสุขภาวะมุสลิม (สสส. มุสลิม)
- 2) โครงการการศึกษาการเลี้ยงหอยแมลงภูในจังหวัดสุราษฎร์ธานี (หัวหน้าโครงการ) 2550 โดยได้รับเงินสนับสนุนจากสำนักงานสนับสนุนการวิจัย (สกว.)
- 3) โครงการสถานการณ์และแนวโน้มทางการตลาดหอยนางรมในจังหวัดสุราษฎร์ธานี(ผู้ร่วมวิจัย) 2550 โดยได้รับเงินสนับสนุนจากสำนักงานสนับสนุนการวิจัย (สกว.)
- 4) โครงการการศึกษาสมการการผลิตและประสิทธิภาพการผลิตของเกษตรกรผู้ปลูกปาล์มน้ำมันในจังหวัดสุราษฎร์ธานี 2550 โดยได้รับเงินสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
- 5) โครงการการศึกษาต้นทุนผลตอบแทนจากการปลูกยางพาราในจังหวัดสุราษฎร์ธานี(หัวหน้าโครงการ)โดยได้ทุนสนับสนุนจากงบประมาณแผ่นดินมหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

ค. ผลงานอื่นๆ

- 1) บทความเรื่อง ยุทธศาสตร์ปาล์มน้ำมัน : ยุทธศาสตร์เกษตรกรในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

ง. รางวัลผลงานวิจัยที่เคยได้รับ

-

จ. สาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง

เศรษฐศาสตร์

ฉ. ภาระงานในปัจจุบัน

1) งานประจำ

รองคณบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สุราษฎร์ธานี

อาจารย์ประจำโปรแกรมวิชาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ

2) งานวิจัยที่รับผิดชอบในปัจจุบัน

โครงการการศึกษาห่วงโซ่อุปทานยางพาราในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

2. ผู้ร่วมวิจัยคนที่ 1

ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นายชวพงษ์ น้อยสุข

(ภาษาอังกฤษ) Mr. Chawapong Nui-suk

เพศ ชาย วันเดือนปีเกิด 19/04/2524

ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์

สถานที่ติดต่อ (ที่ทำงาน) สำนักวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ 222 ตำบลไทยบุรี
อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช 80160

โทรศัพท์/โทรสาร (66) 7567 2241 หรือ 2201, 3

E-mail –Address nchawapo@wu.ac.th

ที่อยู่ (ที่บ้าน) 20 หมู่ 2 ตำบลนาโพธิ์ อำเภอฉวี จังหวัดชุมพร 86130

โทรศัพท์/โทรสาร -

เงินเดือนปัจจุบัน 24,525 บาท

ประวัติการศึกษา (ปริญญาตรี-เอก; สาขา-สถาบัน)

ปริญญาตรี : เศรษฐศาสตรบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์การเงินและการคลัง) มหาวิทยาลัย
วลัยลักษณ์

ปริญญาโท : เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลงานวิจัย

ก. ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติและนานาชาติ

-

ข. ผลงานที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

-

ค. ผลงานอื่นๆ เช่น ตำรา บทความ สิทธิบัตร ฯลฯ

-

ง. รางวัลผลงานวิจัยที่เคยได้รับ

-

จ. สาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง (สามารถตอบได้มากกว่า 1 สาขา)

-

ฉ. ภาระงานในปัจจุบัน

1. งานประจำ สอนนักศึกษาในระดับปริญญาตรี

3. ผู้ร่วมวิจัยคนที่ 2

ชื่อ – สกุล

นางสาวจินตนิย์ จินทรานันต์

Ms Jintanee Jintranun

เพศ หญิง

วันเดือนปีเกิด 19 พฤษภาคม 2523

ตำแหน่งปัจจุบัน

อาจารย์

สถานที่ติดต่อ

สำนักวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์

222 ต. ไทโยบุรี อ.ท่าศาลา จ. นครศรีธรรมราช

โทรศัพท์/โทรสาร 0 75672201 Mobile 08 15372257 FAX 0-75672202

E-mail address

jintanee@hotmail.com

ที่อยู่ (บ้าน)

2/19 หมู่ 6 ต.มะขามเตี้ย อ. เมือง จ.สุราษฎร์ธานี

เงินเดือนปัจจุบัน

15,000 บาท

ประวัติการศึกษา

ปริญญาตรีเศรษฐศาสตรบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์เกษตร อุตสาหกรรม
และระหว่างประเทศ) มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์

ปริญญาโทเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลงานวิจัย

ข. ผลงานวิจัยที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

6) โครงการประมงรักษ์สุขภาพ บ้านท่าสูงบน อำเภอท่าศาลา จังหวัด
นครศรีธรรมราช (ผู้ร่วมวิจัย 2548 โดยได้รับเงินสนับสนุนจากสำนักงานส่งเสริม
สุขภาพมุสลิม (สสส. มุสลิม)

7) โครงการยุทธศาสตร์ข้าวภาคใต้

8) โครงการศึกษาประวัติศาสตร์เศรษฐกิจ ๑๐๐ ปีลุ่มน้ำปากพนัง

ซ. บทความนำเสนอระดับนานาชาติ

2) การกระจายรายได้จากการท่องเที่ยว กรณีศึกษาธุรกิจโฮมสเตย์

ฅ. รางวัลผลงานวิจัยที่เคยได้รับ

ญ. สาขาวิชาที่เชี่ยวชาญ

เศรษฐศาสตร์

ฎ. ภาระงานในปัจจุบัน

3) งานประจำ

อาจารย์หลักสูตรเศรษฐศาสตร์

4) งานวิจัยที่รับผิดชอบในปัจจุบัน

4. ผู้ร่วมวิจัยคนที่ 3

ชื่อ – สกุล

นายมณกันต์ สมเกื้อ

Mr. Mongun Somkua

เพศ ชาย

วันเดือนปีเกิด 1 ตุลาคม 2519

ตำแหน่งปัจจุบัน

อาจารย์

สถานที่ติดต่อ

คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

272 หมู่ 9 ต. ชุนทะเล อ. เมือง จ. สุราษฎร์ธานี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 – 7735 - 5651 Mobile 0897310500 FAX 0-7735-5652

E-mail address

mongun90@hotmail.com, mongun@sru.ac.th

ที่อยู่ (บ้าน)

88/68 ซ. พ่อขุนทะเล ต.มะขามเตี้ย อ. เมือง จ.สุราษฎร์ธานี

เงินเดือนปัจจุบัน

14,450 บาท

ประวัติการศึกษา

ปริญญาตรีบริหารธุรกิจบัณฑิต (คอมพิวเตอร์ธุรกิจ) มหาวิทยาลัยศรี

ปทุม

ปริญญาโทวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (การจัดการเทคโนโลยีสารสนเทศ)

มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์

ผลงานวิจัย

ก. ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติและ

นานาชาติ

- 1) การศึกษาการเลี้ยงหอยแมลงภูในจังหวัดสุราษฎร์ธานี การประชุมวิชาการและนิทรรศการจังหวัดสุราษฎร์ธานี “การพัฒนาอย่างสมดุลและรอบด้านบนฐานความรู้”
- 3) สถานการณ์และแนวโน้มทางการตลาดหอยนางรมในจังหวัดสุราษฎร์ธานี การประชุมวิชาการและนิทรรศการจังหวัดสุราษฎร์ธานี “การพัฒนาอย่างสมดุลและรอบด้านบนฐานความรู้”

ข. ผลงานวิจัยที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

- 1) โครงการการศึกษาการเลี้ยงหอยแมลงภูในจังหวัดสุราษฎร์ธานี (ผู้ร่วมวิจัย) 2550 โดยได้รับเงินสนับสนุนจากสำนักงานสนับสนุนการวิจัย (สกว.)
- 2) โครงการสถานการณ์และแนวโน้มทางการตลาดหอยนางรมในจังหวัดสุราษฎร์ธานี (ผู้ร่วมวิจัย) 2550 โดยได้รับเงินสนับสนุนจากสำนักงานสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

ค. ผลงานอื่นๆ --

ง. รางวัลผลงานวิจัยที่เคยได้รับ --

จ. สาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง

คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ

ฉ. ภาระงานในปัจจุบัน

5) งานประจำ

หัวหน้าโปรแกรมวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัย
ราชภัฏสุราษฎร์ธานี

6) งานวิจัยที่รับผิดชอบในปัจจุบัน

-

5. ผู้ร่วมวิจัยคนที่ 4

ชื่อ - นามสกุล

(ภาษาไทย) นางสาวกมลวรรณ เหล่ายัง

(ภาษาอังกฤษ) Miss Kamolvun Laoyoung

เพศ หญิง วันเดือนปีเกิด 14 มกราคม พ.ศ. 2523

ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ประจำตามสัญญา

สถานที่ติดต่อ (ที่ทำงาน) คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
เลขที่ 272 หมู่ 9 ตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี
โทรศัพท์ 086 – 6632721 โทรสาร 077355652

E-mail address pug_ga_pao@hotmail.com

ที่อยู่ (บ้าน) 82 หมู่ 2 ตำบลเวียง อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี
โทรศัพท์ / โทรสาร -

เงินเดือนปัจจุบัน 11,870 บาท

ประวัติการศึกษา (ปริญญาตรี – เอก; สาขาและสถาบัน)

ระดับการศึกษา	วุฒิการศึกษา	มหาวิทยาลัย
ปริญญาตรี	บริหารธุรกิจบัณฑิต (การตลาด)	มหาวิทยาลัยรามคำแหง
ปริญญาโท	บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (การตลาด)	มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ผลงานวิจัย

ก. ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติและนานาชาติ

- 1) การวิเคราะห์ด้านการเลี้ยงและการตลาดปูม้า กรณีศึกษา ตำบลพุมเรียง อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี การประชุมวิชาการและนิทรรศการจังหวัดสุราษฎร์ธานี “การพัฒนาอย่างสมดุลและรอบด้านบนฐานความรู้”

ข. ผลงานวิจัยที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ ---

ค. ผลงานอื่น ๆ เช่น ตำรา บทความ สิทธิบัตร ฯลฯ
เอกสารประกอบการสอนวิชาการตลาดเพื่อสังคม (Social Marketing)

ง. รางวัลผลงานวิจัยที่เคยได้รับ ---

จ. สาขาวิชาที่เชี่ยวชาญ การตลาด

ฉ. ภาระงานในปัจจุบัน

1) งานประจำ ภาระงานสอน 15 คาบต่อสัปดาห์

2) งานวิจัยที่รับผิดชอบในปัจจุบัน

6. ผู้ร่วมวิจัยคนที่ 5

ชื่อ นามสกุล ภาษาไทย ดร. นีรนาท แก้วประเสริฐ ระฆังทอง
ภาษาอังกฤษ Dr. Neeranat Kaewprasert Rakangtong)

1. ตำแหน่งปัจจุบัน

อาจารย์ผู้บรรยายหลักสูตรเศรษฐศาสตร์ สำนักวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
รองผู้อำนวยการศูนย์บริการการศึกษา มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์

2. ประวัติการศึกษา

- 2535 เศรษฐศาสตร์บัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับสอง) มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2537 พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาการเศรษฐกิจ)
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
2549 ปรัชญาดุสิตบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง

3. ประสบการณ์ทำงาน

การบรรยาย

2542 – ปัจจุบัน อาจารย์ประจำหลักสูตรเศรษฐศาสตร์ระดับปริญญาตรีและ
ปริญญาโท สำนักวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์

งานบริหาร

2548 – ปัจจุบัน ผู้ประสานงานหลักสูตรเศรษฐศาสตร์ สำนักวิชาการจัดการ
มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
รองผู้อำนวยการศูนย์บริการการศึกษา มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์

งานวิจัย

2548 การศึกษาตัวชี้วัดทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของพื้นที่ลุ่มน้ำ
ปากพนัง : กรณีศึกษาพื้นที่รอบอ่าวปากพนัง อำเภอปากพนัง
จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นหัวหน้าโครงการวิจัย ทุนสนับสนุน

การวิจัยจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการวิจัย (สกว.)
ประจำปี 2548

2549 ศึกษาช่องทางการจัดจำหน่ายข้าวของพื้นที่ลุ่มน้ำปากพนัง
จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นหัวหน้าโครงการวิจัย ทุนสนับสนุน
จากจังหวัดนครศรีธรรมราช ประจำปี 2548

2550 อุปทานแรงงานสำหรับกิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติอย่าง
ยั่งยืนบนพื้นที่ เกาะช้าง กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด
ทุนสนับสนุนการวิจัยจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการ
วิจัย (สกว.)

7. ผู้ร่วมวิจัยคนที่ 6

ชื่อ นามสกุล ภาษาไทย
ภาษาอังกฤษ

นายประเมษฐ์ คำชู
Mr. Paramet Damchoo